

JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMAR: 11 · GÛLAN 2000 · BIHA: 150.000 TL

KÜRT ULUSAL SORUNUNDA DA... BURJUVA DEMOKRASISI ÇÖZÜM DEĞIL!

Çözüm devrimde, sosyalizmde!

İçindekiler

KÜRT ULUSAL SORUNUNDA DA...
BURJUVA DEMOKRASİSİ ÇÖZÜM DEĞİL!

Çözüm devrimde, sosyalizmde!

Halkımız barış, kardeşlik, özgürlük istiyor... Halkımız baskı, zulüm, işkence istemiyor. Halkımız ağanın, beyin, şeyhin... uşağı olmak istemiyor. Korucunun kulu olmak istemiyor. Jandarma dipçiği istemiyor. Aşsız, işsiz, sefil, perişan olmak istemiyor... Kürt halkı eskisi gibi yaşamak istemiyor... Bu haklı istemler özgürlük, bağımsızlık, devrim, sosyalizm mücadelesinin yükseltilmesinde kullanılacağına, Kürt burjuva siyasetçileri tarafından düzen içinde çarçur ediliyor. Bu istemleri burjuvazinin demokrasi değirmeninde öğütüyorlar. Birkaç kırıntıyı Kürt sorununun çözümü olarak görüp, gösteriyorlar. Hayır! Kürt ulusal sorununu, onu yaratanlar çözemez. Kürt ulusal sorunu emperyalistler tarafından, burjuva demokrasisi vs. adına çözülecek bir sorun değildir.

Türk hakim sınıfları kitleleri kandırmayı siyaset edinmiş durumda ve bunda hayli de uzmanlar. Kim en iyi kandırmayı becerebilirse, o, en iyi siyasetçidir. Onlar açısından siyaset kandırmayı becerebilmektir. Onlar hesaplarını kitleleri kandırma üzerine kurmaktadırlar.

"Dikkatleri başka yöne çekeceksin, bu arada malı götüreceksin" anlayışı burjuva sıyasetçılerin taktiklerinden biridir. Bu durum neredeyse her olayda kullanıldığı halde ne yazık ki, kitleler hemen her defasında yeniden uyutulabiliyor. Sahtekarlıkta son derece usta olduklarını, tereyağından kıl çeker gibi "malı götürdüklerini" artık herkes kabullenmek zorunda. Türk hakim sınıfları kıtlelerle ıyı oynuyor, onları ıyı kullanabiliyor...

Haberlerı izlersiniz, karşınızda duran manzara aynı: Televizyon spikerleri kandırma işinin en iyisini kim yapıyor yarışındalar. Ana haber bülteninden önce günün haberlerinin reklamları yapılır. Bunları izlediğinizde kıyametin koptuğunu düşünür, haber saatini iple çekersiniz. Haberleri dinlediğinizde "korkunç olay", "büyük facia", "bomba patladı" vb. söylemlerle Reha Muhtarların kendılerini yırtarcasına bağırtılarının arkasında üstüste dizilmiş palavra yığınından başka birşey göremezsiniz. Bunca gürültüsü koparılan haberlerın çoğu, haber değeri bile olmayan haber! Yok bilmem yetmişlik dede nasıl boşanmış, yok hangi manken kiminle ne yapmış, yok kimin kimle aşne-fışne işleri olmuş... vs. vs. Kısaca, burjuvazi aldatma sanatını icra etmiş; haber verme adına kitlelerin dikkati gerçek sorunlardan uzaklaştırılmıştır. Aldatıldığının farkına giren bir bölüm insan o gün "allah belanızı versın" der demesıne ama ertesi gün yine aynı viyaklamaları izlemek zorunda kalır

Siyasette de her köşede aynı numaraya başvurulur. Burjuva siyasetçilerin pislikleri ortalıkta dolaşır, kimi çete mensubudur, kımi mafya... her birının bir

pis işi vardır. Burjuvalar birbirlerini ısırdıkları dönemlerde bu kirli çamaşırlar ortalığa dökülür. Kitleler yine bilinen bedduasını okur: "Allah belanızı versin." "Yok abi-abla bunlardan kimseye hayır gelmez. Bunlar hırsız, rüşvetçi, bunlar halk için değil, kendileri için çalışır..." söylemleriyle artık onların peşine düşmeyeceğine yemin billah eder. Ama ne yazık ki, çok sürmez yine bunların peşine takılır.

Burjuvazi sırası geldiğinde seçim işlerini düzenler. Kimi zaman milletvekili seçimleri, kimi zaman belediye başkanlığı seçimleri, kimi zaman da cumhurbaşkanlığı seçimleri yapılır. Bu işler yapılırken birbirine kazık atan atana. Hepsi aynı çeşmenin suyunu içtiklerinden, hepsi sahtekarlık okulundan mezun olduklarından birbirlerini de iyi tanırlar. Onlar birbirlerine güvenmez, ama halkımız onlara güvenir!

Adamlar futbol takımları kurar; spor kitleleri birleştirsin, kardeşlik duygularını geliştirsin vb. diye değil. Bu işten hem para kazanırlar, hem de bu işi kitleleri uyutmada önemli bir araç olarak kullanırlar. Örneğin, Galatasaray yabancı bir ülkenin takımını yener; işçisi, işsizi, emekçisi, açı, sefili... kendi derdini unutur, burjuvazinin dalgalandırdığı şovenizm bayrağını eline alıp çılgınca yollara dökülür. Kitleler, "en büyük cimbom", "en büyük Türkiye" diye avazları çıktığı kadar bağırırken burjuvazi keyifle işini yürütür, "malı götürür".

Onlar kendilerine geldiklerinde kazanılmış haklar tırpanlanmıştır, ücretler sınırlandırılmıştır, yeni zamlar gelmiştir, yine bir yerler özelleştirilmiştir... epeyce numara dönmüştür. Kitleler azıcık işin farkına varıp "bu kadar da olmaz" diye seslerini çıkarmaya başladığında burjuvazi gündemin çarkını bir daha hızla çevirir. Bir daha kitlelerin başı yeni gündemle döner. Bu şaşkınlık sürüp giderken yönetenler işlerini yolunda götürür.

Cumhurbaşkanlığı seçimi var. Burjuvazi adamın birini bulup bu makama getirecek. Kitleler bununla uyutulur. Sıradaki insan bu meseleyle meşgul olmak zorunda bırakılır. Sanki cumhurbaşkanı değiştiğinde halkın sorunlarına çözüm olacakmış gibi propagandalar ortalığı kaplar...

Kürt burjuva siyasetçileri de Türk burjuvalarından öğreniyor, onlar da Kürt halkını kandırmak için siyasette uzmanlaşmaya bakıyorlar. Türk hakim sınıflarının oluşturduğu gündem içinde halkımızı oyalayıp duruyorlar. Örneğin, sömürgeci rejim, kendi cumhurbaşkanını seçiyor. Kürt burjuva reformistleri nasıl bir cumhurbaşkanı istediklerini ortaya atıyor, bunu tartıştırıyorlar. Halkımız açısından karakoldaki bir çavuşun değişmesinin bir ölçüde belki etkisi olabilir. Biri önüne geleni dayaktan geçirir, diğeri bu işi biraz daha seyrek yapabilir. Olgunun böyle olduğu bir yerde cumhurbaşkanının kim olacağı meselesinin Kuzey Kürdistan halkı açısından pratik değeri karakoldaki çavuş kadar bile yok. Oraya hangi kukla oturursa otursun, önüne konan yasaları uygulama yükümlülüğüne sahip. Ama burjuva siyasetçileri halkımızı kandırmaya devam ediyor. Yok cumhurbaşkanı demokrat olacakmış, yok bilmem ne. Gerçek şu ki; bunların en iyi demokratı dünyanın gözünü en iyi boyamasını becerebilendir! Faşist rejimin cumhurbaşkanı "demokrat" olsa ne olacak? Uygulamada Kürtler açısından değişen ne olabilir? Özde hiçbir şey. Yine, ezilenlerin tepesinde faşizmin, sömürgeciliğin bayrağı dalgalanacak. İşin esası budur...

Kürdistan somutunda da neredeyse her olayda burjuva siyasetinin sahtekarlıklarıyla karşılaşırsınız. Bırkaç gelişme içinde buna bakalım:

CHP Kuzey Kürdistan'ın çeşitli bölgelerine çıkarma yaptı. Sözde, sorunlara halkla birlikte çözüm arıyor! Bu çerçevede Amed'de *"Halkla Birlikte Çözüm Kurultayı"* düzenledi. Bu toplantılarda sunulan bildirilerde *"Kürt sorununun acilen çözülmesi, köylere geri dönüşlerin sağlanması, OHAL ve koruculuk uygulamalarının kaldırılması, zorunlu göç nedeniyle ekono-*

CHP Genel Başkanı Altan Öymen Cumhuriyet'in sorularını yanıtladı

'PKK'den mektup aldım'

Devletin birçok kurumunda güvensizlik yaşandığını belirten Öymen:

Çözüm yeniden yapılanmada

CHP'nin Diyarbakır toplantısında G.Doğu'nun iki sorunu öne çıktı

Demokrasi ve Kürt sorunu

mik yıkıma uğrayan yurttaşlara devlet desteği verilmesi vb." istendi. Bu tür taleplerin adı da "Kürt Sorununa Çözüm" oluyor!

CHP'nın Türkiye geneli ve Kuzey Kürdistan'da başlattığı "halkla birlikte çözüm" toplantıları Kürt liberal burjuvaları ve onların güdümündeki siyasetler tarafından ilgiyle karşılanmakta, CHP'nin girişimi olumlu olarak değerlendirilmekte ve hatta, sanki Kürt sorununun çözüm ayaklarından biri olabilirmiş gibi propaganda edilmektedir. PKK Başkanlık Konseyi, çeşitli kurumlara olduğu gibi CHP'ye de mektuplar yazmakta, Kürt sorununa çözüm dileklerinde bulunmaktadır. CHP'nin, Kuzey Kürdistan somutunda iyice posası çıkmış bir kaç uygulamayı rötüşleme talebi bunlar tarafından da Kürt sorununun çözümü olarak görülmekte, önemsenmektedir.

CHP'nin propaganda ataklarının bu kadar önemsenmesini gerektiren ne var? CHP, dün söylediklerinden farklı bir siyasete mi sahip? Aslında herşey ortada. Değişen birşey yok. Çokça önemsenen CHP atağının laf salatasından öte bir anlam ifade etmediği CHP Genelbaşkanı Öymen'in şu sözlerinde ortaya çıkıyor:

"Daha önce birbirleriyle çatışanlar artık birbirlerini anlamalıdır. Elbette bu çatışma döneminde ağır suçlar işlendi, insanlar öldü, anneler acı çekti. Onların acılarını hemen unutmalarını beklemek yanlıştır. Ancak herkes kendi çektiği acıları düşünürken diğerinin de çektiği acıları düşünmelidir."

İşte kendisine olumlu payeler biçilen CHP'nin halkla birlikte çözüm diye sunduğu lafların bir bölümü böyle. Burada söylenen laflar sömürgeci Türk devletini, onun Kuzey Kürdistan'daki zulüm siyasetini, uygulamalarını aklamaktan başka ne anlama gelir?

CHP Kürdistan'da halkımızın kendi davasına sahip çıkmamasını, başkaldırmamasını, uslu uslu durmasını istemektedir. Mazlum ile zalimi, demokratik hakkını arayan ile kafatasçı saldırganı, işkenceciyle işkence edileni... aynı kefeye koymaktadır. Halkımıza, "siz başkaldırmazsanız, isyan etmezseniz sorun çıkmaz, barışçı bir ortam olur. O zaman analar ağlamaz vs. vb." laflar etmektedir.

Bu tür lafların ardında unutulan, unutturulmaya çalışılan gerçek şudur: Kuzey Kürdistan işgal ve ilhak edilmiştir. Kürdistan sömürgeci dört devlet tarafından parçalanmış, bunun büyük bir bölümü Türk devletinin egemenliği altına alınmıştır. Faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan karşısındaki konumu açık sömürgeci bir devlet konumudur. Kürt halkı, sömürgeci zorbaların egemenliği altında zorla asimile edilmeye, kendi kimliğinden tümüyle arındırılmaya çalışılmıştır. Dilini kullanması bile yasaklanmıştır. Kürt halkının kendi kaderini tayin, ayrı devlet kurma hakkı zorla elinden alınmıştır. Kürdistan'da sömürgecilerin uyguladığı politika, kölenin sahibine itaat politikasıdır. Kürtler sadık köleler haline getirilmek için çalışılıyor.

Kürt sorunu proletarya önderliğinde devrimlerle çözülebilecek bir sorundur. Bunun ötesi yalandır, ezilen Kürt ulusunu kandırmaktır! Büyük siyaset yapıyoruz pozlarıyla bugün meydanı kimseye bırakmayanların halkımızın kurtuluş yolunu nasıl tıkadıklarını süreç mutlaka kanıtlayacak, tarih bunları mutlaka yazacaktır!

Böyle bir durumda Kürtler baskı ve zulme karşı başkaldırıyor, kendi kimliğine sahip çıkıyor, bazı demokratik hakları için mücadele ediyor. Kürtler bunu istediklerinde sömürgeciler bu hareketi bastırmak için her yolu mübah sayarak Kürdistan'da her vahşeti uygulanabilir görüyor. Kuzey Kürdistan'daki mücadeleyi engellemek için sömürgeci Türk devletinin düzenli ordusu, polisi... çeşitli resmi güçlerinin yanısıra özel çapulcular örgütleri kuruldu. Kürtleri içten parçalayan, onları birbirine kırdıran açık, gizli örgütler mantar gibi türedi. 4000'in üzerinde köy yakılıp yıkılarak boşaltıldı, Kürtler yerlerinden yurtlarından sürüldü, tacize, tecavüze uğradılar, katliamlardan geçirildiler, gözaltında kaybedildiler, cesetleri işkencehanelerin çöplüklerine atıldı, tank paletlerine bağlanan cesetler ibret olsun diye ortalıkta dolaştırıldı, gerilla ölülerine tecavüz edildi, gerilla cesetleri parçalanarak askerin ne kadar vatansever olduğunu göseteren belgeler olarak kesık başlara basılıp pozlar verildi... vs. vs. CHP, herkes acılar çekti derken, bunları unutturmaya, faşıst Türk devletini aklamaya çalışıyor.

Ezilen Kürt ulusu sömürgeci zulme başkaldırdığı, özgürleşme istemini mücadelesiyle ortaya koyduğu, kendi varlığına sahip çıkmak istediği için her türlü aşağılık uygulamaya maruz kaldı. Türk hakim sınıfları özgürleşme istemiyle ortaya çıkan Kürt ulusal mücadelesini birkez daha yenilgiye uğrattı. Kürt ulusuna "köle olarak kalmayı kabul ediyor musunuz, yoksa bu uygulamalara devam edelim mi?" barbar tavrıyla yaklaşıyorlar! Sömürgeci Türk devletinin Kürt ulusuna tanıdığı hak budur!

Olgu bu olduğu halde Kürt ulusal hareketi yenilgisinin muhasebesini yapıp, olguları açıkça halka anlatacağına; onlar herşey yolundaymış, Kürt ulusunun kurtuluşu için mücadele yürüyormuş, bu mücadeleyi yeni araçlarla sürdürüyorlarmış gibi kitleleri uyutmaya devam ediyorlar. Liberal burjuvazinin programını ezilen Kürt ulusuna kurtuluşları için tek yol olarak yutturmaya çalışıyorlar. Türk burjuvazisi de bu ortamı keyfince kullanıyor. Gelinen aşamada akılcı davranmak gerektiğini tartışıyorlar. "Bazı kırıntılarla kölelerimizi elde tutabileceksek, bunu neden yapmayalım" yönlü tartışmaları geliştiriyorlar. Kürt ulusuna "siz uysal köleler, Türk devletine sadık köleler olduğunuzu kabul edin, biz de size yönelik uygulamalarımızın biçimini gözden geçireceğiz." anlayışıyla yaklaşıyor,

Kürt politikasını bu temelde şekillendirmeye çalışıyorlar. Türk burjuva siyasetinde Kürt sorunu bağlamında "demokratikleşme, kardeşlik" vb. lafların gerçek anlamı budur. Kürt sorunu güya bu tür bir demokratikleşmeyle çözülmüş olacak!

Türk liberal burjuvazisi Kürt ulusal hareketini kendi kuyruğuna takmış durumda. Türk burjuvazisinin bir bölümü ve Kürt liberalleri elele Kürt halkını kendi özgürlük mücadelesinden vazgeçirip burjuva demokrasisinin kuyruğuna takmak için ideolojik bombardımana tabi tutuyor. Kürt sorununun çözümü demokrasinin bir sorunudur, demokratikleşme için mücadele edilmelidir vb. propagandalarla kitlelerin bilincini karartıyorlar. Türk liberalleriyle, Kürt ulusalcıları şimdi bir ağızdan demokrasi ninnisiyle Kürt ulusunu uyutmaya çalışıyorlar. Türk liberal burjuvazisinin kendi ekonomik gelişmesinin zorunlu kıldığı bir aşamayı Kürt sorununun da çözümü olarak göstermektedirler.

PKK ve çevresi, Abdullah Öcalan yakalanmadan önceki süreçte bazı kırıntılar karşılığında sistemle bütünleşecekleri yönünde bir siyaset güdüyorlardı. Ancak Öcalan yakalandıktan sonra, açıkça, kendilerini tümüyle sömürgeci Türk devletinin insafına terk ettiler. "Biz ne kadar çok barışçı olduğumuzu, bu devletin gelişmesi için çalıştığımızı gösterebilirsek, onlar da insan hakları, demokrasi çerçevesinde bize bazı haklarımızı verirler." anlayışıyla siyaset yapıyor, kendilerinin sisteme karşı olmadıklarını ispatlamaya çalışıyorlar. Bunun için, onlara göre tüm sorunların çözüm kaynağı burjuva demokrasisidir, onu geliştirmek için mücadele edilmelidir! PKK ve çevresinin, diğer Kürt reformistlerinin bugünkü merkezi siyaseti budur. Onlar ezilenlerin kurtuluşu için değil, burjuva demokrasisi için, ezenlerin iktidarının varlığını sürdürmesi için mücadele ediyorlar.

Bu çerçevede dünyayı barbarlık altında tutan, kendi çıkarları için ezilen halklara kan ve gözyaşından, kölelikten başka bir seçenek bırakmayan emperyalist güçlerin politikalarını kurtuluş olarak görüyor, dünya halklarına bunu propaganda ediyorlar. Bunlar utanmazca, burjuva demokrasisini, hatta onun kimi kırıntılarını insanlık için en iyi çözüm olarak görüp, gösteriyorlar. Kürt sorununun çözümü adına emperyalistlere bel bağlayanlar halkımızı kandırıyor. Emperyalistler kendi çıkarları için çalışır.

Örneğin geçtiğimiz Nisan ayında Lüksemburg'da Avrupa Birliği-Türkiye Ortaklık Konseyi Toplantısı, Brüksel'de Sosyalist Enternasyonal Toplantısı, Strasbourg'da Avrupa Parlamentosu Toplantısı yapıldı. Yine Antalya'da Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı Parlamenterler Asamblesi tarafından "21. yüzyılda Azınlıklar" konulu bir toplantı yapıldı.

Bu toplantılarda Türkiye'nin durumu bağlamındaki görüşmelerde Avrupalı emperyalistler Türkiye'nin Avrupa normlarına, Kopenhag Kriterlerine, insan hakları sözleşmelerine uygun düzenlemelere gitmesi gerektiğine yönelik tavırlar da takınmakta, bu yapılırken de Türk devletini incitmemeye özen gösteren bir dil kullanmaktadır.

Örneğin; Strasbourg toplantısında konuşan AB Dönem Başkanı Portekiz Dışişleri Bakanı Jaime Gama *"Türkiye Kürt sorunu dahil, Kopenhag Kriterleri ve kendi eksikliklerinin bilincindedir."* demektedir.

Avrupa Birliği Konseyi Genişlemeden Sorumlu Komiseri Verheugen de şunları belirtiyor: *"Biz Türkiye ile daha ilişkilerin başındayız. Türkiye Ekim ayında bize, neler yapabileceğini yazılı olarak sunacak. Türkiye'nin gelişmeler sağlaması için yardıma ihtiyacı var. Politik sahada yapılması gerekli değişiklikler için de Avrupa Parlamentosuna görevler düşmektedir."*

Avrupa Parlamentosu Türkiye Raportörü Hannes Swaboda'ya göre de: *"Türkiye'de başta Kürt sorunu olmak üzere, diğer sorunların da çözümü için olumlu koşullar oluşmuştur. Türkiye bu fırsatı değerlendirmelidir."*

Yine, Antalya'daki toplantıda konuşan AGİTPA Azınlıklar Yüksek Komiseri Max Van der Stoel'e göre de: *"İnsan hakları ve azınlık haklarına saygı AB'nin temelini oluşturuyor"*.

Yukarıdaki alıntılarda da görüldüğü üzere emperyalist sözcüler Türkiye bağlamında açıkça ikiyüzlüce tavırlar takınıyorlar: Biryandan Kürt sorunu, Kopenhag Kriterleri, insan hakları bağlamında Türkiye'nin sorunları olduğunu ifade ediyorlar, diğer yandan Türkiye'de olumlu koşulların varlığından, Türkiye'nin sorunlarının bilincinde olduğundan, ona yardım etmek gerektiğinden söz ediyorlar.

Tüm bu konuşmaların gerçek anlamı şudur: Emperyalistler bir araya geliyor, çıkarlarını en iyi biçimde nasıl tesis edeceklerini tartışıyorlar. Bunu yaparken de dünya halklarını kandırmak için insan hakları, demokratikleşme vb. söylemleri kendi çıkarlarını gizleyecek kılıflar olarak kullanmaya çalışıyorlar. Örneğin, azınlık haklarını koruma görüntüsü altında emperyalist çıkar birlikleri dünya halklarına şirin gösterilmeye çalışılıyor. Ne diyor, Azınlıklar Yuksek Komiseri? *"İnsan hakları ve azınlık haklarına saygı AB'nin temelini oluşturuyor"*

Düpedüz yalan! Emperyalist büyük güçler dünyayı sömürmede rekabet güçlerini arttırmak için güçlerini birleştirme ihtiyacı duymaktadırlar. AB bu anlayışın bir ürünüdür. AB, Avrupalı emperyalist güçlerin çıkar birliğidir. AB'nin temelini onların çıkarları oluşturuyor. Olgu budur!

ÖZGÜR POLİTİKA

AGİTPA seminerinde konuşan Kanadalı parlamenter Grafstein:

Azınlığa özgürlük ülkeleri büyütür

Emperyalistlerin çıkarlarıyla çelişen insan hakları, azınlık hakları, demokrasi vb. olmaz. Bunların Kürt sorunu dedikleri sorun da anda çıkarlarına ne ölçüde yarıyorsa o ölçüde vardır ve o ölçüde çözüm(!) getirilir. Demokratikleşmenin kıymeti de ancak bu çerçevede vardır!

"Azınlık hakları" demagojisiyle Kürt ulusunun ulus olarak varlığı da inkar edilip Kürt ulusu, bir azınlık olarak gösterilmektedir. Olgunun kendisi böyle, ama tam da bu gerçekler atlanıyor ve Kürt halkı emperyalist politikalarla kandırılıyor. Bugün Kürt ulusal hareketine damgasını vuran, onu sisteme entegre etmeye çalışan Kürt liberal burjuva siyasetçileri, burjuva demokrasisini tüm sorunların çözüm kaynağı olarak göstermek için muazzam bir propagandaya girişmiş durumda. Onlara göre demokratikleşme her derdin devasıdır. Kürt sorununun çözümü de buradadır; başka çözüm yolu yoktur. Kürt liberal burjuvazisi, Kürt reformistleri her kıpırdanışı demokratikleşmenin bir adımı olarak adlandırmaya, umut bağlamaya çalışıyor. Türk sömürgecilerinin oluşturduğu gündem içinde en ön sırada yer almaya, onlara şirin görünmeye büyük özen gösteriyor.

Bir-iki örnek: Türk hakim sınıfları cumhurbaşkanlarını seçiyor. Kürtler umut bağlıyor. Cumhurbaşkanının demokratikleşmenin kapısını aralamasını diliyorlar. Sanki istedikleri gibi bir cumhurbaşkanı seçilirse, Kürt sorununa çözüm yolu açılacakmış gibi propagandalara girişiyorlar. Şimdi "sürece uygun" cumhurbaşkanları seçildi. Bakalım bu kapıyı ne kadar aralayacak!

CHP barajı aşmak için "yeni" süreçte Kürtleri nasıl kullanacağı hesapları içinde Kürt bölgelerinde çalışmalar başlatıyor. Buralarda laf düzeyinde Kürt sorunundan söz etme ihtıyacı duyuyor. Kürtler buna umut bağlıyor. PKK Başkanlık Konseyi adına mektuplar yazılıyor, dilekler, istekler sıralanıyor.

Avrupalı emperyalistler kendi çıkarlarına uygun faaliyetler içinde işlerini yoluna koymaya çalışıyorlar. Kürtler buna umut bağlıyor.

Neyi propaganda ediyorlar?

Türkiye'de demokratikleşme olacak ve Kürt sorunu çözülecek! Bunlara göre; yalnızca Kürt sorununun çözümü bağlamında da değil; tüm insanlık için en iyi çözüm demokratikleşmedir, bugün devrimcilik de bunun için mücadeledir.

Bütün bunlar palavradır.

Bir tek örnek verelim.

Mademki burjuva demokrasisi her derde devadır, mademki Avrupa'nın demokratik kriterlerine uyulduğunda Kürt sorunu çözülecek. Öyleyse bir talepte bulunalım: Kürt halkı kendi ülkesinin sömürgeleştirilmesine karşıdır, sömürgeci güçler buradan elini çeksinler. Bu demokratik bir talep değil midir?

Kürtlerin de Türkler kadar eşit haklara sahip olmasını istemek en doğal haklarıdır ve bu gayet demokratik bir taleptir. Öyleyse nasıl ki Türklerin kendi devletleri var, o zaman aynı haktan Kürtler neden yararlanmasın? Neden bu demokratik haklarına sahip çıkmasınlar? Eşitlik burjuva demokrasısinin en temel normlarından biri değil miydi? Eğer doğruysa, o halde Kürtler için de geçerli olmalı!

Ama hayır olmaz. Talepler böyle geldiğinde işler değişir. Öyle demokratıkleşme olur mu? Ne demek kendi devletine sahip olmak? vs.

Neden olmuyor?

Çünkü bugünkü aşamada böyle bir şey emperyalistlerin çıkarıyla çelişmektedir. Bugün Kürtlerin demokratik hakları uğruna Türk devletini karşıya almak onlar için akılcı değil! Emperyalistlerin Kürtlere, Kürt sorununa yaklaşımı budur. Demek kı, demokratik hakkın kime, ne zaman verilip verilmeyeceği; insan hakları bağlamında sözettikleri normların kimler için geçerli olup olmadığı meselesi, emperyalistlerin bileceği bir meseledir. Onlar ölçer-biçer duruma göre karar verirler... Alın size Avrupa normları, Kopenhag Kriterleri, insan hakları vb. vb. Öyleyse neden halkımızı kandırıyorsunuz?

Halkımız feodal ağanın, beyin boyunduruğu altında inim inim inlerken, bunun yanısıra sömürgeci zalimlerin baskı ve zulmünden başını kaldıramaz oldu. Feodalizmin, sömürgeciliğin acımasızlığını kader gibi kabullenmek, her türlü acıyı doğalmış gibi yaşamak zorunda bırakıldı. Yer yer, çekilmez olan bu yaşam tarzına karşı kendi kaderini çizmek için başkaldırdı, isyan etti. Ama ne yazık ki, hemen hepsi de bastırıldı. Bu bağlamda, feodal, burjuva reformist önderlikler kendi sorumluluklarını gizlemek için her defasında yeni yol ve yöntemler adına, yeni siyaset adına kitleleri gerçek kurtuluş yolunda; devrim yolunda uzaklaştırmayı başardılar. Bugün yapılan da budur!

Halkımız barış, kardeşlik, özgürlük istiyor... Halkımız baskı, zulüm, işkence istemiyor. Halkımız ağanın, beyin, şeyhin... uşağı olmak istemiyor. Korucunun kulu olmak istemiyor. Jandarmanın kral gibi hareket etmesini istemiyor. Aşsız, işsiz, sefil, perişan olmak istemiyor... Kürt halkı eskisi gibi yaşamak istemıyor... Bu haklı istemler özgürlük, bağımsızlık, devrim, sosyalizm mücadelesinin yükseltilmesinde kullanılacağına, Kürt burjuva sıyasetçıleri tarafından düzen içinde çarçur ediliyor. Bu istemleri burjuvazinin demokrasi değirmeninde öğütüyorlar. Birkaç kırıntıyı Kürt sorununun çözümü olarak görüp, gösteriyorlar.

Hayır! Kürt ulusal sorununu, onu yaratanlar çözemez. Kürt ulusal sorunu emperyalistler tarafından, burjuva demokrasisi vs. adına çözülecek bir sorun değildir.

Bu sorun proletarya önderliğinde devrimlerle çözülebilecek bir sorundur. Bunun ötesi yalandır, ezilen Kürt ulusunu kandırmaktır! Büyük siyaset yapıyoruz pozlarıyla bugün meydanı kimseye bırakmayanların halkımızın kurtuluş yolunu nasıl tıkadıklarını süreç mutlaka kanıtlayacak, tarih bunları mutlaka yazacaktır!

9 Mayıs 2000 ✘

2000'li yılların ilk Newroz'undan...

Yasaklanan ve izin verilen kutlamalar, Newroz ve Nevruz kutlamaları vb. görüntüler içiçe geçse de 2000'li yılların ilk Newroz'u, 1999 Newroz'unun tersine Kuzey Kürdistan-Türkiye çapında esas olarak barışçıl biçimde kutlandı.

Bu yılki Newroz kutlamalarının barışçıl biçimde geçmesinin esas nedeni, –bazı yerlerde kutlamaların devlet tarafından yasaklanmasına rağmen– birçok büyük ve küçük şehirde devlet tarafından HADEP'in örgütlediği kutlamalara izin verilmesi ve HADEP önderliğindeki kutlamaların düzeni rahatsız edecek içerikten yoksun olmasıdır.

Bu yıl birçok şehirde devletin HADEP önderliğindeki Newroz kutlamalarına izin vermesi, hakim sınıfların 1990'lı yılların başından bu yana yapmak istedikleri Newroz'u Nevruzlaştırma amaçlarından vazgeçtikleri anlamına gelmiyor.

PKK'nin İmralı süreci ve sonrasında takındığı tavırlarla, 7. Olağanüstü Kongre'lerinde aldıkları kararlarla faşist Türk devletini ikna etme çabalarının sürdürüldüğü bir ortamda, Türk hakim sınıfları Newroz'u içerik olarak da kendi istemlerine uygun hale getirmenin ortamını elde etmıştir.

2000'li yılların ilk Newroz dönemine, PKK'nin faşist Türk devletiyle bütünleşme adımlarını attığı, daha da ileri adımlar atacağını ilan ettiği; 1990'lı yıllarda Kuzey Kürdistan yoksul halkının ulusal baskıya karşı mücadele günü, sembolü haline getirdiği Newroz'u, TC ile "barış", "demokratik cumhuriyet" siyasetinin Kürt ulusuna özgürlük getireceği demagojisiyle TC ile uzlaşma, barış günü haline getirmeyi esas amaç edindiği bir ortamda girildi.

Böylesi bir ortam hakim sınıfların Newroz'u Nevruzlaştırması için şatafatlı devlet gösterili Nevruz kutlamalarına son yıllarda olduğu gibi özel bir çaba göstermesine gerek bırakmadı. Bu yıl devlet tarafından gösterişli kutlamalar yapılmasa da, Newroz, "Türk dünyasının en eski bayramı" olarak değişik biçimlerde kutlandı. Nevruzlaştırma çabaları sürdürüldü.

"Vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü" koruma çabası içinde olan faşist Türk devletinin Newroz'un "birlik, beraberlik ve kardeşlik" simgesi olduğu siyasetine; PKK'nın "demokratik cumhuriyet" ve

"barış" siyaseti eklenince, PKK ve HADEP önderliğindeki Newroz ve devletin Nevruz kutlamaları siyasi içerik olarak benzeşmeye başladı.

Gerek PKK ve HADEP önderliğindeki Newroz kutlamalarında olsun, gerekse de devletin Nevruz kutlamalarında olsun savunulan temel düşünce "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü" düşüncesi olmuştur. Newroz kutlamalarında bu kavram bu biçimde açıkça kullanılmasa da, PKK ve HADEP önderliğindeki tüm kutlamaların içeriği "TC'nin bölünmez bütünlüğü"nün savunulduğu siyaset olmuştur.

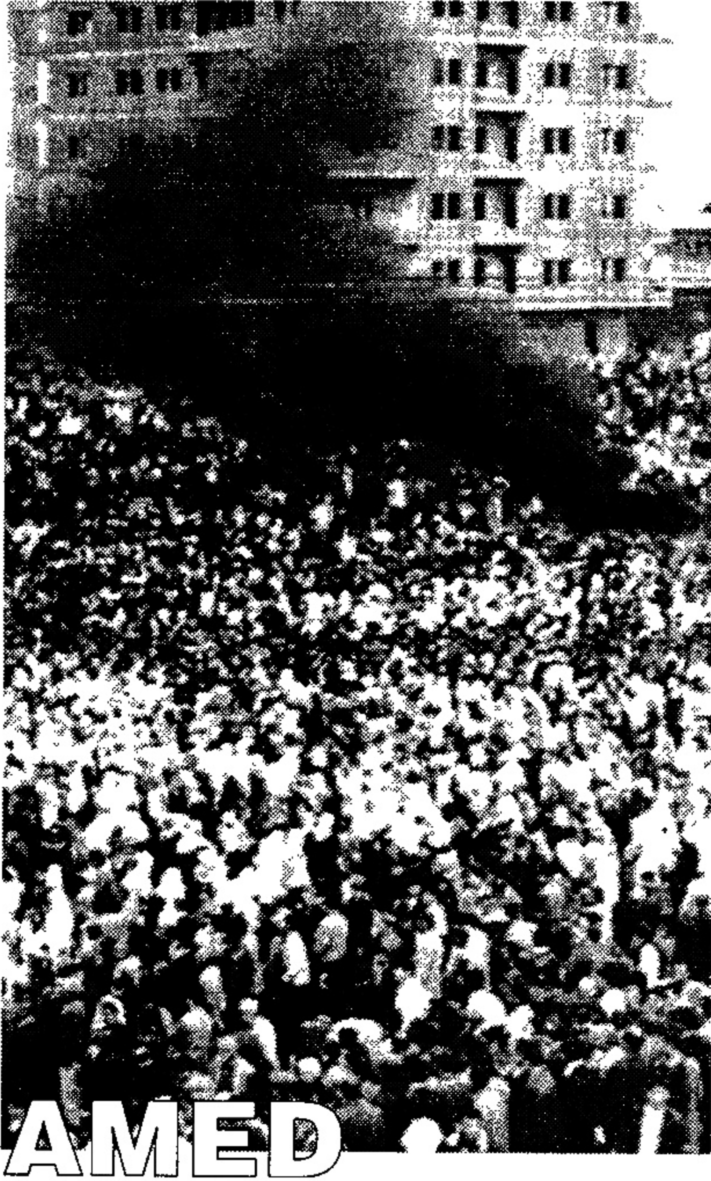
Türk devlet yetkilileri HADEP veya başka partilere EMEP, SİP, ÖDP gibi partilere Newroz kutlama izni verirken taşınmamasını istediği pankartları ve atılmamasını istediği sloganları da belirtmiş ve bu partilerden garanti aldıktan sonra kutlama izni vermişlerdir. Örneğin Adana'daki Newroz kutlamalarında atılan bazı sloganlar önceden belirlenmiş sloganlar içinde olmadığı için, düzenleme komitesi üyeleri ***"Arkadaşlar, belirlenen sloganların dışında slogan atmayalım"*** vb. uyarılarda bulunarak işlerine gelmediği sloganlara engel olmuşlardır. Aynı tavır diğer yerlerde de takınıldı. Düzeni tehdit eden sloganları bırakın bir kenara, hakim sınıfların hoşuna gitmeyen düzen içi sloganların (örneğin "Bıji Aşıti", "Bıji Newroz" gibi sloganların) atılmasına bile müdahale edildi.

İşte 2000'li yılların ilk Newroz kutlamalarının esas olarak barışçıl geçmesinin temeli ve nedeni, HADEP ve PKK'nin (Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki kutlamalarda PKK, HADEP olarak göründü) Newroz'u, TC ile "barış, birlik ve beraberlik" siyasetine uygun kutlamış olmasıdır. Böylece PKK'nin sistemle buluşma istemiyle Newroz'a önceki dönemlerde yüklenen misyonlar da birer birer terkedilmektedir.

Başka türlü ifade edersek, 1990'lı yılların başından bu yana ulusal baskıya karşı seslerin yükseltildiği Newroz kutlamalarına karşı, faşist Türk devletinin saldırganlığının bu Newroz'da geçmişteki gibi yoğun biçimde uygulanmamasının ve birçok yerde kutlamalara izin verilmesinin esas nedeni, PKK'nin TC ile bütünleşme siyasetinin de sonucu olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de PKK ve HADEP'in etkilediği geniş kitle içinde ulusal baskıya karşı yükselen seslerin esas olarak kesilmiş olmasıdır.

Kuşkusuz ki, şimdi de yükselen sesler var! Fakat bu yükselen seslerde dile getirilen talepler ve savunulan siyaset, Kürt ulusunu ulusal azınlık olarak ele alan ve sorunu anayasal değişiklikle bazı kültürel hakların elde edilmesiyle çözülecek bir sorun olarak gösteren; kısacası ulusal sorunu hakim sınıfların "Türk ulusu mozaiği" siyaseti çerçevesinde ele alan bir siyasettir. Böylesi bir siyasetin dile getirildiği seslerin yükseltilmesi ise hakim sınıfları pek de rahatsız etmemektedir.

Hakim sınıflar Newroz eylemlerine karşı tavır takınırken, Newroz'a siyasi bir içerik atfedilmesinin yanlış olduğunu, bayramların siyasete alet edilmemesi gerektiğini vb. vb. görüşler de savunuyorlar. Bu tav-

rı takınırken kendilerinin de siyaset yaptığını kitlelerden gizleme sahtekarlıklarını bir kenara bırakırsak, PKK ve HADEP başta olmak üzere birçok reformist parti de Newroz'un bayram biçiminde kutlanması, Newroz'da eylem yapılmaması sıyasetine ortak olmaya başladılar. Newroz'un Nevruzlaştırılmasına katkı için ellerinden geleni yaptılar.

HAKİM SINIFLARIN NEVRUZ TAVRI: YİNE IRKÇI, YİNE ŞOVEN

2000 yılı Newroz'unda, Newroz'un Nevruzlaştırılması kutlamaları hakim sınıflar tarafından yine "Türk dünyası"nın propagandası temelinde yapıldı. "Türklerin bayramı" olduğu 1990'lı yılların başında keşfedilen Nevruz, Türk hakim sınıfları tarafından "en eski Türk bayramı" olarak kitlelere empoze edilmektedir.

Newroz'un "en eski Türk bayramı" olduğu konusunda tüm emireri medyanın kalemşörleri hemfikir olsa da, bu eski olmanın kaç bin yıl olduğu konusunda karmaşa var... Şimdilik 3000 ile 9500 yıl arasında atıp tutmalar sürüyor. Gelecek dönemde Nevruz'un dünyanın ve ilk insanların varlığı kadar eski olduğu tezi savunulursa hiç şaşmayın!

1991 yılında devletin resmi kutlamaları başladı ve bugüne kadar değişik biçimlerde de sürdü. Bu yıl da TC'nin Kültür Bakanlığı tarafından değişik kutlamalar yapıldı. "Uluslararası Nevruz Sempozyumu" adı altında Türki cumhuriyetlerden gelen ve şoven, milliyetçiliğin savunucuları Newroz'un "tarihi" üzerine görüş alışverişi yaptı. Son yıllarda olduğu gibi bu yıl da "Çizgi filmli Nevruz" tanıtımı yapıldı. Devlet Klasik Türk Müziği Korosu ve Türk Halk Müziği Korosu Dersim, Urfa, Iğdır, Kars, Tarsus, Mersin ve Adana gibi illerde konserler verdi. Bazı devlet bakanları yine değişik kutlamalarda boy göstererek ateşler üzerinde atlayıp yumurta tokuşturdu!

Bu arada her sene "yeni buluş"lar yapılarak Newroz'un Nevruzlaştırılması çabalarına yapılan "katkılar" da sürdü, sürüyor. Newroz'un hangi adlar altında kutlandığına: Manisa'da ***"Mart içeri pire dışarı"*** şenlikleri, Giresun'da ***"Mart Bozumu"***; Ağrı ve Iğdır'da "***genç kız ve erkeklerin akarsuda yıkanarak dilek dilemesi"***; Malatya'da ***"Kış bitti bayramı"***; Silifke'de ***"Mart ipliği"*** vb. vb. örnekler verilerek Newroz'un, siyasi bir içeriğe sahip olmadan kutlanmasının köşe taşları döşenmeye çalışıldı.

Hakim sınıfların bu çabaları emireri medya tarafından kitlelere yoğun bir biçimde empoze edilmeye çalışıldı. Emireri medya Newroz öncesinde ve sonrasında Newroz'un siyasi içerikli kutlamalarına karşı yayınlar yaptı. Buna iki örnek:

*"**Türk milletinin geçmişinden günümüze kadar yaşattığı Nevruz geleneği, belli bir ideolojinin bayrağı haline getirmek isteyen kesimler dışlanarak,** barış, dostluk, kardeşlık, sevgı, hoşgörü, dirliş, bolluk, bereket, iyilik, güzellik içerisinde geçecek." (abç) (Türkiye, 20 Mart 2000)*

*"Yapılacak şey, en azından, Orta Asya ile dayanışma adına, Nevruz'u, orijinal ögeleriyle kutlamak, kutlamaları yaygınlaştırmak ve **her halükarda, Nevruz'un politize edilmesinin önüne geçmektir.**" (abç) (Türkiye, 24 Mart 2000)*

Emireri medyanın bu tavrını devletin başına çöreklenen ırkçı, faşist temsilcilerin tavırları tamamlamaktadır. Cumhurbaşkanı Demirel, Başbakan Ecevit ve MHP Genelbaşkanı ve Başbakan Yardımcısı Bahçeli başta olmak üzere devlet yetkilileri tarafından yayınlanan Newroz mesajlarında "Nevruz ulusal birliğin simgesi", "Türk dünyasının bayramı" olarak kutlandı. Bu temelde hepsi de "barış"tan, "kardeşlik"ten, "birlik ve beraberlik"ten dem vurarak barış güvercini ve demokrat kesiliverdiler!

Faşist Türk devletinın "birlik, beraberlık ve kardeşlık" çağrılarının gerçek içeriği: "Vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü"nün, "Türk dünyasının birliğinin", Turancılığın savunulması; Türk hakim sınıflarının iktidarının, faşizmin kabulü, ezilen ulus ve milliyetlerın ulusal varlığının reddi, kısacası köleliğin kabul edilmesidir.

Hakim sınıfların "birlik, beraberlik, kardeşlik" çağrıları sahtekârcadır. Onlar bu tür çağrıları, Türk işçi ve emekçilerini kendi yanlarına çekmek, onları "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur!" vb. demagojilerle uyutarak başka uluslardan sınıf kardeşlerine karşı düşman etmek için kullanıyorlar.

Hakim sınıfların bu sahtekârlıklarına karşı değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin ve emekçilerin, başta da devrimcilerin ve komünistlerin vermesi gereken yanıt; "Halkların kardeşliği için tek yol devrim!" yanıtı olmalıdır.

Tüm ulus ve milliyetlerden işçiler ve emekçiler, birliğin, beraberliğin, kardeşliğin değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler arasında olması gerektiğini; ve işçilerin, emekçilerin ve tüm ezilenlerin faşist Türk devletiyle, Türk hakim sınıflarıyla birlik, beraberlik ve kardeşliği reddettiğini yüksek sesle haykırmalıdır.

Sömürgeci Türk hakim sınıflarının Newroz'u Türkleştirmesine ve bu araçla da Kürt ulusunun ulusal varlığını inkar etme siyasetine karşı mücadele etmek sadece devrimcilerin, komünistlerin değil, her tutarlı demokratın da görevidir.

Sömürgeci Türk devletinin şoven ve ırkçı yüzünü gösteren bir başka durum ise, İstanbul Valiliği'nin HADEP'in başvurusunu reddetme gerekçesi oldu. "W" krizi diye de adlandırılan bu olay, gerçekte TC'nin ırkçı, faşist yüzünü göstermektedir.

HADEP birçok ilde Newroz kutlamaları için sözkonusu illerin valiliklerine başvuruda bulundu. Başta Diyarbakır olmak üzere Adana, Mersin, İzmir, Antalya, Manisa gibi illerde HADEP'e kutlama izni verilirken Malatya, Mardin, Urfa, Muş, Kars ve Dersim'de kutlamalara izin verilmedi. Kutlamalara izin verilmeyen bir diğer il de İstanbul oldu.

HADEP İstanbul İl Örgütü "Newroz resepsiyonu" yapmak için İstanbul Valiliği'ne başvuruda bulundu. İstanbul Valisi'nin izin vermeme gerekçesi "Newroz" kelimesinin yazılış itibariyle Türkçe bir kelime olmadığı, "W" harfinin Türkçe alfabede bulunmadığı ve bu haliyle kanuna uygun bir müracat olmadığıdır. HADEP'ten *"başvurunuzu düzeltip kanuna uygun müracaat etmeniz halinde müracaatınız değerlendirmeye alınacaktır"* talebinden bulunuldu.

Buna karşı HADEP, *"bu bayramın adı Newroz'dur"* diyerek ilk başvurusunu olduğu gibi yeniden valiliğe gönderdi. Sonuç, resepsiyon yapılmadı! Türkiye'nin de birçok ilinde "Newroz kutlama başvuruları"na izin verildiği bilindiğinde İstanbul Valisi'nin tavrı "keyfi" bir uygulama olarak görülebilir. Fakat bu görüntü sadece gerçeğin üstünü örtmeye yaramaktadır.

İstanbul Valisi'nin takındığı tavır faşist Türk devletinin gerçek yüzünü gösteren bir tavırdır. Onlar gerçekte, Türk olmayan, Türkçe olmayan her şeye kin beslemekte ve yaşam hakkı tanımamaktadır. Sorunun özü "W" harfine karşı olmak değildir. "W" harfi hakim sınıf temsilcilerinin de Internet adreslerinde bol bol kullanılmaktadır.

İstanbul Valisi'nin Newroz kavramının Türkçe olmadığı ve "W" harfinin Türkçe alfabede olmadığı vb. gerekçesiyle HADEP'e Newroz kutlama izni vermemesinin esas nedeni, Newroz'un Türkiye'de Kürt ulu-

W

We 2. skandal

● Newroz Bayramı ile ilgili haberlerinde Newroz'u Newroz olarak kullanan Batman'daki 8 yerel gazetenin yazı işleri müdürleri hakkında, savcılıkça soruşturma başlatıldı.

Batman

Mücadele

8 GAZETE

İşte W listesi

HEP BÖYLE OLSUN

Newroz ateşi barış ve kardeşlik için yakıldı

GÜNCEL

Sömürgeci Türk devletinin şoven ve ırkçı yüzünü gösteren bir başka durum ise, İstanbul Valiliği'nin HADEP'in başvurusunu reddetme gerekçesi oldu "W" krizi diye de adlandırılan bu olay, gerçekte TC'nin ırkçı, faşist yüzünü göstermektedir

sunun ulusal varlığını dile getirmenin simgesi olarak kabul edilmesidir. İstanbul Valisi TC'nin Avrupa Birliği'ne girme sürecinde yapmaya çalıştığı makyajlara uymayıp gerçek yüzünü, ırkçı, şoven yüzünü göstermiştir. Newroz'a izin vermeyen Vali, Nevruz kutlayıp ateşten atlama becerisini de gösterdi bu arada!

İstanbul'da kutlamalara izin verilmezken Batman'da da yerel gazetelerde Newroz kavramı kullanılınca "2. W" harfi sorunu gündeme geldi. Batman'da 8 yerel gazetenin yazıişleri müdürleri ve gazeteciler Batman Emniyet Müdürlüğü'ne çağrılarak sorgulandılar ve sorgularından sonra Cumhuriyet Savcılığına gönderilerek haklarında soruşturma açıldı. Gelecek yıllarda Newroz ve Nevruz yerine "Yenigün" adıyla kutlamalar yapılırsa şaşmamak lazım! Çünkü Newroz gibi Nevruz kavramı da Türkçe değil!

NEWROZ KUTLAMALARI...

HADEP önderliğinde yapılan kutlamalara egemen olan siyaset, PKK'nin "barış" ve "demokratik cumhuriyet" siyaseti oldu. Bu bağlamda da HADEP yaptığı kutlamalara "Barış Şöleni" adını verdi. *"Yaşasın barış", "yaşasın Newroz", "yaşasın demokratik cumhuriyet", "idama hayır", "genel af", "dilimi ve kültürümü istiyorum", "köye dönüş sağlansın"* vb. sloganlar HADEP önderliğinde yapılan kutlamalarda atılan esas sloganlar oldu.

Bu dönemde Newroz'la ilgili PKK'nin açıklamaları da aynı temelde oldu. Newroz'dan iki hafta önce PKK Parti Meclisi üyesi A. H. Kaytan: *"Devletin ayrı resmi Newroz yapmasına gerek yok. Halk yığınları serbest bırakılsın, 7'den 70'e kadar herkes Newroz şenliklerine katılsın. Devletin bundan hiçbir kaygı duymaması gerekir." (5 Mart, MEDYA TV'deki açıklamasından)* açıklamasını yaparak devlete Newroz'u birlikte kutlama çağrısı yaptı ve PKK'nin Newroz kutlamaları bağlamındaki yaklaşımını ortaya koydu.

Faşist Türk devletinin temsilcileri "birlik, beraberlik ve kardeşlik" demagojilerine Kürt ulusunun ve azınlık milliyetlerin varlığını inkar etmek için başvururken; PKK de "halkların kardeşliği", "birlik ve beraberlik" demagojisine başvurarak Kürdistanlı emekçi kitleleri düzene entegre etmek için kandırmaktadır.

PKK'nin esas siyaseti faşist Türk devletiyle bütünleşme siyasetidir. Bunların "halkların kardeşliği"nden anladıkları şey, faşist Türk devletiyle barıştır! TC'nin devlet sınırlarının savunulmasıdır! Kürt ulusal kimliğinin, ulus olarak varlığının inkarı siyasetidir. Halkların kardeşliği tespitleri gerçekte halklara köleliği önermenin tespitleridir.

HADEP önderliğinde Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yapılan tüm kutlamalarda PKK'nın bu tavrıyla uyum içinde hareket edildi. HADEP dışında HADEP ile birlikte bazı şehirlerde kutlama yapan parti ve demokratik kitle örgütleri de (ÖDP, EMEP, SİP, DHGG vb.vb) bu siyasete hizmette kusur etmediler. Hepsinin Newroz bağlamındaki tavrını en yalın haliyle şu tespit ortaya koymaktadır:

"Newroz bayramı, Türkiye kültür zenginliğinin ortak değeri haline getirilmelidir. Türkiye mozaiğini farklılıkları gözeterek, yasal, demokratik çerçevede tanımlamak, Newroz'un anlamıyla ilgilidir ve gerçekliğimize uygundur " (Demokrasi Hareketi Girişim Grubu'nun (DHGG) açıklamasından, Özgür Politika, 19 Mart 2000)

Bu tavır, ilk bakışta demokratik bir anlayışı savunan bir tavır gibi görünmektedir. Öyle ya, farklılıkların gözetilmesinden, yasal ve demokratik çerçevede tanımlamaktan ve Newroz'un Türkiye kültür zenginliğinin ortak değeri haline getirilmesinden bahsedilmektedir. Bu tavır demokratik görünebilir, fakat bu demokratiklik gerçekte burjuvazinin egemenliğinin kabul edildiği, egemenlerin ezilen ulus ve milliyetlerin ulusal varlığını inkar ettiği siyaseti yumuşatma ve temize çıkarma tavrıdır.

"Türkiye kültür zenginliğinin ortak değeri" haline getirilmesi talebi, gerçekte ezilen Kürt ulusunun ve azınlık milliyetlerin kültür zenginliğinin inkar edilmesi talebidir. Bu talep, Türk hakim sınıfları tarafından uygulanan bir siyaseti nitelik olarak değiştirme talebi değil, uygulanan inkâr ve şoven siyasete Newroz'un da eklenerek genişletilmesinin talebidir. Bu ise Newroz'un TC tarafından Nevruzlaştırılmaya çalışması temelinde yapılmaktadır aslında. TC ile bu burjuva de-

mokrasisinin savunucuları arasındaki fark özde değildir.

TC, Newroz'u Nevruzlaştırarak bunu sadece Türklerin bayramı olarak kutlanmasına çaba göstererek Kürt ulusunun ulusal varlığını inkar etmekte; DHGG ve aynı mecrada yürüyenler ise bu kaba ırkçılığı, şovenizmi yumuşatmaya çalışarak Kürt ulusunun ulusal varlığını inkar etmektedir.

PKK Başkanlık Konseyi'nin yayınladığı Newroz mesajında da aynı çerçevede, yani TC ile barışı, Kürt ulusunun ulusal kimliğini inkar eden ve "demokratik cumhuriyet" safsatasıyla Kürtlere biçim değiştirmiş bir köleliği vaaz eden tavır takınıldı. Buna göre; *"Newroz yeni yüzyılın şafağında bir yeniden doğuş, birlik ve dayanışma günü olarak demokratik cumhuriyetin harcına, güç, cesaret ve moral kaynağına dönüşmelidir." (Özgür Politika, 20 Mart 2000)*

Buradaki birlik ve dayanışma kavramları doğru ve çekici tespitler gibi görünmektedir. Fakat gerçekte kimlerle birlik, kimle dayanışma sorusu sorulup bu soruya PKK'nin "demokratik cumhuriyet" siyaseti temelinde cevap verildiğinde bu birlik ve dayanışmanın faşist Türk devletiyle, onun hakim sınıflarıyla birlik ve dayanışma anlamına geldiği ortaya çıkmaktadır. Bu yaklaşım TC'nin Diyarbakır'da ve başka illerde HADEP'in kutlamalarına ve Diyarbakır'da olduğu gibi Kürtçe konuşmaya izin vermesine tavır takınan PKK Başkanlık Konseyi üyesi Osman Öcalan'ın tavrında da kendisini göstermektedir. Osman Öcalan TC devletinin yetkililerinin yaklaşımını olumlayarak şunları savunmaktadır:

"Bizim de bu adımın değerini bilmemiz ve karşılık vermemiz gerekir. Kürt tarafı, küçük olan bu adımı basite almamalıdır, önemsemelidir. Bu gösteriyor ki birbirimizi anlamaya başladık. Devlet ve Kürt halkı birbirini anlama sürecine girmiştir. Bunun daha da gelişmesi, partimizin de arzusudur. Önderliğimizin arzusudur." (Özgür Politika, 21 Mart 2000)

"Eğer Kürtler meydanlara en geniş biçimde çıkar, Newroz'u barış şenlikleri biçiminde kutlar, herkese barış mesajları iletirlerse, bunun yanıtsız kalmayacağı inancındayız." (aynı yerden)

Bu siyasete uygun olarak da HADEP'in örgütlediği kutlamalara faşist Türk devletinin değişik yetkilileri de davet edildi. Kutlamalara izin verilen illerde ise HADEP tarafından kutlamalara karşı "anlayış" gösterdikleri için Valiliklere ve Emniyet Müdürlüklerine teşekkür edilerek saygılar sunuldu!

Newroz'un hemen ardında yapılan yorumlar, açıklanan istek ve dilekler de Newroz'un TC ile bütünleşmenin aracı olarak kullanılmak istendiğini ortaya koydu. Burjuvazinin sesi medyada *"Zafer işareti ile barış olmaz..."* başlıklı yazılar yayınlanıp *"Bu zafer hangi zaferdir, nerede kime karşı kazanılmıştır? (...) zafer işareti yapan o parmaklar havaya kalktıkça barış en azından tehlikeye düşer"* diye "barış" isteyenlere uslu durun uyarısı yapılırken; Kürt ulusunun kurtuluşu adına ortaya çıkanlar ise Newroz'un Kurban Bayramı, Ramazan Bayramı gibi resmi bir bayram haline getirilmesi dileğinde bulundular.

Bu konuda Mahmut Baksi şöyle tavır takınıyor:

"Newroz'u artık illegal olmaktan çıkarıp legalize edebilirler, o günü resmi tatil olarak takvimlere işleyebilirler. Eminim ki böyle bir değişiklikle, Kürt halkı her yıl Newroz Bayramı'nı; kardeşlik, dostluk ve barış içinde kutlayacaktır. Kürt halkının TC'ye karşı güveni ve sevgisi daha da artacaktır." (Özgür Politika, 23 Mart 2000)

İşte Kürt ulusunun ulusal baskıdan kurtulmasını istediğini söyleyenlerin tavrı budur! Bunlar faşist Türk devletine Kürt halkını nasıl kendisine bağlayabileceği konusunda akıl vermektedir. Newroz'un resmi tatil olarak ilan edilmesinin önünde aslında önemli hiçbir engel yoktur. Faşist Türk devletinin ortamı hazırladıktan sonra böylesi bir adımı atması mümkündür.

Newroz'un legalize edilmesini Kürt ulusunun TC'ye güven ve sevgi duymasının bir aracı olarak kullanmak isteyenler, Kürt ulusuna köleliğe boyun eğmeyi, köle sahiplerine güven ve sevgi duymayı öğütlemekten başka bir iş yapmamaktadır. Bu ise Kürt ulusuna ve halkına değil, faşist Türk devletine hizmettir!

2000'li yılların bu ilk Newroz kutlamalarında kitlelere taşınan bilinç, "barış", "demokratik cumhuriyet" ve "özgürlük" adına, faşist Türk devletiyle barış içinde birarada yaşama, biçimi değişebilecek olan köleliğe boyun eğme bilinci olmuştur. Kürt ve Türk liberal burjuvazisinin siyasetinin savunulması bağlamında Newroz ile Nevruz benzeri platformlarda buluşmuştur.

Devrimcilerin ve komünistlerin siyaseti, Newroz eylemlerinde önemli bir etkiye sahip olamamıştır. Biz Bolşeviklerin takındığı doğru tavırlar kitlelere ulaştırılmaya çalışılmıştır. Fakat bu doğru tavırlar geniş kitleleri etkileme durumunda olmamıştır.

Bugün kitleleri etkileyen esas siyaset düzeniçi, reformist siyasettir. Newroz kutlamalarında da bu gerçek bir kez daha görülmüştür.

Kuzey Kürdistan'ın bağımsızlığını kazanması ve özgürleşmesi; Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlaması ancak ve ancak faşist Türk devletinin, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle, devrimle yıkılmasıyla gerçekleşecektir.

Görev, kitlelere marksist-leninist bilinç taşıyıp kitleleri devrim için mücadeleye kazanmaktır!

Görev, Marksizm-Leninizm bilimi ışığında geniş kitlelere yol gösterebilecek Bolşevik bir partiyi inşa etmektir!

Bunun için de Marksizm-Leninizm biliminin gerçek savunucusu olan Partîya Bolşewîk (Kurdîstana Bakur)'un inşasına omuz verin, örgütlenin!

Kürt halkının köleliğinin sürdürülmesinin siyaseti olan TC ile "barış" ve "demokratik cumhuriyet" siyasetine karşı, Newroz ateşi devrim için körüklenmelidir!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

Nisan 2000 ✖

DEMOKRATİK CUMHURİYET DE, GERÇEK BARIŞ DA DEVRİMLE GELECEKTİR!

Haydi Newroz ateşini devrim ateşi ile körüklemeyeye!

İkibinli yılların ilk Newroz'u yaklaşıyor. Kürt ulusundan işçiler, emekçiler, yoksul köylüler en doğal hakları olan ulusal hak ve özgürlükleri için alanlara çıkıp haykıracaklar. Bugüne kadar Kurt ulusunun en ufak bir direnişini dahi kanla bastıran faşist Türk devletinin eli kanlı cellatları yine iş başında olacaklar.

1984 yılından bu yana PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için her yolu mübah gören, Kuzey Kürdistan'ı neredeyse insansızlaştıran bu faşist devlet, dün olduğu gıbi bugün de teslimiyeti dayatmıştır. Teslim olmayanlara, baskıyı, zulmü, işkenceyi, katliamları dayatmıştır.

Bu devletin, cumhuriyet tarihinden bu yana, siyasetindeki uygulamalarında hiç bir değişiklik olmamıştır. 1900'lü yılların başında Ermenileri soykırımdan geçiren, gelişen bütün irili ufaklı Kürt isyanlarını kanla bastıran, bu devlettir. Diyarbakır zindanlarında esir aldığı PKK'lı tutsakları, Ulucanlar tabutluğunda esir aldığı devrimcileri katleden, Gazi'de 21 insanı bilinçli hedef göstererek, katleden bu devlettir. Bu devlet Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin düşmanıdır.

1984 yılından bu yana, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için mücadele yürüten PKK'nin, devrimci olmayan tutarsız anti emperyalist tavırlarıyla (bu kendini, Suriye, İran ve eski Sovyetler Bırliği'ne karşı tavrında gösteriyordu.) sergilediği siyasi çizgisi, özellikle 1993'de tek taraflı ilan ettiği ateşkesle, bütünüyle refomist temele oturmuştu. 15 Şubat 1999'da, uluslararası komplo sonucu CIA, MOSSAD, MİT işbırliğiyle tutsak edilen Öcalan, İmralı sürecindeki savunmasıyla, bu reformist çizginin de bir sonucu olarak, PKK'ye şavaşın tek taraflı durdurulması ve PKK'nin silahlı güçlerini TC sınırları dışına çıkarma çağrısı yaptı.

PKK Merkez Komitesi, Öcalan'ın bu çağrısına uyacağını, bunu "bir emir olarak algıladıklarını" kamuoyuna duyurdu. Silahlı güçlerini Türkiye sınırları dışına çıkarmaya başlayan PKK, bu siyasetinde samimi olduğunu göstermek için, ilki 1 Ekim 1999, ikincisi ise 29 Ekim 1999 tarihinde olmak üzere, *"Barış ve Demokratik Çözüm Grubu"* olarak adlandırdığı, içinde PKK üst düzey yöneticilerinin de bulunduğu iki grubu, TC'ye teslim etti.

PKK'nin tek taraflı savaşı durdurduğunu ılan etmesine rağmen TC, savaşa devam ediyor. İmralı sürecinde Kürt sorununun çözümünü TC ile birlikte "Demokratık Cumhuriyet"te gören Öcalan, bugünkü TC'nin kımi anayasal reformlarla batı tipi demokratik bir rejime kavuşmasından yanadır. Toplanan PKK'nin 7. Kongresi de İmralı sürecinde ortaya atılan ve yeni bir "Manifesto" olarak sunulan TC ile anlaşma çizgisini onaylamış, bu adıma uygun olarak cephe örgütlenmesi olan ERNK ve ordu örgütlenmesi olan ARGK'yi feshetmiştir. Aynı zamanda bu kongreyle birlikte, kuruluşundan bu yana burjuva milliyetçi bir çizgide ulusal bir hareket olarak gelişen, bugün, Kürt ulusunun ayrılma hakkını bile dahi savunmayan PKK'nin çizgisinin, "ulusal kurtuluşçulukla" da ilgisi kalmamıştır.

Bugün Kürt ulusunun TC ile barıştan başka seçeneği olmadığını söyleyenler yanılıyorlar. Tarih boyunca Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelelerini kanla bastıran bu TC ile barışı savunmak teslimiyettir. Kürt ulusunun ulusal kurtuluşunun da gerçek anlamda sağlanması, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerin, ortak düşmanı olan bu faşist devlete karşı birlikte örgütlenerek mücadele etmeleriyle mümkündür. Demokratik Cumhuriyet; TC ile birlikte değil, 1923'te kurulan kemalist faşist TC'nin enkazları üzerinde kurulacak olan, işçilerin, köylülerin ve tüm ezilenlerin demokratik cumhuriyeti ile gerçekleşecektir. Demokratik Cumhuriyet, ancak faşist TC'nın devrimle yıkılmasıyla mümkündür.

Kürt ulusundan kadın ve erkek emekçiler!

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, bağımsızlığı, özgürlüğü ancak bu faşist devlete karşı devrim mücadelesini yükseltmekten geçer. Bu ise ancak, PKK ve Öcalan'dan ve her türden burjuva ve reformist örgütlenmelerden kopmakla mümkündür. Bu mücadelede seni gerçek kurtuluşa götürecek Partîya Bolşewîk (Kurdîstana-Bakur) saflarına katıl, inşasına omuz ver.

Haydi Newroz ateşini devrim ateşi ile körüklemek için alanlara!

Bijî azadî, bımre koletî!

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!

Kahrolsun Türk şövenizmi!

Faşist Türk devletine ölüm!

17 Mart 2000 ✗

Partîya Bolşewîk

Reformistler gerçekleri çarpıtmaya devam ediyor...

Kuruluşundan itibaren, kimi noktalarda tarihsel gerçeklere keyfi bir yaklaşım gösterdiğini ortaya koyan PKK ve lideri, süreç içinde bir dizi bakımdan tarih çarpıtıcısı bir kimliğe kavuştu. Bu anlamda PKK ve Abdullah Öcalan, tarih çarpıtıcılığını öteden beri yapmaktadır.

Gerçekleri çarpıtmak, tarihsel olguları yoksaymak ve bir yerde hayatı, tarihi kendileriyle başlatmak anlayışı ve davranışı bu hareketi ve liderini bir tarih çarpıtıcısı ve keyfi bir tarih yazıcısı haline getirdi. Zaten varolan "ben söyledim, doğrudur" mantığı ve kendisine atfedilen ilahi yanılmazlık payesi özellikle PKK önderi Abdullah Öcalan'ın hızlı bir biçimde tarih çarpıtıcısı haline gelmesini teşvik etti.

Kürdistan gerçekliğini (ulus olgusu, mücadele tarihi, toplumsal-sosyal konum, sömürgeci devletlere yaklaşım vb.) artık olgu olma bağlamında hemen herkesin üzerinde hemfikir olduğu konularda bile, Abdullah Öcalan kendince tarihi tersten okumak ve bunu dayatmak anlayışını geliştirdi. Bu anlayışta, şüphesiz kendisini yanılmaz gören, tek otorite katına yükseltmiş çevresinin katkısı büyük oldu. Sözkonusu uyumun neticesinde ortaya kollektif tarih çarpıtıcılığı çıktı. Gerçeklerin çarpıtılarak lanse edilmesi geleneği neredeyse bütün alanlarda ve çok yoğun olarak hep gündemde tutuldu. İdeolojik yaklaşımdan güncel ve somut olgulara dek her konuda bunların ölçüsü, doğruları sürekli farklı oldu. Bu farklılık ama aynı zamanda gerçeğin bunlar tarafından çarpıtılması anlamına geliyordu.

Öncelikle Marksizm-Leninizme yaklaşımda, daha kuruluş yıllarında Kuzey Kürdistan sathında komünist görüşlerin revizyona tabi tutularak aktarımı ve burjuva milliyetçiliğine bulandırılması bu hareketin işe ideolojik bazda kelimenin gerçek anlamında tarih çarpıtıcılığına soyunarak işe başladığını ortaya koyuyordu. İdeolojik yaklaşımının bu şekilde gelişim göstermesi, kuşkusuz bunların sınıfsal yapılanmalarından bağımsız ele alınamazdı ve nitekim bu burjuva milliyetçi karakter kendini politik alanda ve siyasal tespitlerde de açıktan gösterdi. Örneğin "reel sosyalizm" garabeti sosyalizm gerçekliğini çarpıtmaya payanda ediliyor; sömürgeci Suriye rejimi çarpıtılmış bir ittifaklar anlayışı kapsamında dost görülerek halklar aldatılıyordu.

Tarih çarpıtılması işine soyunanlar elbette söylemlerini de buna ayarlamak, uyarlamak zorundaydılar. Bu bağıntıda uzunca bir zaman dilimi boyunca PKK ve lideri Öcalan'ın söylemini esasta koruduğu ve fakat son dönemlerde söylemde önemli bir değişikliğin içine girdikleri görülüyor. Siyasetindeki değişiklikleri tarihin tersyüz edilerek sunumu eşliğinde yaptığından ötürü, özellikle adına savunmalar denen İmralı yazılarıyla artık hem içerik ve hem de söylemde her yönüyle tarihin çarpıtılması belirleyici bir özellik haline gelmiştir.

Geçmişte ve yakın süre önce keyfi tutumun doruğa çıkarılarak saptamaların yapıldığı ve fakat kısa süre sonra yeni saptamaların yine kendileri tarafından keyfi yoruma ve değerlendirmeye tabi tutulduğu; başkalarının eleştiri ve itirazlarının karşısında ise aldırmaksızın çarpıtma işinin hızla sürdürüldüğü biliniyor. Dahası yazdıklarını bizzat bir dönem sonra kendilerinin reddetmeleri, bu anlamda kendi realitelerini de çarpıtmaları tam bir garabet örneği teşkil etmektedir. Artık en enteresan olanı gelinen yerde yaptıkları ideolojik ve politik değerlendirmelerde ve kavuştukları güncel söylemde açığa çıkan İmralı ve sonrası söylem ve tutumlarıdır.

Kısaca İmralı söyleminde nelerin bulunduğuna bakalım. Öcalan'ın söylemindeki birkaç keyfiyet örneği:

"Tarihi olarak isyanlar dönemi sona ermiştir." "Sorunların çözüm dili isyan veya devrim olamaz."

Abdullah Öcalan, bu satırları İmralı'da yazarken, muhakkak Celal Talabani'nin kendisine söylediklerini ve verdiği yanıtı hatırlamış olmalıdır. 1990'lı yılların başında "Mam" Celal (o Celal ki, ta 1966'larda sömürgecilerle işbirliğinin temellerini atmış; emperyalist diplomasinin ağlarına takılmış ve burjuva liberalizminin her Kürt parti ve örgütüne yerleşmesi için kendini görevlendirmiş biridir...) "artık devrim falan olmaz, bundan vazgeçin" dediğinde, Öcalan "ihanet etmemizi öneriyorsun, bunu yapmayacağız" karşılığını veriyordu. İmralı yazılarında boynuz kulağı geçer misali Celal'den hızlı çıktı.

"Ayrılma ne mümkün ne de gereklidir." "Bu toplumsal yapıdan devlet doğmaz."

Bir zamanlar "Birleşik Kürdistan" istemini kuruluş manifestolarına yazanlar; bütün parçalarda örgütlenme kanaatine erişenler; "Botan-Behdinan Hükümeti" kuranlar; devrimi Güney'e taşıranlar... bunları söylememiş, savunmamış gibi şimdi yüzgeri ediyor, kendilerini de inkar ediyor. İşin bir de genel boyutu var. Ayrılma işini mümkün olup olmadığı veya gerekli olup olmadığı biçiminde kadükleştiren ve aslında böylece Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını inkâr eden ve şovenizmi güçlendiren tavır önemlidir.

"Ordu, en demokratik görünen partilerden bile daha duyarlı, demokrasinin ölçütlerini hatırlatıyor."

"Ordu bugün demokratik aşamanın karşısında bir tehdit değil, tersine sağlıklı aşama yapmasının ve işletilmesinin teminat gücü konumundadır."

Söylenmesi gereken tek şey şudur. PKK önderliğindeki haklı ve meşru ulusal mücadele doğrudan faşist Türk ordusuyla bir askeri mücadele olmuştur. Sömürgeci Türk devletinin ordusu Kuzey Kürdistan'da açıktan bir işgal ve çapul gücü rolü oynamıştır. Gerilla bu işgal

ordusuyla çarpışmış, binlerce Kürt savaşçı, gerilla faşist Türk ordusu tarafından katledilmiştir. Bizzat kendisi bu savaşın haklı tarafının başında bulunmasına rağmen, bir dönem sonra bu faşist orduyu aklayan/paklayan açıklamalar yapmakla Abdullah Öcalan traji-komik bir duruma düşerek gerçeklerle alay etmektedir.

"Cumhuriyetin kuruluş ve korunmasında emeği geçen tüm şehitleri şehitlerimiz bilmek, kurucusunu minnettarlıkla ve saygıyla anmak, bayrağını gururla selamlamak esastır."

İmralı yazılarında pekçok çarpıtma görmek mümkün. Ancak buraya aldığımız en son aktarmanın çarpıtma tanımını bile yetersiz bıraktığı; bu dilin, seçilen söylemin geçmişte söylenilenlerin üzerine kalınca bir çizgi çekmek demek olduğu, neredeyse PKK hareketinin kuruluş gerekçesini bile ortadan kaldırdığı söylenebilir. Kısacası kendini, daha doğrusu geçmişte kendinde olan haklı bir **yönü** bütünüyle inkâr bu satırlarda her yönüyle sırıtmaktadır.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye coğrafyalarında politik mücadele içinde olan ve yakınında duran herkes iyi bilir ki, PKK ve özellikle lideri Öcalan Türkiye Cumhuriyeti devletinin kurucusuna karşı sempatiye sahip değildi. (Geçerken belirtelim, Öcalan son yıllarda TC'nin kurucusuna ilgi duyuyor, ona öykünüyordu...) Bırakın sempatiyi, her önüne geleni kemalist olarak damgalayarak aklınca kemalist gördüklerini cehennem ateşlerine atmış oluyordu. Öcalan'a göre bütün kötülükler kemalist kaynaklıydı. Devrimciler, komünistler ona göre zaten kemalistti! Ne hikmetse(!) geçmişte söylenenlerin artık bir anı değeri bile olmayacağı, yapılması gerekenin Kemalizmin babasına karşı hoşgörü göstermek gerektiği İmralı'da telkin ve tavsiye edilmeye başlandı. Kemalizm hayranlığının gerçekleri çarpıtmaya davet etmesi ve bunun yapılmış olması işin doğası gereğidir.

"Tek ortak vatan ve ulus kavramına ulaşmak önemlidir."

Düne kadar ısrarla ayrı ülke ve ayrı ulus gerçeğinden birdenbire cin çarpmışcasına "tek ulus" ve "ortak vatan" garabetini savunmaya geçmek, ancak İmralı manifestosunun işi olabilirdi... Ne kadar garip olursa olsun, gerçek, İmralı söyleminin Kürt milliyetçiliğinin terki ve fakat tersinden Türk şovenizminin güçlenmesine hizmet edilen rotaya girildiğini gösteriyor Öyle ya, inkâr bir uçtan diğerine savrulmayı pekala mümkün kılabiliyor. Bu, ancak keyfi tarih yazımının ve sisteme entegre olmak için kendini inkârın vardığı boyutu gösterir, o kadar

Abdullah Öcalan çarpıtma, kendini inkâr ve gerçeklerle alay etme işini sisteme dahil olma hevesiyle hızla ve yoğun olarak işlerken, Öcalan'ı "ilahi bir güç", "güneş" olarak gören partisinin, yakın çevresinin girilen doğrultuda keyfi tarih ve olgu yazımına bağlı kalarak güncel değerlendirme ve söylemlerini buna ayarlamaları fazla gecikmedi.

Nitekim PKK'nin basınında kendini inkâr ve Abdullah Öcalan'ın gerçekleri çarpıtma kampanyasına dahil olmada tereddüt etmediler. Bir önceki kongrelerinde savaş kararı alanlar, inkâra bağlı olarak gruplar halinde devlete teslim olmayı (iki gruplarının teslimini kahramanca devrimcilik olarak sunduklarını hatırlatmakta yarar var...) ve bunu hayata geçirmeyi gündemlerine koydular. Cumhuriyete entegre olmak için, önce cumhuriyetin faziletleri keşfedilerek kabullenildi ve akabinde "Barış Projesi" geliştirildi. Özü, kemalist zemine dayanarak anayasal vatandaşlığa endekslenen ve bilinen "demokratik cumhuriyet" esprisi çerçevesinde kalan reformizmin gereklerine ve varması gereken yere ulaşılmasını hedefleyen bu proje, güncel bakımdan PKK kaynaklı en ciddi ve bu ölçüde de en tehlikeli illüzyon konumundadır. İllüzyondur, çünkü geniş emekçi kitlelerin beklenti ve isteklerine yanıt vermeyen ve fakat onları oyalayan, aldatan bir karakterdedir.

Tarihi çarpıtmaya girişenler ve gerçekleri tersyüz etmeye kalkışanlar kuşkusuz kendilerine belli roller yükleme durumundadırlar. Nitekim, ele aldığımız bağlamda her yönüyle reformizmin çıplak temsilini yapan Abdullah Öcalan ve onun sözlerini takip eden PKK, kendini yadsıma, yadsırken gerçekleri çarpıtma ve guncel olarak objektif durumu tersyüz etme tutumu tamamen bu hareketin mevcut sömürgeci cumhuriyetle reformist düzlemde buluşma siyaset ve arzusundan kaynaklanmaktadır. Anda yaşanan çarpıtma doğrudan PKK'nin tasfiyeci yönde ilerlemesiyle de ilintilidir. Çünkü yazılan, söylenen her şeyin kilitlendiği yer reformist çizginin doğal evrimini tamamlamasına hizmet içindir.

Türk sömürgeci devletinin sömürgeci olarak görülmemesi, Kürdistan lafzının terki ve sömürge Kürdistan saptamalarının üzerinin betonlanması vb. bütün bunların tamamı hummalı bir aldatmaca eşliğinde sürdürülmektedir Örneğin faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü bir ortamda kolaylıkla "demokratikleşme adımları provoke ediliyor" denilebilmektedir. Ya da ortada barıştan zerre kadar bir eser bulunmadığı, devletin hergün emekçilere saldırdığı, Kürt ulusunun inkârına devam ettiği vb. koşullarda "barış provoke ediliyor" denebilmektedir. Silahları bırakma kararı aldıktan ve iki grubunu devlete teslim ettikten sonra özellikle "savaştan çıkarı olan rantçılar" söylemini hep gündemde tutmaya özel bir özen gösterilmektedir.

Gerçekleri ve doğruları çarpıtan tespit ve tutumlarına daha fazla örnek verilebilir. Ama bu kadar örnek bunların gerçek yüzünü ortaya koymak için yeter

İdeolojik ve politik şekillenişlerinde tarihi kendi keyfince yazma eğilimi içinde olanlar; bu tutumu süreç içinde vazgeçilmez çizgi haline getirenler, bir yerde bütünüyle çarpıtma işini kendi içlerinde doğallaştıranlar girdikleri yolun sonuna dek gitmek zorundadırlar. Ama ne adına yapılırsa yapılsın, halklara gerçekleri söylemeyenler, aldatma yolunu seçenler er ya da geç tarih önünde hakettikleri muhasebeyle yüzyüze geleceklerdir. Bütün mesele, çarpıtıcıların gerçekleri tersyüz etmelerine karşı, olguları ısrarla ortaya koyabilmektir.

30 Nisan 2000 ✖

AZA KANAAT DEĞİL, KÖLELİKTEN TAM KURTULUŞ İÇİN

MÜCADELE!

PKK bu yıl 8 Mart'ta bütün çabalarını önderliğindeki Kürt ulusal kadın hareketını "barış" sıyasetı yönünde kullanmaya yöneltti. azılı, sözlü propagandayla ve yapılan eylemlerle bol bol "kadın ve barış" konusu işlendi. Kuzey Kürdıstan'ın çeşıtli şehirlerinde "Barış Anaları İnısıyatifi"nin başrolü oynadığı çeşıtli 8 Mart etkinlikleri düzenlendi. *"Kadına özgürlük dünyaya barış!"* şiarı etkinliklere damgasını vuran ana şıardı.

PKK Genelbaşkanı Abdullah Öcalan'ın 8 Mart mesajı da aynı içerikteydi:

"21. yy'da kadının barışın ve özgürlüğün sürükleyici gücü, toplumu değişime uğratacak en devrimci gücü olacaklarına inanıyorum. Tüm kadınlar; büyük fedakârlık ve cesaret güçlerini her çalışma alanına yansıtmalı, yeni yaşamda sevginin, güzelliğin ve barışın kadını olmalıdırlar." (Özgür Politika, 8 Mart 2000)

Öcalan'ın izleyicileri bunu *"8 Mart barış günü olsun!"* diye buyurdular. Yayınlanan açıklamalarda ve Özgür Politika'da yeralan kımi yazılarda belirgın olan şuydu: Bir yandan kadınların "toplumu değiştirici" gücüne, mücadele azmine vb. yapılan bir vurguyla bilinçli olarak ılk bakışta kulağa "devrimcı" gelen bir söylem kullanılıyor ve PKK önderliğinin Kürt kadın hareketini özgürleşme mücadelesinde desteklediği ve destekleyeceği mesajları veriliyor. Diğer yandan da kadınların "doğası gereği barışçıl" oldukları propagandasıyla Türk ve Kürt kadın hareketı PKK'nın "barış siyaseti"ne kazanılmaya çalışılıyor.

Ve bu öyle bır biçimde yapılıyor ki, özde sistemle bütünleşme anlamına gelen PKK'nin "barış siyaseti", kadınların ulusal, sınıfsal, cınsel sömürüden kurtuluş mücadelesinden daha ileri bir adımmış gibi gösteriliyor. PKK önderlığindeki Kürt kadın hareketinın salt Kurdistan ve Ortadoğu açısından değil, dünya kadınlarına özgürleşme mücadelesinde de örnek olduğu ıddiaları ileri sürülüyor.

"Kürt kadını son 20 yılda asırların geriliğini bır anda yenecek seviyeyı yakalamıştır. Kürt kadını dünyada ılk siyasi partisını kurdu, cephesini oluşturdu ve bunu kısa zamanda da Dünya Özgür Kadın Vakfı olarak koşutlandırmayı hedefliyor. (...) Kürt kadını sahip olduğu ıdeolojisini daha örgütleyerek ve geliştırerek hatta tüm dünya kadınlarını hedefleyerek tüm kadınlara taşırmaya kararlı durumdadır." (Özgür Politika, 10 Mart 2000)

Kürt kadınının dünyada ilk defa bır kadın siyasi partısini, düzenlı ordusunu ya da cephesini kurduğu iddiası kesınlikle yanlış bilgilendırmedır. Geçmişte ve günümüzde bu yönde gırışimler olmuştur ve örneğin Hındıstan ve Filıpinler'de (PKK'den çok önce) düzenlı kadın ordusu ve sıyası parti mevcuttur. Fakat yanlış olan salt bu bılgi değıldır. Esas yanlış olanı, Kürt kadın hareketıni sisteme entegre etme çabasının Kurt emekçi kadınlarının özgürluk mücadelesınde "yenı" ve "ornek" bir adım olarak gosterılmesidır.

Bu tamamıyle bır kandırmacadır. Kurdıstanlı emekçi kadınların kurtuluş mücadelesı özgür Kürdistan müca-

delesiyle içiçedir. Ve faşist Türk devleti yerle bir edilmeden Kuzey Kürdistan bazında bu hedefe varılamayacaktır. Kürt ulusal hareketiyle birlikte boyutlanan Kürt kadın hareketinin Türk devletiyle barış siyasetine alet edilmesi, hareketin en az direniş noktasına geri çekilmesi anlamına gelmektedir. Bu ileri bir adım değil, geri bir adımdır.

Kürt emekçi kadınların üzerindeki ulusal, cinsel ve sınıfsal baskılar hiçbir temel noktada azalmamıştır. Bu şartlarda hak kırıntıları için mücadeleyi erdem gibi göstermek, bugün varolan baskı ve sömürü zincirine boyun eğmek demektir.

Herşey yanlış "barış siyaseti"ni haklı çıkarmak için! Ve herşey PKK önderliğinde gelişen Kürt kadın hareketini Türk devletiyle barış zeminine, geri çekmek için!

Barış siyasetinin kadınlar cephesindeki propagandasında nelerin kullanıldığına birkaç örnek verelim:

"Yeni yaşamı temsil eden kadın, doğası gereğince de barışçıdır, savaşlara, yıkımlara karşı çıkar. Çünkü doğurgan ve emekçidir. Barış Anaları, bir kadın ve anne olarak bu topraklarda barışı doğurmayı tüm sancılarıyla üstleniyorlar." (Barış Derneği Çalışanları'nın 8 Mart mesajından. Özgür Politika, 8 Mart 2000)

"Tüm anlamsız savaşların acısı ve sefaletin faturası kadın ve çocuklara çıkarılmıştır. Bunun için tarihsel talihsizlik olan kadını, toplumu yönetmekten men eden acı gerçeği aşmak için, kadınlar ortak güç oluşturmak durumundadırlar. Kadınlar ortak iradeyi oluşturdukları oranda, savaş karakterli egemen erkeklerin elinde olan kıyım, yıkım ve inkar politikalarını aşabileceklerdir. Kadın doğası gereği barışçıl ve hümaniterdir. (...)

Onbeş yıl süren savaşta, binlerce Kürt ve Türk yaşamını yitirmiş, sürgünler, sefaletler yaşanmıştır. Bu savaşta en büyük acıyı yaşayan kadınlara, bugün savaşın bitmesi, barışın bir an önce gelmesini sağlamak için büyük bir görev düşmektedir. " (Dilek Kurt, 8 Mart bir çağrıdır. Özgür Politika, 11 Mart 2000)

"Ana olarak, eş olarak, kardeş olarak sevdiklerimizin acısını yüreğimize gömdük. (...) Halkların özgür ve bağımsızlık savaşlarında en önde yine biz kadınlar vardık. Ancak savaşların kararını verenler biz kadınlar değildik, olamazdık da." (2. Demokratik Barış ve Çözüm Grubu'nun mesajından, Özgür Politika, 9 Mart 2000)

Bu örneklerde gayet açık görülen, haklı-haksız savaş ayrımını bir kenara iterek saflaşmayı bir yanda savaş, diğer yanda barış yanlıları şeklinde yapılandırmaya çalışmaktır.

Kadın ve çocukların savaşlarda en çok zarar gördüğü, en mağdur durumda kalanların onlar olduğu doğrudur. Fakat bunun haklı-haksız ayrımı yapmadan her türden savaşa karşı olma siyasetine temel yapılması tamamen yanlıştır. Ezilenlerin ezenlere karşı yürüttüğü mücadeleler, direnişler, savaşlar haklı ve meşrudur. "Aman kadınlar ve çocuklar zarar görür" gerekçesiyle genel olarak ezilenler, özelde de ezilen kadınlar özgürleşme mücadelesinden vazgeçemezler.

"Kadınların barışçıl"lığına, "hümanistliği"ne yapılan atıflar burjuvazi tarafından her zaman bilinçli olarak kadınları ezilenlerin mücadelesinden alıkoymak için kullanılır olmuştur. İşin aslına bakılacak olursa burjuvazi bu soruna her zaman kendi çıkarları açısından yaklaşmış, işine geldiğinde kadınların yiğitliğine metihler düzerek onları savaşa çağırmış ya da onların "barışçıllığı"nı, "yapıcılığı"nı öne çıkararak evlerine geri göndermeye çalışmıştır Kürt liberal burjuvazisinin sözcüleri de işte bunu yapmaktadırlar

Sözkonusu olanın PKK'nın silahlı kadın gerilla güçlerini adım adım dağıtarak onları evlerine göndermek olduğu gayet açıktır. Ki bunu Abdullah Öcalan şu satırlarda gayet açık dile getiriyor:

"Dört bin yıllık kirli bir tarih temizleniyor: Derinliği yakalamaları için derin bir yalnızlık ve iç dünya gerekiyor. Gerekirse on yıl, yirmi yıl inzivaya çekilip kendilerini özgürleştirmeleri, kişiliklerini yaratmaları gerekir. Kölelikten başka türlü kurtulmak olmaz." (8 Mart mesajından)

Kölelikten kurtuluş için önerilen "inzivaya çekilmek" çözüm değil, çözümsüzlüktür. Ezilen kadınlar özgür bir kişiliğe ancak mücadele içinde ulaşabilirler. Özgürleşmek için, kendilerini eve, kokuşmuş erkek egemen törelere bağlayan zincirlerden kurtulma mücadelesine atılmaları gereklidir. İşe geldiği noktada çokça övülen o Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine katılan genç kadınların örneğinde de görülen budur. Şimdi bunları atlayarak "inzivaya çekilin" demek, mücadeleden geri çekilin, evinize dönün demektir

Hayır! İnzivaya çekilmek değil, Kürt milliyetçiliğinin yanlış siyasetinden kopmak ve gerçek özgürleşme hattına doğru ilerlemek -yapılması gereken budur! Geriye, eski bağnazlıklar ortasına geri düşmemenin, soluklayalım derken safdışı edilmemenin tek gerçek garantisi budur İnzivaya çekilmek, zincirleri parçalayarak kurtulmaya çalışılan (ve mücadele içindeyken de kısmen başarılan) o eski "kadın rolü"ne geri itilmektir.

Ulusal, sınıfsal, cinsel köleliğe karşı mücadelenin henüz daha başındayız. Bu mücadelenin sürdürülmesi için yanlış reformist-milliyetçi çizgiden kopmak ve davayı sürdürmek gerekmektedir. Özgürlüğün tadına varan, kavganın sahipliğini yapan kadınlar elbette bu geri itilmeye kolay razı olmayacak ve şüphesiz mücadeleye atılmadan önceki dönemden daha ileri konumda olacaklardır. Fakat bu yine de geri itilmedir. Çünkü onlar mücadele içinde gerçek özgürleşme hedefine doğru yönelme potansiyeline sahip olduklarını göstermişlerdir. Aza kanaat değil, kölelikten tam kurtuluş için mücadele! Kürdistanlı emekçi kadınların hedefi bu olmalıdır. Bu hedefe varabilmek için de Kuzey Kürdistan'da da Komünist Kadın Hareketi'nin yaratılması çalışmasına sarılmak, Partîya Bolşewik (Kurdîstana Bakur)'un saflarında örgütlenmek gerekiyor!

8 Mayıs 2000 ✖

Leninist Parti hakkında Nûpel dergisinin tavrı üzerine...

Geçen sayımızda Nûpel dergisı hakkında okuyucumuza bilgi vermiştik. Sözkonusu derginin savunduğu, daha doğrusu savunduğunu iddia ettiği siyasi çizginin, geçmişte KAWA ve PYSK'nin feshedilmesi sonrasında Partıya Şoreş-KAWA (PŞ-K) olarak örgütlenen grubun çizgisi olduğunu da belirtmiştik.

Gerek Nûpel dergisinde çıkan yazıların "çok görüşlü" farklılıkları gözönüne alındığında, gerekse de PŞ-K'nin Kuruluş Bildirisi ve Programı gözönüne alındığında PŞ-K ve Nûpel dergisinin konumu 1992'ye göre de gerileme durumundadır.

Bu, hem arada geçen 8 senelik dönemdeki gelişmelerden, KAWA'ya ve PYSK'nin kuruluş sürecinde biz Bolşeviklerin yönelttiği eleştirileri gözönüne alarak doğrulardan öğrenme diye bir tavrın olmaması bağlamında; hem de anda savunulan siyasi çizginin geçmışin yanlışlarından kurtulmak yerine, varolan doğruların terki ve yanlışların daha da ilerletilmesi bağlamında böyledir.

Nûpel'in esas iddiası marksist-leninist, sosyalist olmaktır. Bunun için de Leninist partinin gereklılığınden bahsetmektedirler. Hatta Nûpel'in yazarlarından Kalmem Muşi, Nûpel'in 2. sayısında ***"Merkezi Görev: Devrim Partisini Oluşturmaktır"*** tespitini yazısının başlığına koymaktadır.

İsteğe bakıldığında Nûpel'de örgütlülüğün savunuculuğu, devrım partisinin gerekliliği ve bunu da Leninist Parti olarak ele almanın devrimciler ve komünistler için sevindirici olduğu açıktır. Fakat marksist-leninistler soruna istek, niyet temelinde yaklaşarak cevap vermezler. Niyetin, isteğin iyiliğini tespıt etseler de, savunulan görüşlerin bu isteğe uygun olup olmadığını Marksizm-Leninizm bilimı ışığında ortaya koyarlar. Nûpel somutunda biz bunu yapmak istiyoruz. Birincisi bu. İkincisi, sorunun özü yanlış yapıp yapmamak değil, yanlışın gösterildiği yerde, yanlıştan kopmaya çalışıp çalışmamaktır.

Bu bağlamda Nûpel'in yaklaşımının ne olduğunu, PYSK'yi değerlendirme ve Lenınist Parti hakkındaki tavırlarıyla bağ içinde ortaya koymaya çalışacağız.

PYSK SÜRECİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ...

PYSK, 1996 yılında KAWA, KUK/RNK, TEKOŞİNA SOSYALİST, TSK ve YEKBÛN'dan oluşan beş örgütün birleşmesi temelinde kuruldu. Fakat bu birliğin geçmişi 1992'lere dayanmaktadır. Bu dönemde kongrelerıni yapan örgütler, kendi dışlarında da "sosyalist güçler" olduğunu tespit etmeye başladılar. Bu tespıte bağlı olarak da "sosyalistlerın birliği" sorununu tartışmaya başladılar.

"Sosyalist Birlik Platformu"nun oluşması sonrasında bız Partîya Bolşewîk (Kurdîstana Bakur) olarak takındığımız tavırda bu birliğin milliyetçi, ilkesız, oportünist bir temelde oluştuğunu, birliğe damgasını vuran anlayışın ideolojık, siyasi birlik anlayışı olmadığını, tersine kendine güvensizlik temelinde nicel büyümeye ağırlık verildiğinı vb. vb. ortaya koyduk. Sözkonusu tavrımız PYSK'nin kurulmasından yaklaşık bir sene önce devrimci kamuoyuna sunuldu (Bakınız, Bolşevık Partızan, sayı 97, sayfa 33-37, 1995)

Birliğin hangı koşullarda gündeme geldiği, sahip çıkılan mirasın modernrevizyonizm olduğu, birlik adına görüş ayrılıklarının üstünün örtüldüğü ve birlik çalışmasına oportünizmin egemen olduğu; "Sosyalistlerin Birliği"nin çıkış noktasının ve bir temelinin de Kürt milliyetçılığı olduğu; bu birliğin de Kuzey Kürdistan'da ne toplumsal ne de ulusal kurtuluş için alternatıf olmadığının ortaya konduğu yazımızdaki tüm düşünceler yaşanan süreç tarafından doğrulanmıştır.

Bugün, PYSK'nın lağvedıldiği bilınıyor ve yaşanan birlik sürecinin Nûpel yazarları tarafından değerlendirildiği bir dönem içindeyiz. Nûpel yazarı Kalmem Muşi ***"Birlik Süreci ve Sonuçları"*** başlıklı yazısında PYSK'nin kuruluşundan feshedilmesıne kadarki dönemi değerlendırmeye çalışmakta ve PYSK gibi bir birlikten bir Leninıst Partı'nın oluşamayacağını tespit etmekte, sözümona Lenınist Parti savunuculuğu yapmaktadır.

Belli bir süreç yaşandıktan sonra, sürecin başarısızlıkla sonuçlanmasına da bakarak geçmişi değer-

lendirmek ve yanlışları ortaya koymak bir açıdan daha kolaydır. Çünkü, sürece bütünlüklü bakmak imkanı vardır. Fakat bunun kolaylığı, yanlışların doğru değerlendirilmesinin ve doğru sonuçların çıkarılmasının garantisi değildir.

Yanlışların doğru değerlendirilebilmesi için herşeyden önce çıkış noktasının doğru olması ve bu çıkış noktasının kavranıp doğru biçimde uygulanması gerekiyor.

Kendisine marksist-leninist, sosyalist sıfatını takanların, geçmişteki hatalarını doğru değerlendirebilmeleri için de çıkış noktası Marksizm-Leninizm bilimi olmak zorundadır.

Yanlışlar Marksizm-Leninizm bilimi temelinde tahlil edilip aşılamazsa, gerçek anlamda ortadan da kaldırılamazlar. Marksizm-Leninizm bilimi temelinde yanlışları aşmak demek, sözkonusu yanlışların kaynağını, nedenini ve yanlışın karşısına doğru tavrın ne olması gerektiğini ortaya koymak; yapılan yanlışlardan gelecek mücadele için ders çıkarmak ve buna uygun davranmak demektir.

Bilim olarak Marksizm-Leninizm'in çıkış noktası alınması, aynı zamanda sorunlara yöntem olarak da doğru, bilimsel bir biçimde yaklaşmayı gerektirir. Bu aynı zamanda tutarlı bir eleştiri ve özeleştiriyi gerektirir.

Yanlışı yapanlar her zaman kendi yanlışlarını kendileri görmeyebilir. Fakat sözkonusu yanlışlar başkaları tarafından ortaya konulup gösterildiğinde, eleştiriye muhatap olanların getirilen eleştirileri ciddiye almaları gerekir. Tabii ki, marksist-leninist olma iddialarında ciddi iseler!

Somut olarak PYSK'nin oluşum sürecinde biz Kuzey Kürdistanlı Bolşeviklerin getirdiği eleştirilere "Birlik ateşi" içinde gözlerini kapayanlar, dört-beş sene sonra da aynı tavrı takınmaktadırlar: **"Ne gördüm, ne duydum, ne söyledim"!**

Nûpel yazarları ve Nûpel'in savunduğu siyasi çizginin sahibi örgüt gerçekten PYSK sürecinden ders çıkarmak ve marksist-leninist doğruları savunmak istiyorsa o zaman biz Bolşeviklerin eleştirilerine bakmalarını tavsiye ediyoruz.

Şimdi Kalmem Muşi şahsında Nûpel dergisinin PYSK'nin oluşum ve birlik sürecini nasıl değerlendirdiğine bakabiliriz.

1) Birlik sorununda çıkış noktası ne olmalı?

Kendisine sosyalist, marksist-leninist diyenlerin birlik sorunu da, öncelikle sosyalistlerin, marksist-leninistlerin birliği sorunu olmak zorundadır. Sınıf mücadelesinde, toplumsal kurtuluş mücadelesinde gerekli olan diğer birlikler, komünistlerin birliği sorununa bağlı olarak ele alınır.

Doğal bir şey gibi görünse de bu yaklaşım çoğu zaman tersyüz edilmektedir. Kuzey Kürdistan somutunda da bu gerçek çoğunlukla tersyüz edilmiştir ve bu hâlâ egemen düşünce durumundadır.

Komünistlerin birliği ne için gereklidir? sorusuna, gerçek marksist-leninistlerle marksist-leninist olma iddiasında olan ama gerçekte çıkış noktaları ulusalcılık olanların verdiği yanıtlar kökten değişiktir.

Gerçek marksist-leninistler, marksist-leninist bir partinin çatısı altındaki bir birliği, bu bağlamda komünistlerin birliğini, komünist partinin işçi sınıfını ve diğer ezilen katmanları kendi önderliğinde örgütlemek ve birleştirmek; bunun doğal bir sonucu olarak da örgütleyip yönlendirdiği işçi ve diğer emekçi katmanları devrim için mücadeleye hazırlamak ve Komünist Parti önderliğinde devrimi gerçekleştirmek, toplumsal kurtuluşu gerçekleştirmek; kısacası komünist topluma varmak için gerekli görüp savunurlar. Ulusal kurtuluş mücadelesini de toplumsal kurtuluş mücadelesine bağlı olarak ele alıp yürütürler.

Komünistlerin birliği temelinde oluşan parti, komünizme varmaya öncülük etmenin bir aracı olarak da ifade edilebilir.

Fakat çıkış noktası proleter dünya devrimi ve Marksizm-Leninizm bilimi olmayanların komünistlerin birliğinin ne için gerekli olduğuna verdikleri cevap böyle değildir. Bunların cevabının merkezinde "ulusal kurtuluş için sosyalistlerin ya da komünistlerin birliği gereklidir" biçimindeki düşünce yatmaktadır. Yani ulusal mücadele toplumsal mücadeleye bağlı olarak ele alınmamaktadır. Sosyalizm ya da Komünizm doğru olduğu için, toplumsal kurtuluşu ve bu arada ulusal kurtuluşu da gerçekleştirdiği için savunulmamaktadır. Hayır. Bunlar için temel çıkış noktası ulusal kurtuluştur. Ulusal kurtuluş için sosyalistlerin, ya da komünistlerin birliği savunulmaktadır. İlk bakışta karışık görünen bu tavrı şöyle ifade edersek belki daha da iyi anlaşılır:

Bunların çıkış noktası ve hedefi ulusal kurtuluştur. Buna rağmen kendilerine marksist-leninist, sosyalist demektedirler. Yani çıkış noktaları sınıfsal değildir. Bunlara göre "ulusal kurtuluş için ulusun birliği gereklidir ve bu birlik de Leninist tipte bir örgütlenme olursa gerçekleşebilir. O zaman ulusal kurtuluş için sosyalizmin görünürde de olsa savunulması gerekir." Bunların temel mantığı böyle çalışıyor! Yani sosyalist olmak ulusal kurtuluşçuluğa bağlı, sosyalistlerin, komünistlerin birliği de sadece ulusal kurtuluşa hizmet için gerekli vb.vb.

Bu yaklaşım Marksizm-Leninizm'in savunulması adına Marksizm-Leninizm'in tersyüz edilmesidir. Ulusal sorunda da gerçek kurtuluşun önünü tıkayan bir yaklaşımdır. Hiç çekinmeden söylenecek şey; Marksizm-Leninizm'in bu biçimde çarpıtılması, biz Bolşevikler dışında Kuzey Kürdistan'da kendisine sosyalist, marksist-leninist diyen neredeyse tüm örgütlerin tavırlarında kendisini göstermiştir, göstermektedir. Milliyetçilikten muzdarıpliğin en temel nedenlerinden biri de bu yanlıştan bir türlü kurtulamamalarıdır.

Kalmem Muşi de PYSK sürecini değerlendirdiği yazıda birlik için çıkış noktasının sınıfsal olmadığını ortaya koymaktadır. Takındığı tavır şöyledir:

"Esas olarak birlik esprisinin merkezinde, KUKM'ni

daha güçlü, donanımlı ve nitelikli bir araçla başarıya ve zafere taşıma düşüncesi ve ihtiyacının yattığında söyleyebiliriz. Çünkü, zayıf ve donanımsız organizasyonlar, devrimlerde üzerine düşeni yapamazlar. Bunun için ve bundan dolayı, güçlü ve sözü dinlenir bir yapı olmak için birleşmek gerektiği herkes tarafından genel kabul görür. Çünkü, devrimimizin nesnel koşullarıyla öznel koşulları arasındaki uçurumun, ancak nitelikli bir leninist partiyle kapatılacağı bilinmektedir." (Nûpel, sayı 1, sayfa 26)

Bu tavır, açıkça "sosyalistlerin birliği" olarak ele alınan PYSK'nin birliğinin merkezindeki düşünceyi ve gerekliliğini dile getirmektedir. Ve Leninist Parti yanlısı görünen Kalmem Muşi, "sosyalistlerin birliği"nin merkezinde duranın, sömürü düzeninden kurtuluşa, toplumsal kurtuluşa önderlik edecek bir örgütün gerekliliği değil, KUKM'nin daha nitelikli bir araçla başarıya taşıma düşüncesi ve ihtiyacı olduğunu savunmaktadır. Leninist Parti ulusal mücadele için gerekli görülmektedir. Leninist Parti savunusu da esas olarak içerik olarak değil, örgütlenme biçimi olarak savunulmaktadır.

Yanlış olan ulusal kurtuluş için mücadeleyi savunmak değildir. Yanlış olan "sosyalistlerin birliği"nin merkezinde yatan düşüncenin ve çıkış noktasının ulusal mücadele ile sınırlandırılmış ve Leninist Parti'nin de buna bağlı ele alınmış olmasıdır.

Eğer toplumsal mücadeleye bağlı olarak ulusal kurtuluşun da ancak komünist bir örgütün önderliği ve proletarya ve emekçilerin sınıf mücadelesi temelinde mümkün olduğu savunulsa, o zaman ulusal kurtuluşu savunmak doğru bir temele oturtulmuş olur. Fakat yapılan bu değildir. Komünistlerin, ya da Nûpel'in tanımıyla sosyalistlerin birliğini savunmaya iten temel düşünce toplumsal kurtuluş, komünizme varma düşüncesi değildir. Komünistlerin birliği ulusal birlik ve ulusal kurtuluşa bağlı ele alınmaktadır. Yanlış olan da budur.

Birlik için çıkış noktasının sınıfsal değil de ulusal olduğu, sadece PYSK'nin tavırlarında değil, Kalmem Muşi'nin tavrında da açıkça ortaya çıkmaktadır. Bunun da Leninist Parti savunusuyla hiçbir bağı yoktur.

2) PYSK'de birlik nasıl gerçekleşti?

PYSK'nin birliğinin görüş ayrılıklarının üstünün örtüldüğü, oportünizm temelinde gerçekleşeceğini "Sosyalist Birlik Platformu" hakkında takındığımız tavırda açıkça ortaya koymuştuk.

Şimdi, dört-beş sene sonra PYSK'nin dağıtılmasından da sonra takındığı tavırla Kalmem Muşi de benzeri tespitler yapmaktadır. Yazar, ilkönce KAWA'nın 1992'deki Kongresi'nde "küçük burjuva milliyetçi akımları" sosyalist olarak göstermesinin yanlış olduğunu tespit etmektedir. Takındığı tavır şöyledir:

"Herşeyden önce KAWA "kongre dışımızda sosyalist güçlerin varlığını kabul eder" eğiliminin yankı bulduğu ve her biri PYSK'nin bileşenleri olacak olan yapıların küçük burjuva milliyetçi akımlar olduğunu gözardı etti. Bu yanlış zincirlemesine yeni yanlışların yapılmasına kaynaklık etti." (agd, sayfa 27)

Burada söylenenler kendi başına ele alındığında esas olarak doğru tespitlerdir. Ancak sorun, KAWA'nın da milliyetçilikten payını aldığını görememektir. İkinci yanlış ise, küçük burjuva milliyetçi akımlar olarak değerlendirilen örgütlerin neden ve nasıl küçük burjuva milliyetçi niteliğe sahip olduklarının ortaya konmamasıdır. Ve bundan da öte bunların devrim saflarında olup olmadığının tespit edilmemesidir. Üçüncü ve en temel yanlış ise, bu değerlendirmeye sahip olanların "birlik süreci"nde neden sözkonusu örgütlerin küçük burjuva milliyetçi olduklarını, sosyalist olmadıklarını savunmadılar? Ve neden böylesi bir birliğe evet dediler? sorularına cevap verilmemesidir. Küçük burjuva milliyetçilerle birlik nasıl olur da "sosyalistlerin birliği" olabiliyor? Bu yanlışa karşı mücadele nerede kaldı? Tam da bu noktalarda tavır takınılması gerekirken, böylesi sorunlar yokmuş gibi davranılmaktadır.

KAWA'nın birleştiği güçleri "sosyalist" olarak değerlendirmesini yanlış bir tespit olarak ortaya koymak yanlışı aşmanın birinci adımıdır. Fakat bu adım atıldıktan sonra takınılan bu tavrın siyasi olarak hangi kapsama girdiği de tespit edilmek zorundadır. Muşi ise bir yanlışı tespit etmenin ötesinde bir şey yapmamakla kendisinin de oportünizmden payını yeterince aldığını ortaya koymaktadır. O, KAWA'nın yaptığı tespitin yanlış olduğunu söyledikten sonra, bu yanlışın başka yanlışları da beraberinde getirdiğini söylemektedir. İlk bakışta bu tavrın neresi yanlış ki? sorusunu sorduracak biçimde "özeleştirisel" tespit yapan yazar, KAWA'nın yaptığı tespitin yanlışlığına ispat olarak da PYSK sürecini göstermektedir. Takındığı tavır şöyledir:

"Bu tespitin –ara akımları sosyalist görme– yanlışlığı; PYSK süreci ve bu sürecin sonuçlandırılmasıyla bariz bir şekilde kanıtlanmıştır." (aynı yerden)

KAWA'nın bir dönem Rus sosyalemperyalizminin savunuculuğunu yapanları, Troçkizmden etkilenenleri vb. sosyalist olarak değerlendirmesinin yanlışlığı (buradaki sosyalist kavramı tabii kı komünist olma anlamında kullanılıyor) Muşi'ye göre PYSK süreciyle kanıtlanmıştır...

Bu anlayışa göre, bir projenin başarıya ulaşmaması, o projenin bileşimlerini değerlendirmenin tek ölçütü olmaktadır. Halbuki, şu ya da bu örgütün sosyalist ya da komünist olarak değerlendirilebilmesinin en temel unsuru o örgütün siyasi çizgisidir, o çizgiye göre de uyguladığı pratiktır. PYSK içinde yer alanların sosyalistlikle laf dışında herhangı bir alakaları yoktu. Bu olgu, birlik süreci yaşanmadan da vardı. Biz Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler bunu ortaya koyduk da! Bu bağlamda yazar sözkonusu örgütlerin sosyalist olmadığını tespit etmekle gecikmiş de olsa doğru bir tespit yapmaktadır. Fakat bu tespitin arkasında yatan yaklaşımı yanlıştır.

Muşi şu tespiti de yapmaktadır:

"PYSK'nin oluşmasına yön veren ve rehberlık eden şey devrimci öğreti değil; adeta matematıksel toplamayı hedefleyen, nıtel birlikten zıyade, nicel eklenmeyi amaçlayan garip bir yanyana gelmeydi. Yanı temelsız, şekilsiz ve ılkesiz... Bırlik olsun dıye ideolojik, polıtik, örgütsel ve pratık (eylemsel) ilkeler ayaklar altına alındı." (agd, sayfa 28)

Yazarın bu tespıtleri bizim "sosyalıstlerin birliğı" konusunda takındığımız tavrı onaylamaktadır. Evet bu bırlik ilkesiz bir birlik olmuştur. Bu birliğin kuruluşunda diğer bazı şeylerin yanısıra Muşı'nin yaptığı tespit gibi: *"PYSK'nin kuruluşunda esas olarak popülizmin, felsefi idealizmın ve eklektızmın belirleyici rol oynadığı söylenebilir." (aynı yerden)*

Tüm bunlar söylenebilir de bu siyasete sahip olmanın, böylesi ilkesiz bir birlikte yer almanın, hatta sadece yer almak değil, böylesi bir birliği sağlamak içın mücadele etmenın adı nedir acaba? Kalmem Muşi tüm bunları da es geçmektedir. Hem de PYSK sürecının *"çok iyı bir şekilde değerlendirilip bilince çıkarılması gerekir" (sayfa 26)* düşüncesini savunmasına rağmen! PYSK'nin bırlik süreci bağlamında ve birliğin nasıl oluştuğu bağlamında Muşi'nin yaptığı bellí olgu tespitleri de gözönüne alındığında yapılması gereken tek doğru tespit; KAWA'nın da tüm bu yanlışlara ortak olduğudur.

Böylece birliğin, görüş ayrılıklarının üstünün örtülmesi, nitel birliğin değil nicel birliğın temel alındığı bir siyaset temelınde, yani oportünizm temelinde gerçekleştiği Kalmem Muşi'nin tavrıyla da açığa çıkmaktadır. Yazarın kendısi de böylesi bir yapılanmayla *"lenınist bir partının yaşam bulması düşünülemez"* sonucuna varmaktadır. Bu sonuç, açıklamasından bağımsız olarak doğrudur! Böylesi bir partının Leninist Parti ile alakası yoktu, olamazdı da!

3) Birlik süreci...

Kalmem Muşi bırlik süreci konusunda şu tespiti yapmaktadır:

"Kuruluşundan hemen sonra başlayan, birlik ruhuna ve gerekçelerıne aykırı tavırlar sergılenmesıne bırlik ve hukuk adına sessiz kalındı." (agd, sayfa 28)

Birlik ve hukuk olarak gösterilen tuzüğe uyma adına yanlış tavırlara sessız kalındığı olguysa, cevaplanması gereken esas şey, nasıl olur da bu tavır takınılabilir? Yazar mademki birlik sürecını değerlendirmektedir, o zaman sadece yanlış yapıldığını tespit edip orada kalması yetmez; aynı zamanda yanlışın temelını, kaynağını da ortaya koyması gerekir ve bu yanlışın siyasi kavramlarla tanımını yapmalıdır Muşi bunu yapmıyor. O, yukarıdaki alıntıda sessız kalınmanın gerekçesini şöyle açıklıyor:

"Nedenine gelınce: PYSK'nın zamanla gerçekten sosyalist bir partıye dönüşebıleceği yanılgısıydı Diğer bir neden ise: kopuşun yükleyeceği sorumluluğun ve getıreceği ağır yüklerin altından kalkamama endışesıydi. Ayrıca kutsanan bir değere, halel getirmek afaroz ve taşlanmaya neden olur ve yapana 'bölücü' yaftası asılır korkusu, radikal adımlar atmayı engellemiştir. Oysa geriye dönüp bakıldığında yukarıda belirtılen tutumların yanlış, eksık ve gereksız olduğu ortaya çıkmıştır.

Dönüşür, devrimcileşir, M-L bır partiye evrilebilir denılen PYSK bu yönde bır devınım yapmadı. Hıç bır zaman kendı içınde ıdeolojık, politik, örgütsel bırlık olmadı. Olamazdı da.. ***Çünkü birliği oluşturmanın şekli, yöntemi ve amacı devrimci ilke ve prensiplerden uzaktı.*** *" (abç) (aynı yerden)*

Özeleştiri adına burada ortaya konanlar bir bakıma "açık yüreklilik" olarak değerlendırılse de, içınde bulunulan yanlışın ne kadar büyük olduğu ortaya çıkmaktadır Kuşkusuz ki durum, gerçeğı olduğu gibi görmek isteyenler ıçın böyledir. Yazarın bunları açıklaması devrımcı kamuoyunun en azından bazı gerçeklerden haberdar olması için ıyıdir. Fakat sessiz kalınmanın gerekçesi olarak ortaya konan durum, sosyalistlik adına tam bir rezaletı sergilemektedir. Oportünizm, kitle kuyrukçuluğu, kendine güvensizlık, güce tapma vb. vb. tüm yaklaşımlar kendisini açıkça ortaya koymaktadır. PYSK birliği sosyalistlerın birliği adına gerçekten de böylesine ilkesiz bir bırlik olmuştur.

Peki ama Kalmem Muşı'nin buna verdiği cevap nedir? Altını çızdiğimız yerde de görüleceği gıbi, yazar için bunun nedeni *"birliği oluşturmanın şekli, yöntemi ve amacı"*nın *"devrimcı ilke ve prensıplerden uzak"* olmasıdır. Peki ama bırliğin şeklı ve yöntemi doğru da olsaydı böylesı bır birlık nasıl bır birlık olacaktı? Bir yandan "sosyalıstlerın bırliği" ıçın sosyalist olarak değerlendirilen örgütler küçük burjuva milliyetçi akımlar olarak değerlendirilmekte ve bunların sosyalist olarak gösterilmesinın yanlış olduğu tespit edilmektedir; diğer yandan da bu birliğın yanlışlığının "birliği oluşturmanın şekli, yöntemı ve amacının" devrimci ilkelerden uzak olmasına bağlanmaktadır. Böylesi bır tavıra söylenecek tek şey: Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu?dur!

Muşi, birliği oluşturmanın şekli, yöntemi ve amacını eleştirırken sorunun esas yanını gizlemektedır. Somut olarak PYSK bağlamında bırlığın şekli, yöntemi ve amacı doğru da olsaydı, yine de bu bırlık Marksızm-Leninizm bılımı açısından ılkesız, ılkesi oportünızm, milliyetçilik ve kendine güvensızlık olan, modernrevızyonizmin mırasını sahıplenen bir birlik olacaktı! Sorunun özü de burada yatmaktadır! Kalmem Muşı eğer Lenınıst Partı savunusunda ciddi ise bu yanlışlardan köklü bır bıçimde kopmalı ve dergisi Nûpel'in de böylesı yanlışlardan kopması için çaba göstermelıdır.

PYSK'nın birlık süreci de oportünızmın gerçek yüzünü ortaya koymuştur. Yanlışlarını görmek ve aşmak ısteyenler ıçın yeterı malzeme sunmuştur! Gerçekten de Muşi'nın de tespıt ettığı gıbi PYSK: ***"Bir bütün olarak kuruluşu, projelerinin sistematiği olan programı ve iki yıllık pratiğiyle bir ilkesizlikler abidesiydi."*** *(abç) (agd, sayfa 29)*

Fakat bunu tespit edebilmek için kafayı duvara çarpma zorunluluğu yoktu, yoktur. Sorunun özü böylesi ilkesizlikler abidesi bir birlik içinde nasıl yer alındığına Marksizm-Leninizm bilimi temelinde ve **ilkeli** cevaplar verebilmektir... Yapılamayan şey budur!

4) Sonuç?

Kalmem Muşi PYSK'yi değerlendirirken şunları söylemektedir:

"'İrade ve eylem birliği'nin olmadığı bir partinin M-L olması düşünülemezdi. Olsa olsa böyle bir parti nicel birliğini sağlayıp nitel birliğe evrilmeyen bir 'blok' olurdu.

İşte PYSK böyle bir bloktu." (agd, sayfa 29)

Muşi'nin tespitine biraz dikkatli bakıldığında, bir partinin marksist-leninist olması için yazarın temel ölçüsünün "irade ve eylem birliği"nin gerekli olduğu görülecektir. PYSK'de "irade ve eylem birliği" olmadığı için Muşi PYSK'yi böyle değerlendirmektedir.

Kuşkusuz marksist-leninist bir partide irade ve eylem birliği olmak zorundadır. Fakat bir partiyi marksist-leninist kılan temel unsur irade ve eylem birliği değildir. Bırakın devrimci bir örgütü, burjuva partilerinde bile irade ve eylem birliği vardır. Yani sadece irade ve eylem birliğinin yokluğu nedeniyle PYSK'nin marksist-leninist olmadığını tespit etmek Leninist Parti öğretisinden hiç bir şey anlamamaktır. Muşi de Leninist Parti öğretisini kavramadığını açıkça ortaya koymaktadır.

Bir kez daha söylemek gerekirse, PYSK'nin marksist-leninist olmamasının temel nedeni savunduğu siyasi çizgi olmuştur. Modernrevizyonizmin mirasına sahip çıkan, oportünizmin birliğe egemen olduğu, kendine güvensizliğin beraberinde getirdiği karamsarlığın propaganda edildiği ve milliyetçiliğin birleştirdiği bir birlik olmuştur PYSK. Değişik oportünist, revizyonist çizgilerin varlığının sonucudur irade ve eylem birliğinin sağlanamamış olması. Yazarın yaklaşımına göre eğer PYSK'de irade ve eylem birliği gerçekleşseydi, o zaman Muşi PYSK'yi kitlelere marksist-leninist bir parti olarak sunacaktı...

Muşi'ye göre: *"Bu denemenin en önemli kazanımının programsal birliklerin nasıl olmaması gerektiği konusunda örnek teşkil etmesidir." (aynı yerden)*

Evet, PYSK de programsal birliklerin nasıl olmaması gerektiğine bir örnektir. Fakat böylesi örnekler uluslararası işçi sınıfı tarihinde yeteri kadar vardır. İlle de böylesi örneklerin bir kez daha yaşanmasının zorunluluğu yoktur. Dünya Komünist Hareketi tarihinden öğrenmek isteyenler için programsal birliklerin nasıl olması gerektiğine yeteri örnek vardır. Öğrenmek isteyenler için tabii ki!

PYSK'yi tasfiyeci olarak da değerlendiren Muşi, bu tasfiyeciliğin tahribatlarına karşı "yeni sayfa" açıldığını şöyle ifade etmektedir:

"Bu bağlamda '70'li yılların ortalarından bu yana M-L ideolojinin ve politikaların temsilcileri devrimimizin sorunları, ihtiyaçları ve çözüm yollarını belirlemede birikimlerini harekete geçirerek bir 'yeni sayfa' açmışlardır.

Bu yeni bir süreç ve oluşumdur. Bu oluşum örgüt-örgütlenme, çalışma ve mücadele biçimleri babında, eskiyi mutlak reddeden, tekrarlamayan, geçmişe çakılıp kalmayan; yenilenmeyi ve atılımı esas alan bir yaklaşım içerisinde olmalıdır." (aynı yerden)

Bugüne gelmeden önce, bu "birikimlerini harekete geçirenler" PYSK içinde değiller miydi? PYSK'nin birliğinin sağlanmasında rolleri olmadı mı? PYSK'nin feshedilmesinden önceki tüm yanlışların ortakları değiller mi? O zaman neden bu "yeni sayfa" açıcılarının siyasi tavırları ve yaklaşımları değerlendirilmiyor?

Muşi, burada da açıkça gerçek hatalardan uzak durmaya ve yanlışlarının üstünü örtmeye çalışıyor. "Yeni Sayfa" açmakla kendilerine olumluluk atfediyor yazar! Evet devrim saflarında kalma istemi ve bunun için çabayı destekliyoruz ve önemli buluyoruz. Fakat Marksizm-Leninizm adına konuşulup da kendi hatalarının üstünü örtmeye izin verme hakkımız da yoktur!

PYSK'nin tasfiyeciliğinde şimdiki Nûpel'ciler ve siyasi çizgisini ve geleneğini savunduğunu söyledikleri örgüt de rolünü oynamıştır. Nûpel yazarları ve PŞ-K geçmişte yapılan yanlışlardan köklü bir biçimde kopmadan olumlu anlamda bir "yeni sayfa" açtıklarından bahsedemezler. Ederlerse de kitleleri aldatmaktan başka bir iş yapmamış olurlar! Yeni sayfa için öncelikle kendi yanlışlarınızdan kopun!

Kalmem Muşi, bütün yazısında siyasi çizginin yanlışlarına yaklaşmamakta ısrarlıdır. Yeni sayfa açıcılarını, yeni bir süreç ve oluşum olarak gösteriyor. Ve bu yeni oluşumun geçmişte reddettiği şey, siyasi çizginin yanlışları değildir. Hayır! Reddedilmesi önerilen şey: ***"Çalışma ve mücadele biçimleri"***dir.

Ve bununla da gelecek için proje üretilmeye çalışılmaktadır. PYSK M-L bir partiye evrimlenmediğine göre, Muşi için gündeme gelen örgütlenme biçimi Leninist bir tarzda örgütlenmedir. Bugün marksist-leninist bir partiye gereksinim de PYSK'nin M-L bir partiye evrimlenmeden tasfiye edilmesine bağlı olarak tespit edilmektedir. Devrime önderlik edecek bir partinin gerekliliğini keşfeden Nûpel yazarı şu tarihsel tespiti de yapmaktadır:

"Bunun için devrimin politik kurmayını Leninist bir tarzda örgütleme işini, kesinlikle ve doğal olarak diğer görevlerin önüne koymak gerekir." (agd, sayfa 30)

Komünistler için merkezi görevin devrimin aracını örgütlemek olduğunu da tespit eden yazar görünüşte doğru bir tespit yapmaktadır. Devrimin kurmayını Leninist bir tarzda örgütleme görevinin PYSK'nin feshedilmesi sonrasında ve bu olguya bağlı olarak ele alındığı bilindiğinde, bu tespitin gerçekte doğru bir yaklaşım temelinde yapılmadığı ortaya çıkmaktadır. Merkezi görevin nasıl yerine getirileceğini de Nûpel sayı 2'de ortaya koymaktadır. Biz de PYSK sürecini değerlendirmesine son verip Leninist Parti'nin nasıl savunulduğuna bakabiliriz.

LENİNİST PARTİ NASIL SAVUNULUYOR?

Kalmem Muşi'nin Nûpel sayı 2'deki makalesinin başlığı, yazımızın girişinde de belirttiğimiz gibi *"Merkezi Görev: Devrim Partisini Oluşturmaktır"*. Bu başlık altında yazar, Leninist Parti'nin gerekliliğini ve niteliklerini ortaya koymaya çalışıyor. Kuşkusuz ki Kuzey Kürdistan'da da Leninist bir Parti gereklidir ve biz Bolşevikler tam da böylesi bir partinin inşası için mücadele ediyoruz. Buna bakıldığında Muşi şahsında Nûpel dergisiyle ortak bir yanımızın varolduğu sanılır, fakat bu bir yanılgı olur. Leninist Parti'nin gerekliliği konusunda "gereklidir" tespiti doğru da olsa, Leninist Parti'den ne anlaşıldığı ortaya konulunca ortak bir yanımızın olmadığı gayet açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır.

Her şeyden önce, Leninist Parti ama neden bugün? sorusuna Muşi'nin yanıt vermesi gerekiyor. Öyle ya gerek genel olarak Kürdistan'da, gerekse de özel olarak Kuzey Kürdistan'da devrim partisine ihtiyaç bugün ortaya çıkmamıştır. Bu gereklilik kapitalizmin Kürdistan'a girişi ve işçi sınıfının oluşmasıyla ortaya çıkmıştır. Sorun, Leninist Parti'nin gerekliliğini tespit edecek ve böylesi bir partiyi inşa etmek için mücadele edecek Komünistlerin olup olmamasıdır.

Kuzey Kürdistan'da kendisine komünist diyen, marksist-leninist diyen örgütler olmuştur. Ve bu örgütler devrim partisinin, marksist-leninist bir partinin sadece gerekliliğini tespit etmemiş, tersine her biri kendisini böylesi bir örgüt veya parti olarak değerlendirmiştir. Burada da sorunun özü, bu örgütlerin çizgilerine egemen siyaset, Marksizm-Leninizm'in lafta savunulması, gerçekte ne ideolojik, ne siyasi olarak ve ne de pratik mücadelede Marksizm-Leninizm bilimine uygun davranılmaması olmuştur. Bu yanlış siyaset temelinde de marksist-leninist bir partinin, Leninist Parti'nin yaratılamayacağı görülmemiştir.

Kalmem Muşi, PYSK'nin feshedilmesine bağlı olarak bugün merkezi görevin devrim partisini oluşturmak olduğunu ve bunun diğer görevlerin önüne geçtiğini tespit etmektedir. Merkezi görevin devrim partisini, Leninist Parti'yi inşa etmek olduğu tespiti, yukarıda da değindiğimiz gibi yazarın yaklaşımından bağımsız olarak doğru bir tespittir.

Fakat, eğer bugün Leninist Parti'nin gerekliliği savunuluyorsa, o zaman geçmişten beri siyasi mücadele içinde yer alan Nûpel yazarlarının ve savundukları geleneğin Leninist Parti hakkındaki siyasetinin ne olduğu ortaya konmak ve yanlışlarla hesaplaşmak zorunludur. Leninist Parti savunusunda ciddi olanlar, geçmiş yanlışlarını açıkça ortaya koyup bu yanlışlardan kopmak zorundadırlar. Muşi'nin tavrından böylesi bir yaklaşımın işareti bile yoktur. O genel laflarla "sosyalistlerin" yetersizliklerinden vb. bahsederek sorunu geçiştirmektedir.

Yazar, neden şimdiye kadar Leninist Parti'nin oluşturulmasını savunmadıklarını, ya da daha doğrusu yaptıkları savunuda yanlışlarının ne olduğunu ortaya koyacağına, o, yanlışların üzerini örtmek için şu teoriyi yapmaktadır:

"Ancak, nasıl ki işçi sınıfı bir anda doğup olgunlaşamıyorsa, partisi de bir anda doğmaz. Bir partinin oluşumu çok karmaşık, inişli-çıkışlı ve uzun bir süreç olarak tezahür eder. Yekpare hale gelmeden bölünmelere, guruplaşmalara maruz kalarak, yeni çevre ve kesimleri bünyesine katar ya da bünyesinden dışarı atar. Yenilgi ve başarılar birbirini izler. Bu billurlaşma, homojenleşme ve durulanma sürecidir." (agd, sayfa 39)

Muşi burada kendi durumlarının teorisini yaparak, sözkonusu süreçte yapılan hataları, yanlışları gözardı etmeye çalışmaktadır. Evet, gerçekten de işçi sınıfının partisinin oluşumu karmaşık, inişli, çıkışlı zor bir süreçtir. Sorunun özü ama, bu sürecin karmaşıklığı, inişli-çıkışlı olması ve bir surecin meselesi olup olmadığı değil, Leninist Parti'nin nasıl bir parti olduğunun kavranması ve bunun için mücadele sorunudur. Yazar, tam da cevaplanması gereken soruya cevap vermemek için işin karmaşıklığını ortaya koymaya çalışıyor...

Yazar bunu yaparken işi daha da karmaşıklaştırıyor. Muşi'ye göre yekpare hale gelmeden "bölünmelere, guruplaşmalara maruz" kalınıyor! İyi de bölünme oluyorsa, bölünme öncesinde bir birleşmenin de sözkonusu olması gerekir. Aksi halde bölünmeden bahsedilemez. Muşi, laf salatası içinde bölünmelere temel teşkil eden siyasi çizgilerin ne olduğunu tartışma yerine dikkatleri başka alana çekmeye çalışmaktadır. Sezarın hakkı sezara!

"Billurlaşma, homojenleşme ve durulanma" sürecini de yazar şöyle ortaya koymaktadır:

"Ülkemiz sosyalistleri 1976'dan sonra, 'Üç Dünya' ayrışması, 1988 Birlik Konferansı, 1992 Savaş ve Parti İnşa Kongresi, aynı kongrede Denge Kawa ve Brusk çevrelerinin katılımı, 1993'te PŞK (Partizanen Şoreşgerên Kürdistân)'nın katılımı, 1996'da PYSK'-nin kurulup; 1998'de lağvedilmesi ve nihayet Partiya Şoreş-KAWA'nın kuruluşu sözkonusu inişli-çıkışlı sürecin yaşanması olarak anlaşılmalıdır." (aynı yerden)

Muşi'nin inişli-çıkışlı süreç tespitinin kendi durumlarının teorisini yapmak için yapıldığı bu alıntı okunduktan sonra daha da açıklık kazanmaktadır. Her şeyden önce geçmişteki yanlışların üzerini örtme temelinde yükselen bir yaklaşımın marksist-leninist yaklaşımla hiç bir ilgisinin olmadığı tespit edilmek zorundadır.

Leninist bir partinin en temel özelliklerinden biri de yöntem sorununda, Marksizm-Leninizm bilimine uygun davranmasıdır. Kendi hatalarına karşı da açık ve tutarlı bir mücadele vermesi, eleştiri ve özeleştiri silahını kullanmasıdır. Muşi'nin tavrı 1976'dan bu yana KAWA'nın yanlış siyasetinden kopulmadığının en açık göstergesidir. Binanın duvarlarıyla yıllardır uğraşıyorlar! Fakat çürüklüğün temelden kaynaklandığı bir türlü akıllarına gelmiyor. Bu yüzden de örülen her duvar belli bir zaman sonra çökmektedir! Temel çü-

rük! Leninist Parti'nin, devrim partisinin oluşturulması için temelin sağlam olması zorunludur! Eğer Leninist Parti oluşturulmak isteniyorsa temelden başlanmalıdır. Leninist Parti için sağlam temel bız Bolşevikler tarafından atılmıştır. Bu konuda ciddı olanlar bu temele sahip çıkmalıdır.

Bu temele sahip çıkılmadığı sürece, Muşi'nin; *"ilkeler ışığında 'sabırla' örülen bir yapıyı oluşturmak ESAS AMAÇ olmalıdır. Bu kez gerçekten ama kesinlikle bu yapılmalıdır." (sayfa 40)* talebi ıyi bir istek olmaktan öteye geçemez! Geçmışi sitem ve nasihatler temelinde değerlendirmeye çalışan yazar, "sosyalistlerin" Leninist Parti'nin örgütlenme normlarına uygun davranmadıklarını da tespit etmektedir. Bu tespiti de genel yaklaşımından bağımsız olarak doğru bir tespittir. Savunduğunu söylediği gelenek, gerçekten de Leninist örgütlenme normlarına da uygun davranmamıştır. Eh, artık bunun da bir tanımı gerekir: Oportünizm!

Muşi, *"M-L bir partiyi inşa etme işi diğer görevlerin önüne geçmiştir." (aynı yerden)* tespitini yaptıktan sonra da Leninist Parti'den ne anladığını ortaya koymaya çalışıyor. "Sosyalistlerin" ıllegal örgütlenmeyi esas alması gerektiğini anlattıktan sonra şu tavrı takınmaktadır:

"Yeni organizasyon kesinlikle 'yeni tipte bir parti' bir 'sınıf partisi' olmalıdır. Ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesini layıkıyla yürütecek programda, ideolojide temel politikalarda irade ve eylem birliğini sağlamış; duyarlı fedakar, bilgili aynı psikolojiye sahip disipline unsurlardan oluşmuş; homojen, yekpare (blok değil) kenetlenmiş bir teklik arzeden; proletaryanın mutlak egemenliğini savunan bir parti ülkemiz devriminin nesnel koşullarıyla öznel koşulları arasındakı uçurumun kapatılmasına vesile olacaktır.

Yukarıda önemli vasıflarını belirttiğimiz devrim partisinin herşeyden önce bilimsel Sosyalızm ideolojisi ile kuşanması gerekir. Ancak böyle bir parti, devrimin yükleyeceği görevlerin altından kalkabılır." (sayfa 41)

Muşi'ye göre bu alıntıda ortaya konan nitelikler devrim partisinin önemli nitelikleridir ve böylesi bir parti Leninist Parti'dir. Gerçekte ise Muşi, doğrularla yanlışları içiçe geçirerek, Leninist Partı'nin bır karikatürünü çizmektedir. Proletaryanın egemenliğini savunmak, sınıf partisi olmak ve "Sosyalızmin ideolojisiyle kuşanmak" doğru tespitlerdir. Fakat bu tespitler Muşı'nin yanlışlarını gizlemeye hizmet eden tespıtlerdir.

Şöyle ki; Muşi, PYSK'nin Leninist Parti olmadığını tespıt ettiği yerde buna gösterdiği temel gerekçesi "irade ve eylem birliğinin" olmamasıydı. Burada aktardığımız alıntının esası ve temel anlayışı da bu yaklaşımdır. Bir örgütün "yeni tipte bir parti" olması için ortaya konulan temel nitelik "irade ve eylem birlıği"dir. Bu, değişik kelimelerle uzatılarak ortaya konsa da değişmemektedir. "Sınıf partisi" olmak için de Muşi, proletaryanın egemenliğinin savunulmasını araya sıkıştırmaktadır

Bir devrim partısının, Leninist Parti'nin önemli vasıflarını ortaya koyarken, Leninizm açısından partinin ne olduğu, hangi temel niteliklere sahip olması gerektiği ve bugün için öne çıkan esas yanın ne olduğu vb. görüşler ortaya konmazsa; ve devrim partisinın önemlı vasıfları olarak, illegal çalışmanın esas alınması, irade ve eylem birliği ve proletaryanın egemenliğinin savunulmasıyla sınırlanarak ortaya konulursa, bu, sadece ve sadece Lenınist Parti'nin ne olduğunun kavranmadığını gösterir. Muşi de Leninist Partı'nin ne olduğunu kavramamıştır. Bu bağlamda yazar, savunduğunu söylediği geleneğin, yani KAWA'nın da gerisindedir. *"Billurlaşma, homojenleşme ve durulanma süreci"*nde Muşi, giderek bulanıklaşmıştır!

Kendisine göre devrim partisinin önemli vasıflarını ortaya koyduktan sonra yazar, *"Son yıllarda sosyalistlerin bilgi-bilinç düzeylerinin düştüğünü söylemek yanlış olmaz." (aynı yerden)* tespitini yapmakta ve başka soruna geçmektedır. Böylece devrım partisinin önemli vasıflarının ne olduğunun ortaya konduğu bölüm de bitmektedir. Bilinç düzeyinin gerilediği tartışmasına bağlı olarak *"Ülkemiz komünistleri zaman yitirmeden program taslağını kendi zeminlerinde tartışmaya açmalıdırlar." (sayfa 42)* önerisinden sonra tüzük üzerine bazı tespitler yapılarak kadrolara gelinmektedir.

Bu konuda Muşi önce şu tespiti yapmaktadır:

"Sosyalistlerin kadroları her açıdan değerlendiren bir kadro politıkasına sahip oldukları söylenemez." (aynı yerden)

Ardında bu "politikasız"lığın (Muşi, yanlış politika dememek için bu kavramı kullanıyor) "aynı zamanda yönetıci kadroların yetersizliği, yeteneksizliğinın de tescili" olduğunu tespit etmektedir. Buna bağlı olarak şunları da söylemektedir:

"Devrimci faaliyette yirmi dört yıl çok uzun bir zaman dılimidir. Düşününüz ki devrimı başarma işini meslek edinmiş bireylerden oluşan bir hareket, mevcut kadrolarına son on sene ıçerisinde ülkeden bir elin parmakları kadar kadro ekleme başarısı gösterememiştir. Bu izahı mümkün ancak çok acı, trajik ve ağır bir sonuçtur.

Peki bu olgunun bir açıklaması yahut vasıflandırılması yok mudur?

Vardır.

Nedir?

Kısacası 'Öznel yeteneksizlik'tır." (aynı yerden)

Muşi'nin yaklaşımı kendi içinde tutarlılık arzedıyor. O, yanlışları, hataları ya da eksiklikleri tartışmaya sunduğu her yerde de siyasi çizgının doğruluğunu ya da yanlışlığını sürekli ve sıstemli olarak konu dışı bırakmakta ve siyasi çizginin yanlışlarının tartışılmasının önüne set çekmektedir Bu alıntıda da aynı tavır sergilenmektedir. Sanki 24 yıllık siyaset doğruydu da, bu sıyaseti ıyı bir bıçimde pratiğe geçirecek kadroların yokluğu sonucu son on yılda bır elın parmakları kadar kadro kazanılmamış???

Yazar, bır yandan kadro konusunda bir politıkasız-

lıktan bahsetmektedir –ve bu politikasızlığın kaynağını, nedenini ortaya koyup doğrunun ne olduğunu göstermesi gerekir, o bunu yapmıyor!– diğer yandan da on yılda bir elin parmak sayısı kadar kadronun kazanılmamasının açıklamasını "öznel yeteneksizlik" olarak açıklıyor.

Kuşkusuz bir siyasi çizgi doğru da olsa kadroların yeteneksizlikleri bu çizginin doğru bir biçimde uygulanmasını engeller. Fakat "öznel yeteneksizlik" tespitinden önce ve esas tespit edilmesi gereken sorun, tartışılan bağıntıdaki siyasi çizginin doğru olup olmadığı sorunudur. Muşi, bu veya böylesi sorulara cevap vermekten sürekli bir biçimde kaçmaktadır. Oportünizmin temel özelliklerinden biri de cevaplanması gereken esas sorulara cevap verme yerine, başka sorular ortaya atıp genel doğru laflarla işin üstünü örtmeye çalışmaktır.

Bu "öznel yeteneksizlik" sorununu açmaya çalıştığı yerde Muşı, şu tespiti yapmaktadır:

"Kısacası yanlış olan şey plan ve programlar değil, bunlara anlam kazandıracak araç ve yöntemlerin yanlış anlaşılması, kurulması ve biçimlendirilmesidir." (sayfa 43)

Bu tespite bakıldığında Muşi'nin geçmişi değerlendirmede plan ve programları doğru gördüğü açığa çıkmaktadır. Yani Marksizm-Leninizm bilimi açısından geçmişin tüm yanlışları, bugün de doğru diye savunulmaya devam edilmektedir. Buna göre her şey doğru ve iyi de, araç ve yöntemler yanlış... İyi de, araç ve yöntemlerin yanlış anlaşılması, kurulması veya biçimlendirmesinin nedeni nedir? Cevap yok! Sebep, sonuç ilişkisi bağlamında Muşi'nin yaklaşımı tam bir idealistin yaklaşımıdır.

Tüm bu kargaşa içinde Muşi, en sonunda Leninist Parti'den ne anladığını daha açık ifade etmektedir. Tespiti şöyledir:

"Temel merkezi ve ivedi görev 'profesyonel devrimciler örgütü' yaratmaktır. Bu da uluslararası Komünist Hareket'le geleneğimizin bize sunduğu olumlu-olumsuz deneylerin ve Leninist parti normlarının yol göstericiliğinde olacaktır.

'Profesyonel Devrimciler Örgütü'nü inşa etmek elbette kolay bir iş değildir. Kolay güç ve odak olunacağı yanılgısına düşmemek gerekir." (aynı yerden)

Muşi'nin yaklaşımı KAWA'nın geçmişte savunduğu yaklaşımla aynıdır. Leninist Parti'yi "profesyonel devrimciler örgütü"ne indirgeyerek gerçekte Leninist Parti Öğretisini revize etmektedir. Bu yaklaşım Nûpel dergisinin bir başka yazarı, Meran Rojîn tarafından da savunulmaktadır.

Nûpel sayı 2'de *"Örgüt ve Kadrolar Sorunu"* başlıklı yazısında Rojîn de marksist-leninist örgüt modelinin ve ona uygun komünist militan tipini yaratmanın gerekliliğini anlatmaya çalışıyor. 1970'lerden bu yana varolan eksikliği ise şöyle ortaya koyuyor:

"Görülen uzmanlaşma, örgütlenme ve savaşma eksikliği en büyük kusurumuz olarak görünüyor. Kendini devrime adamış, meslekten yetişmiş, kendi alanında uzman ve birbiriyle uyum içinde çalışan profesyonel devrimcilerden meydana gelen bir devrimciler örgütü olmaksızın mücadelenin canlılığı, kalımlılığı ve sürekliliği sağlanamaz, kalıcı zaferler elde edilemez." (agd, sayfa 46)

Rojîn'ın bu tavrı öncelikle geçmişi değerlendirme bağlamında siyasi çizginin yanlışlarını tartışma dışı bırakmada Muşi'nin tavrıyla aynıdır. Yanlış hep uygulamada aranmaktadır. Tabii ki uygulamada da yanlışlar yapılmıştır. Fakat "yeni tipte bir parti"nin oluşturulmasının merkezi görev olarak sunulduğu bir durumda kendisini sadece uygulamadaki yanlışlarla uğraşmayla sınırlamak yanlıştır ve soruna gerçek ve doğru cevabı bulmaya da engel teşkil etmektedir.

Ayrıca Rojîn'in tavrında bir örgütün mücadelenin sürekliliğinin kazandırılması için profesyonel devrimcilere sahip olması gerektiği doğru yaklaşımı, Leninist Parti'yi profesyonel devrimciler örgütüne indirgeme yaklaşımına alet edilmektedir. Bu bağlamda doğru bir görüş yanlış bir yaklaşımın savunuculuğuna kurban edilmektedir.

Yazısının esas amacının kadro sorununa tavır takınmak olduğunu açıklayan Rojîn, parti sorununa da kısaca değinmek istediğini açıklamaktadır ve "profesyonel devrimciler örgütü" anlayışını savunmaktadır. Lenin'in "Ne Yapmalı?" adlı eserine de dayanarak Leninist Parti'nin "profesyonel devrimciler örgütü" olduğunu açıklamaya çalışmaktadır.

Gerek Rojîn'in tavrından gerekse de Muşi'nın tavrından ortaya çıkan gerçek, bunların Leninist Parti'den anladığı şeyin "profesyonel devrimciler örgütü" olduğudur. Bu anlayış ne Leninist Parti Öğretisi'yle ne de genel olarak Marksizm-Leninizm'ın Komünist Parti anlayışıyla uygunluk arzetmektedir.

Kuşkusuz ki Leninist Parti'nin profesyonel kadrolara ihtiyacı vardır ve mücadelenin sürekliliğinin sağlanması için de böylesi kadroların varlığı, yoksa yaratılması zorunludur. Fakat Leninist Parti Öğretisi, sadece buna indirgenemez ve Leninist Parti sadece profesyonel çalışan kadrolara indirgenemez. Bu konuda KAWA da geçmişte aynı yaklaşıma sahip olmuştur. Muşi ve Rojîn'in bu konudaki konumları KAWA'nın eski yaklaşımını –bazı noktalarda daha geri pozisyonlarda– savunan bir konumdur.

Biz Bolşeviklerin Leninist Parti Öğretisi konusundaki görüşlerimiz devrimci kamuoyuna sunulmuştur. Bolşevik Parti İnşa Öğretisi'ni öğrenmek, kavramak isteyen herkes ortaya koyduğumuz görüşlere bakma imkanına sahiptir.

Biz, bunun da ötesinde kendisine marksist-leninist diyenlerin Leninist Parti'yi savunmaya çalışanların ortaya koyduğumuz Leninist Parti Öğretisi hakkındaki görüşlere sahip çıkma yükümlülüklerinin olduğunu düşünüyoruz. Tabi ki, bu söylediklerimiz devrim iddiasında ciddi olanlar için anlamlıdır!

14 Nisan 2000 ✘

"Ortak vatan" savunusu: Türk şovenizmi!

"Vatan" kavramını seçenler içinde kendisine marksist-leninist, sosyalist, komünist öğreti ve değerlere sahip, sınıf mücadelesi yürütücüsü, proleter sınıf bakış açısına sahip vb. yakıştırmalarda bulunanlar hiç de az değil.

Son yıllarda Kuzey Kürdistan somutunda ve daha çok da PKK ve onun önderi Abdullah Öcalan'ın kemalist resmi ideolojinin Kürt sorunundaki yaklaşımlarını kabul eden yaklaşımları vb. de "ortak vatan" savunuculuğunun gelişmesine katkı sunmuştur.

Özellikle PKK nezdinde ulusal mücadelenin önemli bir gerileme yaşaması, öteden beri ulusal soruna ikircikli ve oportünistçe yaklaşan bir dizi çevrenin sosyalşoven eğilimlerinin kabarması ve Türk şovenizmine objektif katkı sunmalarını hızlandırmıştır. Bu gelişme, "vatan", "ortak vatan" türünden konularda da etkisini göstermiştir. Nitekim bu bağıntıda devrimci hareket içinde -bir bölümünde- ciddi bir kavram kargaşası yaşanmaktadır.

Türk şovenizminin bir ürünü olan bu kargaşa ve değişiklik sonuçta bazıları için "ortak vatan", "vatan" savunuculuğu noktasında konaklamalarını sağlamıştır. Bunların kendilerine sosyalist, komünist, sınıf mücadelesi yürütücüsü, sınıf bakış açısına sahip vb. yakıştırmalarda bulunmaları, bunların sosyalşoven güzergaha yöneldiklerini gizlemeye yetmez, yetmiyor da. Geçmişte, güya milliyetçiliğe karşı mücadele ettiklerini iddia edenler, gelinen yerde sınıfsal söylemleri de bir kenara bırakarak vatan savunusu düzleminde konaklayabilmektedirler.

Dönemin yükselen değerleri (bu bağlamda şovenizm), bu çok keskin "sınıf devrimcileri"nin de "vatansever, ortak vatancı ve vatanı sattırmayızcı vb." tavırlara sarılmalarını mümkün kılabilmektedir. Dün hangi söyleme sahip olduklarından bağımsız olarak, bugün reformistlerin ortak paydası ve yine Kemalizmden köklü kopamamışların ortak buluşma noktası "vatan" olarak TC'yi sahiplenmedir Bır halklar hapishanesi olan TC'yi "ortak vatan" adına savunmak, ezilen Kürt ulusu ve azınlık ulusların varlığını inkâr etmek ve Türk şovenizmini savunmaktır. Bu, ne adına yapılırsa yapılsın sonuç olarak farketmez!

Mesele Kürt ulusu ve azınlık milliyetlerin ulusal sorunu, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı ve azınlık milliyetlerin tam hak eşitliği sorunu karşısında şovenizm pastasından pay koparmak olduğu için vatana selam durmak hepsinin tercihi olmaktadır. Reformistlerin bu tercihinde bir gariplik yok, eğer bir gariplik aranacaksa o da devrimci oldukları iddiasında olanların reformist ve sosyalşoven rüzgara kapılmalarıdır.

Günümüz koşullarında sosyalşoven görüşlerin daha yaygınca zemin bulmasının ortamının değişik biçimlerde giderek geliştiğini gözlemlemek zor olmasa gerek. Özellikle Kürt reformistlerinden bazılarının, diğer bir tanımla silahlı Kürt reformistlerinin geçmiş tezlerinden vazgeçmeleri üzerine Türkiye devrimci hareketi ve genel olarak "sol" içinde bazılarının, bu geriye dönüşten medet umarak kendilerinin daha geri bir kulvara düşmesine tanık oluyoruz. Aynı yanlışta buluşanlar, halıyle birbirlerine benzeyenler, birbirlerini tamamlamak zorundadırlar!

"Ulusal onur" ve "ortak vatan" bağıntısında, bu işin başını çekme anlamında kemalistlerin asıl öncü oldukları, "sol" adına son otuz yıllık zaman diliminde bu işte şampiyonluğun Doğu Perinçekgillerde olduğu tartışma götürmez.

Aydınlık dergisinde Perinçek şöyle yazıyor:

"Kökleri ne olursa olsun,Türkler ve Kürtler, yüzyıllar, hatta bin yıllar boyunca birbirlerine karışmışlardır. Bu kaynaşma, ortak vatanları ve birlikte kurdukları cumhuriyet temelinde devam etmektedir." (Aydınlık,12 Aralık 1999)

Öyleki, iş Doğu Perinçeklerin daha yoğun vurgulara yönelmeleriyle kalmamış, ortaya çok renkli bir tablo çıkmıştır. Bu renklilik içinde dün en keskin biçimde "sınıfın proleter önder partisi" kesilerek güya ulus kokusu gelen her şeyden kaçtığını/uzak durduğunu yazan-söyleyen sözde "komünist" devrimciler -tabı bugünün pek yaman legalist reformistleri- bugün ortalığı vatanı sahiplenme afişleriyle doldurabiliyorlar. Dahası üstü örtük şekilde ve bazen de açıktan ne kadar millici falan olduklarını işleyiveriyorlar ..

Son dönemlerdeki söylemiyle sosyalşovenizme güç ve cesaret verenlerden biri de Abdullah Öcalan'dır. Öcalan'ın tartıştığımız bağıntıda tavrı açıktan ibret vericidir. Düne kadar resmı bazda kaba Türk sovenisti söylemlerın karşısında bir görün-

Sosyalşovenizmin marifetlerinden biri:

Kooorkmaa, söönmeeeeez bu şafaaakk... laarda yüzen alsancaaaak... Sönmeden...

Türkiye ve Kuzey Kürdistan coğrafyasında "sol" ve sosyalistlik adına, hatta kendilerine "komünist" yakıştırmasında bulunan kimi politik yapılanmalar üzerinde, öteden beri Kemalizmin güçlü etkileri bulunmaktadır. TC'nin kurulmakta olduğu yıllardan bu yana, bazı doğru karşı çıkışlara rağmen devrimci saflarda da kemalist ideoloji ve siyasetin ağırlığı bütünüyle giderilememiştir.

Devrimci saflarda cereyan eden Kemalizmin etkisi değişik alanlarda kendini göstermektedir. Özellikle ulusal sorunda, somut olarak da Kürt ulusal sorunu bağlamında ise Kemalizmin etkisindeki "sol" devrimci cephede açıktan sosyalşoven eğilimlerin gelişmesinin yolunu açmış, açılan bu yoldan ilerlemenin sağlanması için elinden geleni yapmış ve önemli oranda başarılı olmuştur, olmaktadır. Bugün Kürt ulusal sorunu özgülünde eğer sosyalşoven görüşlerin ağırlığı her yönüyle ortalığı kaplamışsa, bu sadece, Kemalizmin bu konudaki etkisinin ne kadar yüksek olduğunu ortaya koymaktadır.

Devrimcilik ve "sol"culuk adına savunulan tavırlardan, açık ve resmi kemalistler rahatsız değillerdir; çünkü artık tescilli sosyalşovenler bunların temsilini yapabilecek yeteneklerinin olduğunu kanıtlamışlardır. Kaşarlanmış sosyalşoven Aydınlıkçıların her geçen gün kendilerine benzeyenlerin sayısında sağladığı etki, somut olarak "İstiklal Marşı"nın savunulması bağıntısında da kendisini göstermektedir.

"İstiklal Marşı"nın savunulması, devrimciler tarafından sahiplenilmesi, Kürt ulusu ve diğer azınlıklar bakımından da bu marşın kabulünün sağlanması için tü çizen ve bazı konularda gerçekten pratik eylemiyle de Türk şovenizmine karşı duran bu parti ve önderinin gelinen yerde "ortak vatan", "tek ulus" vb devleti sahiplenme tutumları, sosyalşovenizme hizmete soyunduklarını göstermektedir. Bu bağıntıda Abdullah Öcalan şöyle diyor:

"İçiçe geçmiş,coğrafya yanı ortak vatan özelliği, yüzyıllarca dil ve dinde doğal asimilasyonla kurulan kültür yakınlığı."

"Doğal asımilasyon yüzyıllardan berı Kürt-Türkü çok yakınlaştırmış iken ınkara, zoraki olana gerek yoktu."

"Türkler, Türkiye uluslaşmasının kökenıydi, buna da itiraz olunamazdı ve doğaldı."

"Türkiye'de de ortak bir ulustan bahsetmenin yadırganacak bir yanı da yoktur."

"Özellikle Kürtler için en büyük eksıklik; gerek kendı doğdukları ana coğrafya, gerekse bır parçası oldukları tüm Türkiye'yi vatan olarak görme duygu ve

Aydınlıkçılar çok yoğun bir faaliyetin sürdürücüleri konumunda olmuşlardır.

Bu noktada, yıllar önce Aydınlıkçılar Mehmet Akif'in ve "İstiklal Marşı"nın devrimciler tarafından sahiplenilmesi için her tür demagojiye başvuruyordu. Sözde, enternasyonali savunma sahtekarlığından, Akif'in sosyalizme dostluk duyduğuna kadar pek çok yalan eşliğinde şunları yazıyorlardı:

"8. İstiklal Marşı'na saygı duymayanların Enternasyonal'i söylemeye hakları yoktur.

Mehmet Akif ve İstiklal Marşı bağımsızlık, birlik ve barış isteyen halka güç veriyor." (Türkiye Gerçeği, Ekim 1979, sayı 8, sayfa 57)

Aydınlıkçılar, bunları yazarken; buna karşı çıkan dünün kimi devrimci çevreleri, bugün evrildikleri reformist yapılanmanın doğal bir sonucu olarak –nedamet getirircesine– Mehmet Akif savunucusu olmayı tercih etmektedirler.

Uzunca bir zaman önce, Aydınlıkçılar "İstiklal Marşı"nın savunusu üzerine yazıp çizdiklerinin, o dönem kendilerine "karşı" duran bazılarınca sonradan kabul göreceğini tahmin ettiler mi bilinmez, ama bir gerçek var ki, gelinen yerde geçmişte Aydınlıkçılara karşı durdukları iddiasında olan bazılarının, somut olarak Emeğin Partisi çevresinin bu konuda Aydınlıkçılar gibi düşünme ve hareket etme yolunda olduğu görülmektedir.

Zaten Emeğin Partisi ve çevresi son dönemlerde yurt, vatan savunusu –özelleştirmeye karşı çıkma adına– ve bu çerçevedeki gelişmelerin etkisine girmekten kendini alıkoyamadı.

Benzer bir gelişme Evrensel gazetesi somutunda da yaşanmaktadır. Bu gazetenin başyazarlarından ve yolgöstericilerinden Aydın Çubukçu, epey gerilere giderek, sahiplenilecek ulusal değerler arayışında *"Mehmet Akif'e saygı"* noktasında konaklayarak, bir bağlamda Aydınlıkçıların çabasının meyve verdiğini kendi nezdinde kanıtlama başarısı göstermiş oldu...

Aydın Çubukçu'nun "İstiklal Marşı"na saygı çağrısı bu gazete, çevre tarafından geri çevrilmemiş; yani objektif olarak sahiplenilmiştir. Diğer bir ifadeyle bu sosyalşoven yürüyüşe ortak olunmuştur.

Aydın Çubukçu "İstiklal Marşı" yazarı için şunları yazıyor:

"Mehmet Akif, inançlarını ticari ya da siyasi basa-

mak olarak kullanmaya tenezzül etmeyen, sağlam karakterli, namuslu ve yürekli bir şairdi. Tartışmasız, halkçıydı. Yoksullardan, çalışanlardan yanaydı, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı duruşu, net ve ödünsüzdü." (Evrensel Pazar)

Yazdığı şiirde doğrudan Türk ulusunun üstünlüğünü, ayrıcalığını savunan; Türk ırkının üstünlüğünü propaganda eden ve bu coğrafyada yaşayan milyonlarca Kürdü, diğer azınlık ulusları ve grupları yok sayan Türk milliyetçisi Mehmet Akif, kendine, emeğin savunucusu diyen biri tarafından işte böyle savunuluyor! Hatta bununla da yetinmeyip, Aydınlık'ın başlattığı sahiplenmeyi, dönemsel olmaktan çıkarıp, süreklileştirmeyi salık veriyor. Ve *"Mehmet Akif'in savunulmasını da, onların ikiyüzlü kalemşörlerine bırakamayız." (aynı yerde)* diyerek Türk şovenizminin savunuculuğuna soyunduğunu ortaya koyuyor.

Vatan, yurt savunuculuğu arayışına çıkan herkes gibi bu yazar da kendi öncellerini aramaktadır ve bu arayışında Mehmet Akif'te karar kılmaktadır. Bu, dışındaki sosyalşoven güçlerden etkilenmesi kadar, böylelerinin sistemle, kemalist ideolojiyle bağlarını koparamadıklarının açık kanıtıdır.

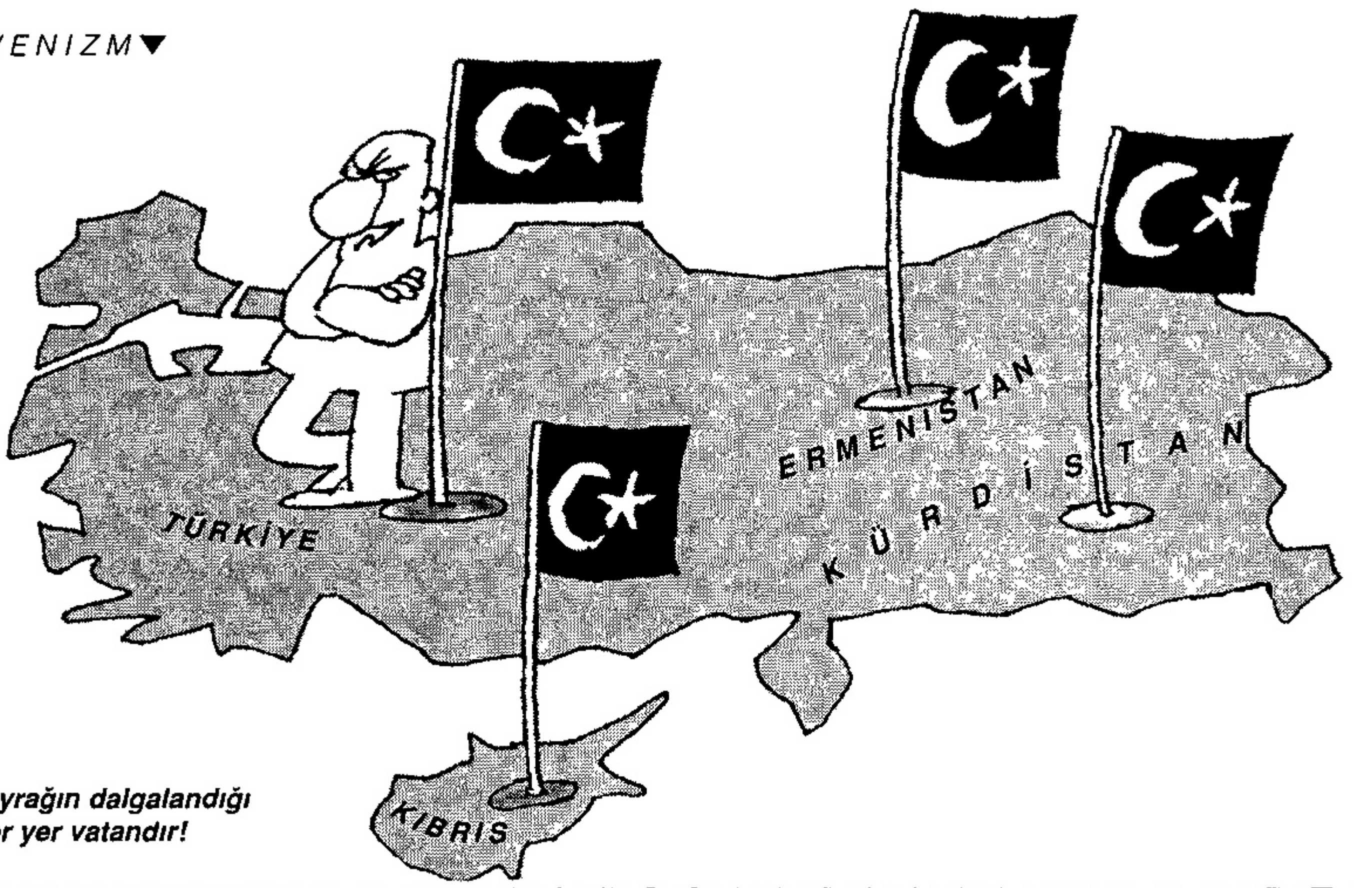
Nisan 2000 ✘

düşüncelerinin zayıflığıdır." (Abdullah Öcalan, Savunmalarım, Weşanên Serxwebûn 94)

Abdullah Öcalan yukarıdaki anlayışının doğal sonucu olarak nihayetinde *"bayrağını gururla selamlamak bunun için esastır"* ve yine *"devlete saygın ve bağlılığımın gereği budur. Vatana ihaneti asla ağzıma bile almam." (Aynı yerde)* diyebilmektedir.

Burjuva milliyetçiliğin bir uçtan ötekine sıçrayarak geçiş yapması somut örnekte görüldüğü gibi gayet mümkün olabilmektedir. Bir süre önce en uç noktada Kürtçülük yapan, *"Kürdistan ana", "anavatanımız Kürdistan"; "Botan-Behdinan Hükümeti", "Güney'de devrim atılımı", "Bağımsız Kürdistan"* vb. vb. diyenler bütün bunlardan yüzgeri edip, bu kez "ortak vatan" ve "ortak ulus" savunuculuğuna soyunabilmektedirler.

Kaba Türk şovenizmi zemini üzerinde beslenen sosyalşovenizmin özellikle de şu ya da bu düzeyde kemalist ideolojinin yörüngesinde kalanların üzerin-

— Bayrağın dalgalandığı her yer vatandır!

de etkisini daha çabuk göstermiştir.

Geçmişte haftalık "Kurtuluş" gazetesinin ve günümüzde "Yaşadığımız Vatan" dergisi özellikle PKK somutunda vatanseverlık edebıyatı ile sosyalşovenistleri cesaretlendirmektedir. Ki, böyle devam etmesi halinde bizzat kendilerının aynı nitelığe evrilmesı de kaçınılmazdır.

Böyle bir tehlike bu çevrenin önünde durmaktadır. Eğer devrimci çizgide kalınmak istenıyorsa bu çerçevede sosyalşovenizmden hızla ve köklü bır bıçımde kopmak gerektiği bılince çıkarılmak zorundadır. "Yaşadığımız Vatan" ve "Kurtuluş"ta yazılanlar gidişin kötü bir yönde olduğunu fazlasıyla kanıtlamaktadır. İşte "Kurtuluş"ta yazılanlardan kısa bir bölüm:

*"**B**-Yine bu sekiz madde'de **"Ülkemiz"** diyorsunuz, başka açıklamalarınızda **"ortak vatan"** dıyorsunuz; bunlar çok doğru tesbitler. Keşke bunları yıllar önce söyleseydiniz. Özgür koşullarda söyleseydiniz. Ama yine de zararın neresinden dönülürse kârdır. Bu ülke, bu vatan bütün halkımızın " (aoç) (Kurtuluş, 28 Mayıs 1999)*

Ortak vatan bağlamında, soruna yaklaşımda kimi farklılıklar olsada işin özü itıbarıyla Abdullah Öcalan'ın *"Ülkemizın ortak ve özgür birlikte yaşayacağımız bır vatan olması için..." (Yargıtay savunmasından)* tespitleriyle "Kurtuluş"un *"çok doğru tespitler"* belirlemesinin esasında birbirini tamamlamakta olduğunu söylemek gerekiyor.

Kuzey Kürdistan'ın sömürge gerçekliği ve Türk devletinin bu bağlamda küçük emperyalist bir ülke özelliğı tartışma götürmez kadar açıkken; devrimcilik adına savunulan bu görüşler kabul edilemez. Bu noktada ısrar edenler Türk şovenızminın işini kolaylaştırmakta, ekmeğine yağ sürmektedırler.

Gerek devrimcilik adına "Kurtuluş" gazetesinde, "Yaşadığımız Vatan" dergısinde, gerekse de Kürtlere özgürlük demagojısiyle Abdullah Öcalan ve PKK tarafından savunulan "ortak vatan" görüşü lafta değişik ulus ve mılliyetlerden halkların birliği ve kardeşliği adına savunulmaktadır. Fakat bu savunu, büyük bir sahtekârlıktır.

Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerın bırliği ve kardeşlığı, halkların birlıği, farklı ulus ve ulusal azınlıkların inkârı temelinde olamaz. Bu, Kuzey Kürdistan'ın, Batı Ermenistan'ın vb başka ülkelerin (Kürdistan, Ermenistan vb.) parçası olan bölgeleri TC'nın parçası olarak gösterip bu ülkelerin varlığını ınkâr etmekle de olamaz!

Gerçekten değişık ulus ve mılliyetlerden halkların bırlıği sağlanmak isteniyorsa, zora dayalı birliğin parçalanması ve evet TC'nin devlet sınırlarına karşı bölücülük sıyasetinın savunuculuğu yapılması gerekıyor.

Doğru olan tavır, halkların birliği adına, bu varolan halkların varlığını ınkâr ederek hepsinin bır "halk" olduğunu, hepsinin "ortak vatan"a sahıp olduğunu savunmak değil; varolan değişık ulus ve milliyetlerden halkların varlığının ve bunlar arasındaki farklılıkların kabul edilmesi ve bu bilinçle değişık ulus ve mılliyetlerden ışçi ve emekçılerin birliğini ve sömürü düzenine karşı ortak mücadelesını sağlamak için mücadele etmektir.

15 Nisan 2000 ✘

Bu da "Emeğin Partisi"nin "vatanperverliği": "Çoktan satılmış vatanı sattırmayalım..."

PSK
25 yıllık sosyalist mi?

Sosyalist bir kimlik iddiasını taşıyan Kürdistan Sosyalist Partisi'nin (PSK) politik yaşamının 25. yılı vesilesiyle, değişmez(!) Genel Sekreteri Kemal Burkay tarafından bir süre önce kamuoyuna uzunca bir açıklaması yayınlandı. Bu açıklamanın, özellikle son yıllarda yapılan açıklamalardan özde bir farkı yoktur.

25 yılın değerlendirmesinin yapıldığı bu yazıda öne çıkarılması gereken asıl şey, özel olarak sosyalizmi savunmak, sosyalist kimliği taşımak ve bunu bir parti olarak temsil etmek bağlamında ülkemizde yalnızca kendilerinin "kararlılıkla" bu işi yüklendikleri vb. türünden bir söylemi öne çıkarmalarıdır. Yazımızda kısaca PSK sosyalist mi? konusu üzerinde durmak istiyoruz.

Önce bu bağıntıda neler yazdıklarına bakalım:

*"Partimizin temel özelliklerinden biri **sosyalist niteliği** ve başından beri kararlılıkla savunduğu enternasyonalist değerlerdir." (abç) (Deng, Sayı 53, sayfa 3)*

Şüphesiz Burkay'ın geçmişini ve bugününü böyle ifade etme, kendine toz kondurmama hakkı vardır. Bizim için önemli olan yazdıklarının ne anlama geldiğidir. Somut olarak Kuzey Kürdistan devrimine, Kürt ulusunun özgürlüğü ve kurtuluşuna; genel olarak devrime ve sosyalizme dair neyi savunduğu ve ne yaptığı önemlidir.

Bu çerçevede soruna yaklaşıldığında Burkay'ın değerlendirmelerinde yukarıya aktardığımız yerde tam anlamıyla tersyüz edilmiş bir tablo sözkonusudur. Burkay ve partisinin kendilerine yakıştırdıkları sosyalist kimliğinde kesinlikle sosyalizmden/komünizmden herhangi ciddi bir iz bile yoktur.

Özellikle Sovyetlerin dağılmasıyla şekillenen "yeni sosyalist" yaklaşımla açıklamak gerekirse, PSK ve Burkay'ın "sosyalistliği" esasen sosyaldemokratların kendilerini "sosyalist" olarak tanıttıkları çerçevede bir "sosyalist"liktir. Dahası, Kuzey Kürdistan'ın bu ilkeli(!) sosyalistleri açıkça emperyalist bir enternasyonal olan sosyalist enternasyonal çerçevesinin dışında olmadıklarını açıklamaları ve pratik konumlarıyla fazlasıyla ortaya koymuşlardır. Bunların nasıl sosyalistler olduklarını değişik zamanlarda ortaya koymaya çalıştık, çalışıyoruz.

Yıllardır sosyalist olduğuna vurgu yapan Burkay, ülkemizin genel plandaki geri toplumsal yapısından güç alarak bellekler üzerinde bir çarpıtmaya başvuruyor. "Dün dündür bugün de bugün" esprisini kendisine kılavuz alıyor. Ama Burkay bu yaklaşımla yalnızca kendisini kandırır, sosyalist olduğunu kanıtlayamaz!

PSK Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunma temelinde bir sosyalist kimlik taşımıyor. PSK'nin 25 yılının bilançosu, su katılmamış revizyonizm-reformizmdir. 25 yıllık tarihinin hiçbir döneminde PSK; komünist bir kimliği taşıma onuruna sahip olmamıştır.

PSK ve Burkay'ın öncelikle Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunma temelinde bir sosyalist kimlik taşımadıklarının altını kalın çizgilerle çizmemiz gerekiyor. Bu, sorunun özünü oluşturmaktadır.

Marksizm-Leninizmi savunmadıktan sonra (proletarya diktatörlüğünü benimsemediklerine dair de her fırsatta yemin etmektedirler...), sosyalist etiketi gerçekten de ancak bir etiket kadar değer taşır. Bu çerçevede esasında komünistlere karşıt olma anlamında sosyalist bir adlandırma tercih edilmiştir. Bu tercih, uluslararası revizyonizmin (modern revizyonizmin) tercihlerine uygun olarak benimsenmiştir.

Daha kuruluşunda ideolojik şekillenişi, komünistliği reddeden bir temelde "sosyalist" argümanlar üzerine kuruludur. Kuruluşu gibi, bütün yaşamına da yön veren modern revizyonizm damgalı ideolojik güzergahtır. Varoluş sebebi zaten ideolojik yapılanmasının bir gereği olarak proletarya diktatörlüğü uğruna, komünizm uğruna mücadeleyi dışlıyordu.

Gelinen yerde de, "sosyalist nitelik" dedikleri şeyin komünist nitelikle hiçbir alakası yoktur. Kendi-

leri de zaten tersini iddia etmiyorlar. Mesele, komünistlikten kaçan ve komünistlere karşı olanların "sosyalistlik" cambazlığıyla başvurdukları "sosyalizmi savunuyoruz" sahtekarlıklarının bilinçlere çıkarılması ve kitlelere gösterilmesidir.

Yer yer uygun bir şekilde cilalanmış yaklaşımları elbette bir kesim üzerinde etkide bulunmasını beraberinde getirmiştir. Halıyle bu partiyi tanımayan biri, bir an kimi söylemlerinden hareketle bunların emperyalizme karşı olduğu, böylece sosyalıstliğini kanıtladığı vb. sonucuna varabilir, aldanabilir... Ancak geçmişine kısaca bakıldığında bunların ne tür enternasyonalistler oldukları hemen göze çarpacaktır.

Güney Kürdistan'ın Sovyet MIG'leriyle vurulmasına "enternasyonalist destek" adına Rus sosyalemperyalizmini desteklediler; yine Afganistan'ın Rus sosyalemperyalizmı tarafından işgal ve istilasına "enternasyonalist"lik adına sosyalemperyalıst ağababalarına başarı dileklerini sundular... İşte bu ilkeli(!) sosyalistlerin ısrarla geçmişlerini sosyalist olarak gösterdikleri şey bu türden, ezilen halkların kurtuluş umudunu boğan bir sosyalistliktir...

Emperyalist devletlere karşı mesafelı davranmasını bile kabule yanaşmayanlar, acaba nasıl oluyor da enternasyonalist olabiliyorlar? Emperyalist devletlerle ılişkiler kuran ve geliştirenler, emperyalist devletlerin temsilcileri, yöneticileri tarafından onure edilen, kutlanan vb. yine bu "enternasyonalist sosyalist"lerdir. Dahası, dünyanın neresinde olursa olsun *"sorunların çözümü diyalogla olmalı"* diyenler de bunlar; yani sömürücülerle sömürülenleri ve ezenlerle ezilenleri usulca ve de uygarca diyaloğa, sağduyuya davet eden sermayenin elçileri türünden sosyalistler... Evet bunlar "enternasyonalist"! Ama proleter enternasyonalisti değil, emperyalizmın uluslararası sömürü enternasyonalizmidır, bunların enternasyonalizmi!

Peki nasıl oluyor da bunun adına "enternasyonalist değerleri koruyoruz" denebiliyor? Eğer "biz sömürücülerle sömürülenler arasında köprü olmak istiyoruz" ve "bizim enternasyonalizmimiz budur" diyorlarsa o ayrı; ama görüldüğü kadarıyla bunlar hâlâ halkların çıkarına bir enternasyonalizm savunucusu olduklarını iddia ediyorlar. Ama bunların temel yaklaşımındaki olgular durumun böyle olmadığını ortaya koymaktadır. Kemal Burkay'ın *"Bizim kinimiz ve nefretimız dünyanın her yerindeki sömürücülere ve zorbalaradır."* saptaması boş bir laf olmaktan ve görüntüyü kurtarmaya çalışmaktan öte bir anlam ifade etmiyor. Çünkü, kapıtalist-emperyalist sıstemi yıkmayı önüne hedef olarak koymayan her sosyalist partı gibi PSK de mevcut sistemi alaşağı etme görevini savunmadığı sürece, sömürücülere ve zorbalara karşı bırakın kini ve nefreti, kıpırdamayı bile başaramaz!

Burkay'ın lafı yuvarlamasına gerek yok, dünyanın bütün zorbalarını ve sömürücülerini karşısına alması şurda kalsın, güya kendisiyle mücadele ettiği Türk sömürgeci devletine karşı gösterdiği alicenaplık herşeyi ortaya koymuyor mu?

Emperyalizme ve sömürgeci faşist Türk devletine karşı her çeşıt devrimci mücadeleyi reddeden bu türden liberal sosyalistlerin ülke özgünlüklerinde görevlerı, bir bıçımıyle sistemle buluşma üzerine kuruludur. Öyle ki, ılıklerine sinmiş bir sosyaldemokrat kimlik, bütün politik yaşamlarını belirlerken sosyalıst lafzının böyleleri için rahatsız edici ne yanı olabilir kı?

Sosyalist olma iddiasındaki PSK ve Genelsekreterı Kürdıstan özgülünde sahıp bulunduğu programatik yaklaşımla da lafız düzeyinde sosyalist ismini öne çıkararak temsil etme gibi bır uğraşının sahibi değildir. Pratikte yapılan, ihtiyaç duyulduğunda sosyalist olduklarını belirtmektir. Yerine göre sosyalist, yerine göre yurtsever, ya da sosyaldemokrat!

Kuzey Kürdistan bağlamında ulusal sorunun çözüm işini dil, kültür istemine boğan ve bunu da dialog ve sağduyulu davranışlara endeksleyen bir sosyalist parti, olsa olsa sosyaldemokrat bir parti olabilir. PSK'nin sosyaldemokrat parti adını almasıyla, hiç değilse kavramsal düzeyde de olsa sosyalist kavramının kirlenmesi de bir ölçüde önlenmiş olur.

PSK'nin aslında yapması gerektığı şey, kendi gerçek mecrasına, yani burjuva sosyaldemokrat yatağına, ismen de katılım sağlamasıdır. Çünkü adlandırma ölçüsünde de sosyaldemokrat kimliğe sahip bir partı olduğunu her defasında ve fazlasıyla kanıtlamaktadır. Bu, yeni dünya düzeni çerçevesınde hareket etmesi, bir başka ifadeyle uygar dünya dedikleri emperyalist devletlerle (daha çok Avrupalı emperyalistler) aynı sıstem ıçinde bulunmak istediğini döne döne vurgulaması ve bunu pratığinde de göstermesiyle ortadadır.

Kuzey Kürdıstan bağlamında ulusal sorunun çözüm işini dıl, kültür istemıne boğan ve bunu da dialog ve sağduyulu davranışlara endeksleyen bir sosyalıst partı, olsa olsa sosyaldemokrat bir parti olabılır. PSK'nın sosyaldemokrat partı adını almasıyla, hiç değilse kavramsal düzeyde de olsa sosyalıst kavramının kırlenmesı de bir ölçüde önlenmiş olur...

Evet, sonuç ortada: 25 yılın bılançosu, su katılmamış revizyonızm-reformızmdir.

PSK'nin bu 25 yıllık tarihinin hiçbır zerresinde komünist bir kımliği taşıma onuru yoktur.

16 Nisan 2000 ✘

Tersane işçileri: "Yeter artık!"

Tuzla Tersaneler bölgesinde bulunan Tuzla Tersanecilik ve Turizm AŞ. ile Türkter Tersane ve Deniz İşletmeciliği patronu olan Kahraman Sadıkoğlu'nun bir yıldan bu yana keyfi bir şekilde işçilere aylık ücretlerini ödememesi ve işçileri baskı altında çalıştırmasına karşı yaklaşık 300 işçi birleşerek ***"Yeter artık!"*** dedi.

İşçiler, patronun bir yıldır işçilerin ücretlerini ödemediğini, para almak için müdürlerine dilekçeyle başvurmak zorunda kaldıklarını ve bu dilekçe sonucunda ise sadece avans alabildiklerini; aynı patronun çalıştırdığı taşeron işçilere aylıklarını düzenli ödediğini ve yine patronun Helikopteriyle hergün seyahatlere çıktığını vb. anlatarak kendilerinin, artık bu keyfiliğe bir son vermek için -her iki işyerindeki işçilerin– birleşerek DİSK/Limter-İş sendikasına üye olmak için notere gittiklerini ve bu sendikaya üye olduklarını anlattılar.

Yine işçiler, bu durumun patron tarafından öğrenilmesinden sonra patron Sadıkoğlu'nun Türkter Tersanesi'nde çalışan toplam 60 çalışanın 41'ini ve Tuzla Tersanecilik ve Turizm AŞ.'de çalışan toplam 214 işçiden 85'ini işten attığını; patronun bu davranışına karşı kendilerinin dört günden beri direnişte olduklarını açıkladılar.

Tabii ki, patron *"siz sendikalaştınız onun için işten atıyorum"* demez, o, *"iş yok, onun için işten atmak zorundayım"* biçiminde bahaneler uydurduğunu; halbuki basın açıklaması yapılan 10 Nisan günü dahi, 20 TIR yüküyle işyerine sac getirildiğini ve taşeron işçilerin çalıştırıldığını da anlattılar.

İşçiler sendikalarıyla birlikte yaptıkları basın açıklamasında, tekrar işlerini istediklerini ve attıkları slogan ile de *"Bu iş burada bitecek, sendika işyerine girecek!"* şeklinde açık tavır takındılar.

Basın açıklamasına DİSK Genel Merkezi, DİSK'in Birleşik Metal-İş, Basın-İş, Nakliyat-İş ve Genel-İş sendikalarıyla İHD İstanbul Şubesi Çalışma Yaşamı Komisyonu, Türk-İş'e bağlı Deri-İş sendikasının Tuzla Şubesi ve bazı reformist partiler destek verdiler.

Basın açıklamasının yapılmaya başlandığı ilk anda polis şefi *"sloganlar atılmayacak, pankart açılmayacak, yoksa hepinizi toplarız"* şeklinde tavır takındı Bunun üzerine pazarlık sürerken, bu tartışmalardan haberi olmayan Deri-İş Tuzla Şubesi'nden yaklaşık 15 işçi pankartlarını açmış halde *"Tersane işçisi yalnız değildir!"*, *"Yaşasın sınıf dayanışması!"* şeklinde sloganlarla basın açıklamasının yapılacağı yere doğru ilerleyince polis şefi önce şaşaladı ve sonra pankartları toplatma emrini verdi; itişme kakışma sonrası polis fiili durumu kabul etmek zorunda kaldı ve pankartlar açıldı, sloganlar atıldı. *"İşçilerin birliği sermayeyi yenecektir!"* doğru sloganı defalarca atıldı.

Basın açıklamasına yaklaşık 120 kişi katıldı. DİSK'in basın açıklamasına katabileceği kitleyi katmamasının yanısıra diğer demokratik kitle örgütleri de esas olarak ortada yoktu. Tüm bunlar da gözönüne alındığında Tersane işçisinin işinin zor olduğunu; daha fazla güç biriktirmeleri, bu mücadeleye kendi ailelerini de çekmeleri gerektiğini; yine kendi aralarından seçecekleri bir **Grev ve Mücadele Komitesi**'yle hem işverenle görüşmeleri sendikalarıyla birlikte ve hem de herkese açık bir biçimde sürdürmelerini, sendikanın işverenle kapalı kapılar ardında yapacağı görüşmelere güvenmemeleri gerektiğini kavramaları, buna uygun davranmalarını anlattık.

İşçilerin içinde düzene hamhayal besleyenlerin az sayıda olmadığının ortada olduğu bir direnişte, mutlaka işçilerin kendi eğitimleri için tartışma toplantıları yapmaları gerektiğini, aksi halde direnişte kopmanın daha çok sözkonusu olabileceğini; disiplinli bir mücadele için hedefler üzerine mutlaka anlaşmak gerektiğini ve varılacak hedefe hangi yol ile gidileceği noktasında da kafalarda netliğın yaratılması gerektiğini vb. açıklamaya, kavratmaya çalıştık.

Bir işçi arkadaşın *"Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı televizyonda biz işçilerin sendikalı olmasını istiyoruz"* dediğini ve *"bunun için de kendi sendikalı örgütlenmelerine destek vermesini beklediklerini"* söylemesi de, işçilerin düzenden beklentileri konusunda sorunun ciddiyetini ortaya koyuyordu. Biz bu işçi arkadaşla da tartışıp gerçek durumun ne olduğunu, patronların ve düzenin savunucusu, koruyucusu olan bakanın gerçekte işçilerin destekleyicisi olmadığını; onların işçilerden yana görünen laflar etmesinin sadece işçileri düzene bağlamanın bir aracı olduğunu; aynı bakanlığın "Çalışma Yasası"ndaki 13. ve 17. maddeleri de savunduğunu ve bununla da işverenin çok rahat ettiğini ve sendikalaşan işçileri işten atıp kapının önüne koyduğunu vb. vb. anlattık.

Limter-İş sendikasındaki arkadaşların sorunları daha derinlemesine ele alması ve bu direnişin başarıyla sonuçlanması için mümkün olduğunca sınıfın birliğinin, birlikte hareket etmesinin şart olduğunu kavramaları ve buna uygun davranmaları gerekiyor.

İşçilerin sendikalaşması, örgütlenme bilincinin gelişmesinin ilk adımı olarak desteklenmeli ve örgütlenme bilinci geliştirilmelidir.

Tüm sınıf bilinçli işçilerin ve Bolşevik öncü örgütün bu direnişe destek verdiğini, vereceğini de burada ilan ediyoruz. Biliyoruz ki, Tersane işçisinin kazanımı sınıfın kazanımıdır ve sosyalizme doğru uzun yürüyüşümüzün güçlenmesinin bir kazanımı olacaktır.

İstanbul'dan bir Stêrka Bolşewik okuru
13 Nisan 2000

GUND DA

Sıbeke zû bû, tavê nedabû erdê, lê êdi kıvş bû, lı ser çiyayê bılınd çırûsiya pencê wê, çawa kurdê me dıbêjın "Tav jı mala xwe teze derdıkeve, lema ew xwane nake, lê ronkaya wê daye serê çiya". Vê sıbê ji eyni usa bû, wextê trên hate ber istasyona Hımamliyê sekını. Jı trenê meriyê wan gundê neziki istasyonê peya dıbûn, qalme-qalma wan bû, dılezandın, qırka hev dıgırtın, rê nedıdane hevdu. Tavê pence xwe dabû serê çiyayê Loriyê... Çend Kurda ji lı wê stansiyê peya bûn, ewana jı Tbilisê dıhatın, ber bı gundê xwe dıçûn. Jı wê trênê xortek ji peya bû, yeki benj orte, paltoyeki kewşini lê, çemedaneki dest da, lez ber bı gundê Hemamliyê dıçû. Te dıgo ew meri jı hevala paş da maye, lema lez dıke, weki xwe wan ra bıgıhine. Jı wan kurdêd peya bûn yeki gote hevalêd xwe:

– Hûn wi xortê han dıbinın, çawa ser cewa ra çırape dıke, derbaz dıbe, şıvêta meriki hewariya pey keve...

– Çıma ew ji jı vê trêna, em lêda hatın, peya bû?

– Erê ew ji jı vê trênê peya bû.

– Lê çı zû ew çû derkete hında pırê...

Ew xort Sehid bû, lez dıkır zû bê gund. Ewi pak zanıbû, weki gundê Kurda hewcê meriyê minani wi ne, gerekê here komekê bıde cımaeta xwe...

Wi çaxi lı rêya Hımamliyê heta Axbaranê avtomobil tunebûn, fayton ji tunebûn, her cara erebe yan ji fırxûn rasti meriya dıhat, ew ji jı hezar cari carek dıqewımi, lê iro qe tışte tune bû. Sehid ku jı Hemamliyê derket, germê da ser wi, ewi paltoyê xwe xıst, avite ser mılê xwe û disa lez çû.

Hevrazê çiyayê Spitakê hevrazeki dırêj e û tik e. Dı wi hevrazê dırêj da, Sehid her carekê bin stand. Gava derkete serê çiyê rûnışt, destmala xwe jı cêva xwe derxıst, xûdana eniya xwe paqışkır. Ew pêşkêşê ku ewi jı bajarê Lêningradê dê û bavê xwe ra kırıbû, kete bira wi. Derê çemedan vekır lê nıhêri jı şabûna keniya, disa derê çemedan gırt.

Heta Sehid derkete serê çiyayê Spitakê, êdi roj hatıbû nêziki nivro, jı şabûna qe xwarın jı nedıkete bira wi. Rabû rêket, wextê hat jı gundê Pampê derbaz bû, nêzikaya gundê Cengê dıkır, gujme pışt gundê wan va xuyan kır, jı şabûna bû pırte pırta dılê wi: aliki bira dê û bavê kırıbû, aliki ji bı qınyatê dılê wi, wê gund da dıl-can û komünisti bıxebıte.

Gava ku hat nêziki sinorê gundê xwe bû, hemû kevır û tûm ewi nas dıkır, dıkete bira wi ber kijan kevıri ewi û hevalê xwe va dılistın, lı kijan newalê xwe vedışartın. Zarotiya wi hate ber çava, bı wan mıtala ewi qe texmin nekır çawa hate heta gund, çav gund ket, disa bû pırte-pırta dılê wi...

Jı nivro dageriya bû, germê dıqıjırand, nav gund da, xên ji jınêd pir, keseki xwanê nedıkır, gışke ser xebatê bûn, her bıniya gund da nav ava gola niv mıçıqi zarêd hûr ketıbûne avê, lê ew çı av bû, gışk heri bû, zar tê da minani reşêleka reş dıkırın, weki qaje-qaja wan nehata, merıv jı dûrva nızan bûn, ew zar ın. Sehid lı hêsyê sekıni, dêna xwe da gund, wan gola, kete bira wi, weki gundi her sal bê av dıminın, xwe xwe ra got·

– Usa nabe, gundi qıtlixiya avê her sal dıbinın, hım ji heywanet, lê çıqas çetın kulfet dıbine, waxtê bı cêra qeyntara dıçın ciyê dûr, avê tinın. Gerekê em bıxebıtın, avê erhede jı gundiya ra binın.

Bı wê fıkrê Sehid hat ber derê xwe, heveki sekıni hêdika deri vekır. Diya wi ber tendûrê rûnıştıbû, serê wê ber wê da bû, nan dıpet, êdi xılaz dıkır.

Sehid got:

– Dayê, selam elêkım!

Diya belengaz berê xwe şaş kır, paşê rabû xwe avête pêsira kur, ew hemêz kır, ewê çend deqa kur jı ber hemêza xwe berneda, ewê têr ew paçkır, paşê kur berda, pêsira kur kıre ar, dê pırsi:

– Lao, çıma te ısal name me ra hındık nıvısi, kengê tûyê xılazki bêy? Êdi neçe wi welatê dûr?

– Inê, mın xılaz kır, ez êdi naçım, ka bavê mın?

– Lao, bavê te ser xebatê ye. Çûye gihê dıdrû, kolxozvan gışk çûne.

– Lê ka bırê mın Şako?

– Ewi jı bavê te ra nan bır, hema hêşka çû. Dê jı nanê tendûrê genımi, hevrişkeki rınd jê ra çêkır. Jı

şabûna Sehid hındık nan xwar, zû jı ser sıfrê rabû.
– Dayê, -Sehid gote dê- ezê herım mêrga, cem bavê xwe.
– Çara mın, evana iro ne lı mêrgan ın, dıbên isal giha zef e, çûne harosê hında eyla dıdırûn.
– Ezê herme harosa.
Sehid taba xwe nani, derket ber bı harosa here, dê ji pê ra derket, wextê menzileke êpêce kete orta wê û kur, dûrva lı bejna wi nıhêri, xwe xwe ra dıgot:
– Şıkır xwedê ra êdi mêreki tam e.
Lê dılê wê heveki jı kur ma, dıgot:
– Tu dıbini qe cem dê nema, revi çû cem bavê, çû bıvine, ê çı dıbû, lao, tu iro cem mın bımayi, ciki da neçûyayi, -paşê got- ax-ax her bıra xwedê mertalê xwe bıde nav mıla, jı çava û qeda xweyike.
Sehid ku jı cewa leya bıharê, wextê berf dıhele, derket, kêlendikêş pêva hatne xwuyankırınê. Wana ji dit, weki meriki ber bı wan tê. Deng gıhişte Sehid. Yeki jı wana dıgot:
– Hûn çı sekınine? Bıxebıtın, -Sehid ew deng naskır. Ew dengê brigadirê wan Hesen bû. Ewê usa dısekının, qiz û bûk bûn, ê ku rınd tırmıx dıkırın. Lê kêlendikêşa dabûne pey hev, xûşiniya kêlendiyê wan bûn, dıdırûtın. Wextê hate nêzik, ewi dit, weki qiz-bûk tırmıx dıkın, sê xort gihe xurom dıkın. Sılav da wana got:
– Qewet be we ra!
– Wey tu ser çeva hati, ser sera hati. Gışk hatın dora Sehıd gırtın, her qiz-bûk şermkırın, dûrva sekıni bûn, pıste-pısta wan bûn, hêdika xeber dıdan. Yekê got:
– Lê, lê, eva Sehidê Rıhanê ye, çawa mezın bûye, kıncê lê ê bajarvanan ın.
Lawıka dorê gırtıbûn, pırsa hevala jê dıkırın. Yeki jê pırsi:
– Sehid te xwendınê xılazkır, yan na, tuyê saleke dın ji heri?
– Na, ez êdi naçım, mın xılazkır.
– Tuyê bêy gund bıxebıti, yan tu ji mina wan lawıka heri institûtêd mezın bıxwini?
– Ez naçım institûted mezın, ez hatıme cem we bıxebıtım, nava we da bım.
– Eferım Sehid, yaşa Sehid, -mêra hevra got û lez çûn dest bı xebata xwe kırın.
Bavê wi û sedrê kolxozê, Bıroyê Eli, çûbûn haroseke dınê teseli kırın, çıka ew ji nayê dırûnê Gava ku dûrva serê wan xwuya kır, qiz û bûka serê xwe kırne ber xwe, lez tırmıx kırın.
Dûrva Emerikê kur nas kır, elemeti da Bıro û lez hatın. Bav û Bıro hatne rûyê wi, selam danê, bavê got:
– Lao, çavê me lı rêya te qerımi, tu çıma usa dereng hati, te çıma isal name hındık nıvısın?
– Bavo, mın intamê xwe dıdan, ew çend sal bûn, çıqas hin bûbûn, gışk jı me dıpırsin.
– De pak e, -Bıro got- tu êdi naçi...
Sehid kêlendiya bavê jı dest gırt, kete sıra kêlendikêşa, heta êvarê gihayê kolxozê dırût.
Ew çend roj bûn Sehid gund da bû, sıbê radıbû dıçû tewla kolxozê, koza berxa, cem çêlekdoşa, hemû ciya dıgeriya û pak lê dınhêri. Bıro carna dıkır bêjê were dest xebatê bıke, lê paşê dengê xwe nedıkır.
Sıbekê Sehid neçû kolxozê, çû nehyê, diploma xwe teslımi komnehiya partiyê kır. Katıbê komnehiya Partiyê û êd mayin zef şa bûn, weki nava kurda da qewata teze xwendi zêde bû. Komnehiyê bı desti dereca ronkayê Sehid kıvş kırın, direktorê mekteba gundê wan -Sengerê. Jı wê şûnda ewi gerekê lı gundê Ermeniya Hacı-Xelilê dersa zımanê Ûrısi bıda...
Komunistê gundê Sengerê ji bı desti komnehiyê Sehid bıjartın jı bona katıbê teşkilata fırqê. Çawa dıbên: "Seri heta lınga Sehid kete nav xebatê".
Sehid xebata xwe rınd dıbır, ewi hım xebata mektebê dest pêkır, hım ji xebata teşkileta partiyê. Hela mekteb nıhatıbû vekırınê, çı kêmasiyê wê hebûn qedandın û mektebê anine ser himê pak. Zara ji kıvş dıkır, weki dersê wan dıha rınd pêş da dıçe, dıha heweskar dıçın, zara jı Sehid hızkır, ewi jı jı zara hızkır.
Ewi xebata xwe bı plan dıbır: rojêd ewlin ewı fıkra xwe da ser hazırbûna ûzvê partiyê û xebata wan nav kolxozê da.
Ewi lı cıvata partiyê da dıgot:
– Gele hevalno, dı nava cımaeta xebatkara da em komûnist gereke tımı lı pêşyê bın, em gerekê usa bıkın ev navê komûnısta -ziyareti ser me, nava cımaetê da kıvş e, nişan bıdın, weki em hêja ne navê partiya Lênin bıdne ser xwe, em gerekê nişani cımaetê bıdın: Komûnist ne wek partiya daşnakan e û ne begêd talançi ne. Eva partiya xebatçiya ye û tımi pêşiye ne, bı hemû ali va: herge xebatê da, herge xwendınê da be û herge şer da be jı...
Hûn gerekê bızanbın hê lı gunda şerê sınıfa xılaz nebûye, hıngê kolxoz hatıne teşkilkırınê, ew şer dıha zêde dıbe.
Lê ez dıbêjım -bıra dıle we jı mın nemine-, hıne heval nav me da hene, hê ne ser fıkra rasityê ne, bı-

lêta partiyê kırıne cêva xwe û xwe ra dıgerın. Em wi mêri jı komûnistê helal hesab nakın. Em wi mêri komûnistê helal hesab dıkın ku bılêta partiyê kıriye cêva xwe û dıxebıte bona deynê partiyê bıqedine. A, gerekê merıvê usa bıbe ûzvê partiya komûnista.

- Ez jı we pırs dıkım: Hûnê çı xwe va jı gundiya bêne kıvşê? Hûn gerekê wê va bêne kıvşê, weki hûn hemû aliya va lı pêşyê ne. Hûn jı hemûşka çêtır dıxebıtın, weki çı bêjne we, hûn rınd, temiz û zûtır dıqedinın, weki hûn wan gundiya çêtır malê kolxozê ra dırıcıfın û weki hûn tımê helal ın. A, ev komûnist ez zanım komûnist ın.

Ev gıliyêd Sehid da ber komûnistê teşkileta xwe û gele şuxıl û xebatêd mayin. Êdi komûnista, çawa dıbên "xwe berev kırın", herge heta beri hatına wi ji Leningradê hebûn komûnist, xwe ta dıkırın, jı xebata Sehid kolxozêye çetın. Lê icar gışka dıl û can xwe dıdane xebatê.

Sehid pey komûnista dest pêkır bı gundiya ra xeber da, carna kolxoznik tek dıdit pêra xeberdıda.

Bıro şa dıbû, carna dıgote Emerikê:

- Mal halê mın qurban be, hıngi hatiye şuxul usa teşkil kıriye, ne ku ez tenê şa dıbım, lê lı komnehya partiyê ji şa dıbın, dıbêjne mın: "Bıro, em zanın tu komûnisteki rınd-helal i, tu zûda dıxebıti lê xwendına te kêm e, rast e çawa komûnist, cımaet jı te hezdıke, lê xebata te usa nedıçû, hıngi Sehid hatiyê şuxul rınd teşkil bûye. Hurmeta kolxozê nav gund da bılınd bû, komûnistê we ji ne minani komûnistê gundê kurdayê mayin ın, ewana êdi jı siyasetiyê pak fem dıkın".

Rasti ji Sehid nava meheki da xebat nava gundê Sengerê da pır bılınd kır. Çawa eyan e nava jınêd Kurd da tu keseki xebat nedıbır, çımku xebatçiyê jın lı merkeza nehyê ji Kurda kesek tunebû, lê Sehid ew xebat ji paşda nehişt. Carna ewi jın top dıkırne mektebê. Berê derheqa zarêd wan û xwendına mektebê, paşê bere-bere jı jiyan û emrê wana xeberdıda. Rojêd ewıl jınên Kurd şerm dıkırın. Paşê ku dıtin, Sehid bı zmanê şırin û eşq wan ra xeber dıde, te dıgot qey Sehid bırayê wanê helal e. Ewi nav jına da ji xebateke usa kır, weki jın ji êdi hemû xebata da kıvş dıbûn, qe xwe nedıdane paş...

Berêvar bû, germa meha havınê ewlin êdi dıqıjirand. Carna baki sıvık jı çiyayê Elegezê dıhat. Heveki ew meriyên ku lı mêrga da ser gihê dıxebıtın hênık dıkır, carna ji kêmê çend sêheta ew ba qe nedıhat, wi çaxı germê, te dıgot bêra ketiyê hucetê, dıha dıqıjirand, weki wan meriya bıqeline, nehêle bıxebıtın. Vıra ne mêşe û ne jı zınar hebû, weki meri têketa ber siya wan, heveki bina xwe bıstanda, tıştek tunebû, merıv tırê germ usa dıke, weki xebat bısekıne, lê wê germê nıkarıbû wê xebatê bıde sekınandınê, ciyê ku kolxozvan dıl û can dıxebıtın.

Bıro mehineke kûmet sıyar bû ber bı pezê kolxozê dıçû, rêya wi ber vê mêrgê ra derbaz dıbû, lema ew hate cem kolxozvana. Berê ewlin ewi sılav da wana, hat cem cahıla laqırdi kırın, paşê gote kolxozvana:

- Hevalno, hûn zanın, em ketıne leca sosyalistiyê kolxozvanê gundê Camûşvana çûk ra. Sedrê kolxoza wan Reşitê Ecem e, hûn gışk zanın, weki ew xebatçiki zor e, gerekê merıv rast bêje: Lı vê nehya me Axbaranê da, cem komnehya partiyê û cem sedrê Sovêta nehiyê qedrê wi zef e, çımku mêrık rınd dıxebıte, em gerekê pak bıxebıtın, ewê beyraqa lecê jı me bıbe, jı destê me derxe, pêşya me keve û me paşda bıhêle, wi çaxi çawa mesela kurda dıbêje: "Weki merıv jı orta meydanê jı hespa xwe peyabe, ew eybeke zef mezın e". Hûn gerekê usa bıkın, weki nav nehyê da em orta meydanê lı leca sosyalistiyê şermı nebın, hela bınhêrın ha pak bıxebıtın!...

Bıro ev gıli gotın û ber bı çıyayê Elegezê çû, çımku pezê wan isal lı sıngê Elegezê dıçêriya.

Pey van gılyê Bıro ra kolxozvan dılezandın û pak dıxebıtin; pılûlêd gihêye ne zef mezın bere-bere lı mêrga da kêm dıbûn, ew mêrg êdi kutasiya gihadırûna wan bû.

Êvar bû roj pışt çiyê va gelıbibû, lê şewqa pencê wê hê lı serê tikê Elegezê xwuyan dıkır, aliki we ronkayê dabû ser keriyê pezê Sengêrê, pez wê hênkayê da belabıbû dıçêriya, dûrva merıv heyran, hijmekar bû lê bınhêriya, şıvan rabûbû ser kevıreki bılınd, bılûre ser lêva wi bû, lê dıxıst, te dıgot pez jı qey guh dıde bılûra wi û bı dengê bılûrê ra êdi rınd dıçêre.

Ew avtoya paşin bû Cımo gıha bar dıkır, weki bıbe loda kolxozêye paşın temamke, seri bıgre. İsal wana pênc lodê mezın danı bûn. Qiz, bûka û cahı-

stêrka bolşewîk

la nedıhişt, weki têlê giha lı erdê bımine, gıliyê Bıro gotıbû wan, bira wan da bû, weki Reşitê Ecem egin e, kare pêşiya wan ķev e, lema ji cahıla ji dılezand, weki gihadırûne zû xılazkın.

Cemile rabıbû ser avtomobilê. Cımo jêrê bû, lı erdê giha bı dırganê bılınd dıkır, dıda wê, weki barke. Lê Cemile use fesal û egin ew giha jı dırgana Cımo dıgırt, dıbır ci dıkır, weki hewesa merıv pêra dıhat. Bere-bere loda gihê ser avtomobilê bılınd dıbû. Dırgana Cımo ancax dıgıhişte serê avtomobilê lod ewqas bılınd bıbû.

Qiz û bûkêd ku tırmıx dıkırın, zanibûn weki Cemila bedew dergistiya Cımo ye. Hê zarotiye da, wextê Cemile û Cımo bêşikê da bûn, rehmetiyê Xudo nişan kırıbû. Angorê wê bedewiyê ji qiz rınd dıhate xweykırınê, tımi bı dêrê etlez, kurtıkê qınawız, xırxê qedife bû, lıngê wê tucari bê mıdasa rınd nedıma. Wexta Cemila mina qaz werdeka serê çiyane, ba lê dıxe kaw-kaw dıtewine. Qiza hevra xeberdıda dıgotın:

– Lê, lê weleh kesek jı me nıkare minani Cemilê avtomobilê barke, ne giha ne ji sap. Barkırına Cemilê tu dıbêji qizeke kaw dıxemıline, wê bıve têke govendê, lema usa rınd gurzêd gihê dıde ser hev, weki yek jı yeki paşda û pêşda nekeve, gışk angori hev hatıne daninê, notlani hostaki rınd diwarê xanı jı kevrê bırek danine; weki hev dıke. Lê wextê avto rê dıkeve, qe têlek giha jê nakeve.

Hevek mabû giha kutakın, herçi gihayê weriyabû, cahıla top dıkır, dıkırne xurom, dıdane ser avtomobilê.

Katıbê teşkileta partiyê heval Sehid, jı newalê derket, ser dengê wan da hat. Ewi hê dûrva bıhistıbû, weki cahıl derheqa Cemilê da çı dıbêjin. Wextê hat ewi got:

– Rast e Cemila me qizeke egin e û pak ji dıxebıte, lê ez we ra bêjım: her xebateke ser insanê, weki herkes minani Cemile û minani Xezala diya wê, bı dıl û can bexebıtın, xebatê zef rınd pêşda here. Hûn lı Cımo bınêrın, ew şofêr e, xebatçiyê kolxozêyi helal e, çı xebatê bêji dıke, vala nasekıne, weki kolxozvan minani Cımo û Cemılê bıxebıtın, emê dıha dewleti bın. Lazım e herkes jı me xired, dıl û can bıxebıtın. Nav me da meri hene ku rınd, dıl û can dıxebıtın, lê hê zef heyf, meri ji hene ê çawa em dıbên: "xwe tê da dıxapinın". Wextê dıbe cıvat ji, ew meri jı teva zeftır qewriya xwe dıqeleşe, zêde xeber dıde.

– Ew kolxozvan pak nafıkıre, weki ew bona xwe dıxebıte, weki ew bona zarê xwe û mala xwe dıxebıte; dıxebıte, weki diwana Sovêtê, ya ku azayi daye wan û mexlûqetê wan, qewet be, ne hê bira me teva dane zulma padşê Romê, qırkırına kurdêd me, ne hê bira me da ne diwana daşnaka, xımbapêtê wane talançi û begêd me kurda, ê ku jı hemûşka zêdetır em dızêrandın, sal û zemana jı bona xwe em bê heq dıdane xebatê. Minani qaçaxa ji em dışêlandın.

Sehid ker bû, heveki fıkır kır, te dıgot ew zulm tev hatne ber çavê wi, disa got:

– Her tışt, xebata rınd ji, xebata xırab ji ser isan e.

Nışkêva Cımo got:

– Du rûnên, dereng e, emê herın.

Cahıl her yek aliki rabûne ser loda gihê rûnıştın, Sehid kêleka Cımo rûnışt. Maşine rêket, xorta dest pêkır qaydê govenda got, qiza lê vegerand...

Cımo avtomobıl hêdika û fesal zıvırand, nêzıki lodê kır. Brigadir Hesen bû, ewi nehişt meri rabne serê lodê, xwe xwe rabû serê lodê û dıgot:

– Serê lodê gerekê usa bê danine, barana payizê, baran û berfa bıharê tê da neçe, xırab neke.

Xorta giha dıda wi, ewi ji dadani, ser dıgeriya, pêpes dıkır, weki giha qayim hev bıgre:

Êdi êvar bû, garan jı çêrê hat nav gund da bela bû, lê hê ronkayi bû, ber derê klûbê kolxozvan tıji bûbûn, radyoyê bı dengeki bılınd xeber dıda. Cımaetê guh dıda gıliyê teze, çıka kijan kolxoz, kıjan karxane, yanê kijan sanayê xebata xwe, plana xwe rınd û pak qedandiye, çıka kıjan jı wan paşda maye.

Wê êvarê wana bıhist, weki kolxozvanê gundê Sengerê plana gihadırûne sed selefi zêdetır da. Jı wê şûnda guh dıdan radyoyê çıka çı lı dınyayê qewımiye?

Aliyê klûbê dınê, hında mekteba gund, rınginiya defê bû, cahıl ketbûne govendê, xwe ra kêf dıkırın, dılistın.

Hıne kal jı başqe xwe ra rûnıştıbûn derheqa otaxê teze da xeber dıdan. Hıneka dıgot, gerekê sıbê herın kêrana binın, bona elektırikê jı gund bıbıne goma pez û bêderê, weki şevê dı bêderê da ber ronkaya elektırikê nan bıkutın.

Hıne qiz hê jı xebata mala xwe vala nebıbûn, qeynter û cêrê wan lı ser mıla bûn, lez çûne kaniyê avê binın, weki ew ji herin xwe bıgihıne def û zurnê, bılizın...

(Ereb Şemo,
Jiyana Bextewar, Weşanên Deng,
Heziran 1994, İstanbul, Rupel 209-218)

STÊRKA BOLŞEWÎK NEWROZ'DA TOPLANTILAR YAPTI!

Ulusal sorunun gerçek çözümünde de tek alternatif: Bolşevizm!

2000 yılı Newroz döneminde marksist-leninist, doğru görüşlerimizin kavratılması amacıyla yurtdışında Stêrka Bolşewîk adına toplantılar yapılması kararlaştırıldı.

Mart ayı içinde yapılması planlanan toplantıların üçü geniş kitleye açık tartışma toplantıları, biri de dar çerçevede bilgilendirme toplantısı biçiminde gerçekleştirildi. Sözkonusu geniş toplantılar Almanya'nın Aachen, Sindelfingen ve Nürnberg şehirlerinde yapıldı.

Toplantıların gidişatı, seminercinin ilk konuşmasının ardından soru-cevap bölümü, ondan sonra da tartışma bölümü ve kapanış şeklinde oldu. Toplantılara devrimci örgütler de davet edilmişti. Örgüt adına sadece Nürnberg'de MLKP temsilcisi söz hakkı alıp konuştu. Ayrıca Sindelfingen'deki toplantıda Bolşevik İnisiyatif (Almanya) taraftarları adına yoldaşlar destek mesajı sundular ve bu mesaj Türkçeye çevrilerek toplantıda okundu.

Sözkonusu toplantılarda, ulusun, ulusal sorunun kapitalizmin bir ürünü olduğu; ulusal sorunun genelde demokrasi sorunu olduğu fakat kapitalizmin emperyalizm aşamasına yükselmesiyle ve proleter devrimleri çağının başlamasıyla burjuva demokrasisinin siyasi gericilik haline geldiği, ulusal sorunun gerçek çözümünün proleter devrimi zemini üzerinde, proletarya diktatörlüğü sorununa bağlı bir sorun olarak ele alınmasıyla ve proletarya önderliğindeki devrimle (somut olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokratik devrimle) mümkün olabileceği anlatıldı.

Ulusal sorunun gerçek çözümünün devrime bağlı ele alınmasının zorunluluğu gibi, devrime önderlik edecek Komünist Parti'nin varlığının da zorunlu olduğu; bu bağlamda Partîya Bolşewîk (Kurdîstana Bakur)'un Kuzey Kürdistan'da Marksizm-Leninizm bilimini çıkış noktası alan ve savunan tek alternatif olduğu, ulusal kurtuluş isteyenlerin de Bolşevizmin bayrağı altında birleşmesi gerektiği vurgulandı.

Ulusal sorunun çözümünün devrime bağlı ele alınması, devrime önderlik edecek marksist-leninist partinin gerekliliği ve devrimin emekçi kitlelerin eseri olacağı görüşleriyle birlikte; devrimin Kuzey Kürdistan-Türkiye gibi çok uluslu bir devlette, bütün ezilen, sömürülenlerin ortak düşmanının faşist Türk devleti olduğu, bu devleti yıkmak, devrimi gerçekleştirmek için de değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin birliğinin ve ortak mücadelesinin sağlanması gerektiği; bunu sağlayabilmek için de milliyetçiliğin değil proletarya enternasyonalizminin çıkış noktası olarak alınması; örgütlenmede de çıkış noktasının milliyetçilik değil sınıfsal olmasının zorunluluğu anlatıldı. Bu arada tabii ki, her türlü milliyetçiliğe karşı mücadele ederken ezen ulus şovenizmine karşı mücadeleyle ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadelede farklı yolların ve ağırlığın olacağı da vurgulandı.

Genel olarak biz Bolşeviklerin ulusal soruna nasıl yaklaştığımız özetlendikten sonra, somut olarak PKK önderliğindeki ulusal hareketin geldiği yer ortaya kondu. Bu bölümde ilkönce 1998 1 Eylül'ünde ilan edilen üçüncü tek yanlı ateşkes ve sonrasında TC'nin Öcalan'ı Suriye'den çıkarmak için gösterdiği saldırganlığı, Öcalan'ın Suriye'den çıkması ve İtalya'ya gitmesi, ardından esir alınması ve İmralı sürecinde takınılan tavırlar ve PKK'nin İmralı savunmalarını resmen de programı haline getirdiği 7. Olağanüstü Kongre kararlarına kadarki gelişmeler ortaya kondu.

PKK'nın andaki duruma nasıl ve neden geldiği, kuruluşundan bu yana PKK'ye hakım olan sıyasetin ne olduğu, iç ve dış etkenlerin ne olduğu aktarıldı Biz Bolşeviklerin PKK'ye yaklaşımı ortaya kondu; oportünist örgütlerin tutarsız, yanlış ve PKK'nın kitleselleşmesı sonrasında da esasen pragmatik ve PKK'ye yaranma-yağcılık, PKK'nın kuyruğuna takılma siyasetine sahip oldukları örneklerle açıklandı.

İlk konuşmanın ardında sorular soruldu, sorulara cevap verildikten sonra da tartışma bölümüne geçildi.

Soru ve tartışma bölümlerinde esas olarak PKK'nin "demokratik cumhuriyet" ve "Barış Projesi"nin Kürt ulusunun kurtuluşu bağlamında ne anlama geldiği konuları tartışıldı. Demokratık cumhurıyetin ve barışın gerçek anlamda devrimle olabileceği, PKK'nin demokratık cumhuriyet ve barış kavramına sarılarak kitleleri düzene entegre etmeye çalıştığı somut örnekleriyle ortaya kondu.

Bolşevizmin ulusal sorunda da tek alternatif olduğunun bir kez daha vurgulandığı toplantılar başarılı geçti.

Kuzey Kürdıstan'da Kürt ulusunun ulusal ve sosyal kurtuluşunun faşist Türk devletinin yıkıntıları üzerinde yükseleceği, Marksizm-Leninizm, Bolşevizm'ın yol göstericiliğinde ve değışik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçılerin birliği ve ortak mücadelesiyle gerçekleşeceği günler gelecektir elbet!

Toplantılara katılan bır Stêrka Bolşewîk okuru.
Nısan 2000 ✘

SERA 2000'DE MESAJÊ KOMİSYONE NAVENDE CENİO

Çond hazar sera na bandûra çuamerdo?!

BESO ENDİ!

Hevalene ceniyê delalı...

Ma vameke na sesera newıyêde/na hazar sera newıyêde xo bıçarnıme enıya cenione karkêrode û xebatkarode gûne niadime.

Sesera 20. tekoşina xelaşiya ceniode zof xeylayê çı aver şi û peyser mend û zof xeylayê çı ki bira vınd. Cenio seweta azadıya xo, seweta têdustena tame eve tekoşına xora xeylayê çı guret xo dest û bive wayıre xeylayê çi; sıare xo kerd berz... Hema zof guneka ke, haqaqe cenio guretave xo dest taê destra'bi û pede pede kerd vind. Oncaki têde çıra qeyır, na helmede têde çı je sera na seserake ma peyser caverda je ûw waxt (dem) nıyo. Gûne mordem na raştıyê bıveno. .

Sere na seserake (sesera 20) ma peyser caverde cenıore çevere polıtıka, çevere eleksıyon û xo eleksiyonra vetaêne cadaiy'bi. Tabaxayê bandûro na haqqe cenio nidene. Zof karo profesyonel û zovina kar û gûrenaıs cenıore qedexe'bı. Cave ca cenıo haqqa "bedele kar û gûrenaıs" gûretive xo dest. Hema oncakı (je cuamerdo) cerm nıgûretene. Onca cenıy tengede'bı û alangede'bı Caeke organizasyone sendıkao'bı, ceniy zere na organizasyonode çıne'bı. Ûw waxt qenûne qorıkerdaise cenıo û domaneko hona newe newe amenarave wastene. Na qenûno, hevıke senık halmezale cenio kerd rınd! Çıke kedxwariya emege cenio bê şundor'biyê

Ewro têde welatone emperyalistode û taê welateke bıne destone emperyalıstodıre ceniy kûne polıtıka Na haqqe qenûnra amave gûretene.

Destasodıre şoreşa Frensız'de tevgera cenione burjuwa wastena "têdust"ra bıyêrave berze Na tevgera cenione burjuwa dora dıma pede pede bıyêve peysermendov. Na tevgera cenıone burjuwa, na seserake ma peyser caverde sere na seserede endı bıyêrave peysermendove. Tevgera cenıone burjuwa, seweta kifate tabaxa xo azadı û têdusten wastena cenione xebatkarore poşta xo çarne. Na wastena cenıone xebatkarore tevgera cenione sosyalısto cıre wayır vejıyê Tevgera cenione sosyalısto/komunısto rawa xelaşıya raştıyê mısnerave cenıone xebatkaro; rawa cenıone xebatkaro kerdeve roşt. Verdare tevgera cenione sosyalisto Clara Zetkın, Rosa Luxemburg, Ines Armand, Krupskaya, Kollontay û hona zovına zof cenıyê verdare sosyalıst/komunıst rawa tekoşına xelaşıya cenıone xebatkaro kerdeve roşt û perspektıf mısnarave'cı.

Şoreşa Oktobore tekoşına xelaşiya ceniode ki ju çıxır kerdıve'ra. Tevgera cenıone burjuwa va şero têdustena cenıo û cuamerdo feke xode sekız kıro bucıyo, proletarya Şoreşa Oktobore'da vatena xûwa raste leze xora berdeve hûrend Verva qenûnode têdustena cenıo û cuamerdo desınde berdeve hûrend Cenıy eve gumûne gûmanora kewtve zere têdustena ekonomi û zere qommi; weşıya sosyalıde caê xo gûret.

Welate sosyalizmde xelaşıya raştıya cenıo eve gumûne çıpora zof ave şıyê û resteve menzıle xo Zof gûnekake dora dıma modern-revızyonisto partiya komunıste û dewleta sosyalısteke gûreteve xo dest na aveşıyayêne gavar biyê Oncıakı ûw demo kılmekte (deme Jubıyayêna Sosyalısta Sovyet) cenıo zof çı gûretve xo dest û bıve wayıre haqqa azadıyê. Ewro dına sero welate emperyalısteke zof aver şıyê na welatode cenıy hona nêresteve na haqqa nıanene. Ûw waxte Jubıyayêna Sovyet've na waxto ewroen make ardrave tê rı tevgera cenıone burjuwa sesere'rave nat hona honde lesa cıew raê nêgûreta. Ewro oncıa welatone têde dınade cenıyê karkêr û xebatkar bıne hûqme cuamerdodıre, hezmısbene.

Ma ju hazar sera bıne devınde, hema zof gûneka ke hona ma hûkme-bandûra cuamerdo wertera wenıdordo; hona ma na hûkm û bandûre qefçılıya tarıx nıesta, hard nêkerda Cenıyê xebatkar –mana qesa tamera– na hazar sera newıyêdekı bare bandûra cuamerdo hona poşta xode oncene û bıne na bare gırande bene bulkı.

Beso endı, waxte hûwo, gûne ma cenıyê xebatkar mıane xo rastkerıme, sıare xo hawafıme, berzkerıme! Çond hazar sera na bandûra û hûkme cuamerdo?! Bese endı, na bandûra cuamerdo gûne bıqediyo. Serone 2000'de têsanıya mawa seweta têdusten û seweta azadıyê endı bıqedıyo.

Ewro têde dınade cenıyê karkêr û xebatkar zere probleme feqıriyê, vesanıyê û neçarıyêdıre Domonnı bê baxım, bê wayıren vesanıyêra, têsanıyêra, nıweşıyera zof caode (zof welatode) mırene Cenıyê karkêr û xebatkar heto jude bıne hûkme cuamerdodıre. heto bınde kı rozeve roze bê kar û bê gûrenaıs, bê çe manene Cenıy oncıakı hûrenda karde je cuamerde bedele haqqa gûrenaıs nêcene zof caode. Ewro oncıa cenıy verva zof problemodıre Ceniy zere honde problemode zere feqırıya û neçarıya gırsede weşıya xo ramnene Têde hervone neqode û kadastrofone ekolojıde rozeve roze weşıya cenıone karkêro û xebatkaro nınave antaêne. Zere na hondaê problemode cenıyê karkêre û xebatkar gûne bêre têhet seweta xelaşıya xo, seweta azadiyo xo, seweta têdusten organıze'be Seweta azadıyê, xelaşiyê û têdusten na raêra qeyr zovına raê çına Vırendıya na raê nıya bena'ra

Na weşıya nıanene endı nınave ontaêne **"Bese endi!"** Vırendıya rawa xelaşıya ma, vırendıya azadıya ma û vırendıya têdusten nıya bena'ra! Zovına qese vatene re qe lojımıya xo çına!

Serone 2000'de desmala tevgera cenione komunisto bena berz!

Sere 2000 bene sere ma!

2 Çele 2000

KOMİSYONE NAVENDE CENİO

(Bolşevık Partızan sayı 127 sayfa 30)

SÊWETA
SAZÛBÎYAYENA
PARTÎYA
BOLŞÊWÎK

astarê bolşewîk

AMOR: 11 · GÛLANE 2000 · CERM: 150.000 TL

Çond hazar sera na bandûra cuamerdo?!

BESO ENDİ!